

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Violet Winspear

İhtiras Bağıslamaz

Desire Has No Mercy

Sezinn PLS Emma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Violet Winspear

İhtiras Bağışlamaz

Desire Has No Mercy

Violet Winspear

İhtiras Bağışlamaz

Desire Has No Mercy

Gelişim Yayınları

Beyaz Dizi Serisi,

No: 22

Sezinn *Plf* *Emma*

*Julia, çocuğunu doğurduktan sonra Rome'dan
ayrılıp yine eski yaşantısına
dönmeyi tasarlıyordu. Karnında Rome'un çocuğunu
zorunlu olarak taşıırken,
onu bu düşünce rahatlatıyordu.
Bu çocuk aşkın doğal bir meyvesi, sevginin güzel bir
ürünü olmayacaktı hiçbir
zaman. Rome'un Julia'nın soylu ailesine karşı ta
çocukluğundan beri
beslediği kinin hesapta olmayan bir kalıntısıydı
yalnızca...
Julia kendisiyle bu çocuğu istediği için evlenen Rome'a
çocuğunu
verecekti... Ama bu dokuz ay hiç de Julia'nın
tasarladığı gibi geçmedi...*

BİRİNCİ BÖLÜM

Julia, birkaç dakika yalnız kalabilmek, kendini yeniden toplayabilmek için düğün salonundan kaçtı.

Balkonun oymalı taş koluğunu kavradı, iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. Rome Demario buraya gelmeye, elinde şampanya kadehiyle konukların arasında dolaşmaya nasıl cesaret etmişti? İtalyan modeli bej takımı, esmerliğini iyice ortaya çıkaran beyaz gömleğiyle, son derece kendine güvenen bir hali vardı. Onu bir daha görmemeyi tüm kalbiyle dilemişti. Ama o, bütün küstahlığıyla kız kardeşinin düğününe gelince derin, ilkel bir korku duymuştu.

Napoli'deki o unutulmaz gecede, *Julia*'yı o gözler yakıp kavurmuştu. casinonun üzerindeki özel dairesine gitmek üzere onun önü sıra kırmızı halı kaplı merdivenler çıkarken vücudu ateş gibiydi. Rome sonra kapıyı arkasından kapatıp gözlerini ona dikmiş ve aşağıdaki kumar salonundan gelen gürültü duyulmaz olmuştu.

O gecenin anısı *Julia*'yı bir dalga gibi sardı, allak bullak olan duygularını yatıştırmak için derin bir soluk aldı. Yaşamını altüst eden bu adamı unutmak için dua etmişti. İşte, Verna güven içinde evleniyordu ve artık kendisi de kendi geleceğini düşünmek zorundaydı. Ancak, Rome Demario'nun doğrudan sorumlu olduğu, belirsiz ve korkutucu bir gelecekti bu.

“Bir dilenci gibi önünde diz çökmeyeceğim.” demişti Julia. “Bir daha ancak cehennemde görüşebiliriz.”

“Pekâlâ, cennette de olabilir,” diye karşılık vermişti Rome. “İkisi birbiriyle kolayca karıştırılabilir. Azizlerden çok günahkârların cennete gitmesi de bu yüzden ya.”

“O halde günahlarınızla baş başa kalın, Sinyor Demario. Eğer adalet diye bir şey varsa, bir gün pişman olacaksınız.”

Adalet! Biraz olsun şaka edilebilecek hali olsaydı, Julia kahkahalarla gülecekti, ama yoktu. Ağlayamamıştı bile. Gözyaşlarının bile silemeyeceği ağır bir darbe yemişti.

Olay yıllar öncesine dayanıyordu. Verna'nın kumar borcunu onu kırıcı bir biçimde ödemek zorunda kalmasından çok uzun zaman öncesine.

Her şey, Rome Demario'nun dul annesinin, Van Holden'lerin Grant Drive'daki konağına ev işlerine yardıma geldiği günlerde başlamıştı. Julia, gözlerinde her zaman kederli bir ifadeyle dolaşan bu siyah saçlı, incecik kadının oğlunu, hep kendini beğenmiş büyükannesinin ayak işlerine koşarken görürdü.

Verna'nın doğum günü partisinin verildiği bir öğleden sonraydı. Şık giyimli çocuklar zemin kattaki geniş salonlardan birinde pasta ve dondurma yiyerek plak çalıyor, dans ediyorlardı. Küçük Demario'nun pencereden eğlentiye izlediğini gören Julia, iyi bir jest olacağını düşünerek ona çilekli dondurma ikram etmişti. Ama öteki kasıtlı olarak, dondurmayı kızın yeni ayakkabılarına fırlatmıştı. Julia küçük bir aptal gibi hemen ağlamaya başlamış, içerden koşup gelen büyükannesi oğlanın annesine bir daha bu eve gelmemesini söylemişti. Mrs. Demario'nun yüzü bembeyaz kesilmiş, zor iş bulduğunu ve oğluna bakmak zorunda olduğunu söyleyerek yalvarmıştı. Ancak büyükanne, kadıncağızın yalvarışlarına aldırmamış, ileride terbiyesiz

İtalyan oğlanlardan uzak durmasını söyleyerek, yeniden partiye katılması için Julia'yı içeri göndermişti.

Rome Demario, ta çocukluk günlerine dayanan, içindeki öfke ve kırılan onurunun yaktığı kin ateşini sonunda, Napoli'de genç kızı aşağılayarak söndürmüştü.

Tanrıya şükürler olsun ki, ayakkabılarına dondurma döktüğü günkü gibi ağlatamamıştı onu. Çantasında borç senetleriyle casinodan çıkarken başını dimdik tutmuştu. Otelde onları Verna'ya verirken böyle dikkatsizce kumar oynamayı sürdürürse, evlenmekte olduğu erkeği yitireceğini söylemişti. Verna bu parlak, hırslı avukatla evlenmeyi çok istiyordu. Bir daha rulet masasına bile bakmayacağına söz vermişti.

“Fakat casino sahibini bunları sana vermesi için nasıl ikna ettin?” Verna merakla Julia'ya bakmış, ama bereket versin işin aslı aklına bile gelmemişti. Küçük Demario'yu çoktan unutmuştu o. “Paranın miktarı büyük, adam ise acımasız görünümlüydü.”

Julia iğneli bir sesle, “Sanırım cömert günündeydi,” demişti. “Evlenmek üzere olduğunu söyleyince, senetleri düğün hediyesi olarak kabul etmeni istedi.”

Gerçekten ayrılırken şöyle demişti: “Bunları kız kardeşine bir İtalyan'ın düğün hediyesi olarak kabul et. Umalım da aşkta daha şanslı olsun.”

Julia, şeref ve haysiyeti, kendi denetimi dışındaki güçlerle karşı karşıya kalan bir genç kızın içgüdüsel korkusuyla ondan kaçmıştı. Bir Van Holden'di o ve büyükannesinin ölümüne kadar yaşamında hiçbir pürüz olmamıştı. Ancak yaşlı kadın sağlığında, hazır paranın büyük bir bölümünü yemişti. Torunlarına pek fazla bir şey bırakmadığı gibi, onların yaşamlarını kazanmalarına yarayacak ciddi bir eğitim görmelerine de şiddetle karşı çık-

mıştı. İki kız kardeş güçlükle iş bulabilmişlerdi. Bir aile dostları kendisine arkadaşlık etmesi için Verna'yı yanına almıştı. İtalya'ya tatile gelişlerinin nedeni de buydu. Nazik kadın Julia'nın da birlikte gelmesi için ısrar etmiş, ama Verna'nın hiç sevmediği İtalyan operalarından Julia'nın da kendisi gibi zevk aldığını çok geçmeden fark etmişti.

İşte onların operaya gittikleri gecelerden birinde, Verna daha hoşuna gidebilecek bir şeyler aramaya kalkışmıştı. Daha önce de kumar oynadığı olmuştu, ama böylesine büyük bir borca hiç girmemişti. Julia, casinonun sahibiyle yüz yüze gelinceye kadar kardeşinin yüksek oynamasına neden izin verildiğini anlamamıştı. Adamı görür görmez hemen tanımış ve onun hala Van Holden'lerden nefret ettiğini anlamıştı.

“Büyümüş, bir hanımefendi olmuşsunuz, değil mi Miss Julia?” Gözle-riyle alaycı bir ifadeyle geç kızın ince vücudu uzun uzun s zmişt .

“ ilekli dondurma konusunda hala cömert misiniz?”

Anılar bütün ayrıntılarıyla bir bir canlanınca, Julia'nın içinde bir isyan duygusu yükseldi. Parmakları balkonun taş parmaklığını öyle sıkı kavrıyordu ki, tırnaklarının kırıldığını hissedebiliyordu. Aradan geçen haftalar, son karşılaşmalarının izlerini silmemişti. şimdi, o son karşılaşmanın ayrıntılarını hatırlarken, Demario'nun, arkasında durmuş, sessizce kendisini seyrettiğini biliyordu.

Julia içinde katlanılmaz bir acı duydu.  evresinde genellikle soğuk-kanlı ve sanat galerisindeki içine bağlı bir insan olarak tanınırdı. Oysa bu adam onun bütün gizli yanlarını biliyordu. Herkes Julia'nın, kendisini ve duygularını, arkadaşlarının şaka yollu olarak, “Tam sana göre adam,” dedikleri ve son zamanlarda geç kıza kur yapmaya başlayan seçkin sanat eleş-tirmeni Paul Wineman için sakladığının düşünüyordu.

“Buon giorno, signorina.”

Puro kokusu iyice yaklaşmıştı. Julia, adamın yanık teni, kıvrak vücuduyla bir kaplan gibi sessizce yaklaştığını hissetti ve bütün sinirleri gerildi. O gece casinonun üzerindeki terasta Rome Demario, onu kolundan tutup tenlerinin zıtlığa bakarak, tembel bir tavırla, "Süt ve bal," demişti. "Birbirlerine çok iyi gidiyorlar, öyle değil mi?"

Julia, öfkeyle 'Defol!' diye bağışlamak istedi, ama konuşurken sesi, başı dertte olan bir genç kızın ve kederini yansıtıyordu.

"Buraya gelmeye hakkınız yoktu, *Sinyor* Demario. Sizi davet eden olmadı."

"Ama edildim, *Sinyora* Van Holden. Kız kardeşiniz davetiye yolladı."

"Ne yaptı Verna?" Julia hemen arkasına döndü, adamın sert, ince gövdesini örten kusursuz takımıyla hemen arkasında durduğunu hissedince soluğu kesilir gibi oldu. İçinin derinliklerine bir sancı saplandı, bütün yoğunluğuyla koparması gereken o bağı hatırladı. Ne olursa olsun, yeterli gücü kendinde bulmalıydı, ancak o zaman ondan kurtulabilir, o kindar küstahlığıyla altüst ettiği yaşamını yeniden kurmak için çalışabilirdi.

"Bana teşekkür etmek isteği..." diye uzata uzata konuştu adam. "Nişanlısının pek hoşlanmayacağı o kumar senetlerini geri verdiğim için yani."

Julia balkonun duvarına doğru sendeledi, öteki hemen yanına gelip elindeki şampanya kadehini dudağına götürdü.

"Sakin bayılma, şundan bir yudum al."

Rome Demario'nun dokunuşu bile Julia'ya dayanılmaz geliyordu. Rome ona baktığı zaman tepeden tırnağa soyuyor, erdemini, değer verdiği her şeyi yerle bir ediyordu sanki. Oysa Julia, bütün duygularını darmadağın ederek zorla aldığı saflığını, sevdiği birine alçakgönüllülükle vermeye hazırdı.

"Sana baktığım zaman..." dedi Julia, "Kendimi bayağı ve kirli hissediy-

yorum. Arkadaşlarımın ya da kardeşimin senin buraya neden geldiğini öğrenmelerindense, ölürüm daha iyi. Bunu bilmelerine dayanamam.”

Rome, sakın bir tavırla, “Sende bir tuhaflık var,” dedi. “Söyle bana.... Hadi, bilmek istiyorum!” Julia'yı kavradı, kendine çekti. Şimdi vücudunun ince, yumuşak çizgileri saran yaprak yeşili şifon giysinin incecik kumaşından onun erkeksi sıcaklığını hissedebiliyordu Julia. Yakınlığı, gövdesinin gerginliği, yaptığı o uğursuz şeyi hatırlıyor, Julia dehşet içinde, onun fiziksel üstünlükle aynı şeyi tekrarlayacağını fark ediyordu.

“Aşağılık birisin,” diye soludu. “Seni görmekten heyecanlanacağımı mı düşündün, *sinyor*? Yüzünü yeniden görmenin beni mutlu edeceğini mi sandın? Bir daha asla görmek istemediğim bir yüz o!”

İri iri açılmış, keder dolu gözlerini, kafasından atmak için onca uğraştığı o esmer yüze dikti. Bu yüz ona Roma'da, Borghese galerisinde gördüğü Bernini'nin tablosunu hatırlatıyordu. Ressam, zorla sahip olduğu Proserpina'nın üzerine eğilen yer altı tanrısını sanki ona bakarak yapmıştı.

“Yine de senin içinde bir şeyler uyandırdım, *sinyorina*.” Araştırmacılarına genç kızın gözlerinin içine baktı. İncecik gövdesi Rome'un kolları arasın-

da hapsolmuş gibiydi. Rome Demario'nun kollarının ne kadar güçlü olduğunu acı bir şekilde öğrenmişti ve ondan kaçmaya çalışmanın yararsız olduğunu biliyordu. O gece genç kıızı kolayca yenmişti ve yine ayı şeyi yapabiliyordu.

Julia, onun gözlerinin derinliklerinde yine aynı şeytani alevin yandığını gördü.. O gecenin sabahında günün ilk ışıkların Napoli caddelerinden biri üzerindeki pencereden içeri girdiğinde, uzun siyah kirpiklerinin gölgelediği gözlerinde yine aynı pırıltılar vardı. Julia'nın tek başına çıkıp gitmesine sesini çıkarmamıştı. O anda duyduğu utanç ömür boyu peşini bırakmayacakmış gibi hissetmişti. Onun, “*Arrivederci!*” diye mırıldandığını şimdi hatırlıyordu.

“Farklı bir şeyler var sende.” Birden Julia'nın çenesini tutarak yüzünü kaldırması için zorladı. Uzun uzun yüzünün bütün ayrıntılarını inceledi, sonra uzun parmaklarını yanaklarına götürdü, gölgelenen gözlerine hafifçe dokundu.

“Birileri görmeden bırak beni!” Gövdesinin dokunuşundan kaçmak için geriye doğru çekildi. Ama kendi bedeni beyninden ayrılmış gibi ona karşılık veriyor, öldürmeye karar verdiği şeyi tuhaf bir çabayla korumak istercesine ilkel bir güdüyle ona doğru çekiyordu.

“Özür dilerim *sinyor*. Kardeşimin akrabalarından biri sizinle... Bu halde görürlerse kızabilirler.”

“Benimle mi?” diye alay etti. “Annesi büyük annenizin mutfağında patates soyan bir İtalyan’la gördükleri için mi? Peki, şimdi kim oluyor bu adam? Tam bir İtalyan ve iki şeyi bir araya getirip üçe tamamlıyor. Hamilesin, değil mi?”

“Hayır!” Sesi bir çılgılık gibiydi. Adam hemen elini ağzına kapayarak onu susturdu.

“Bir bebek bekliyorsun,” dedi sakın bir sesle. “Ve ben de babasıyım.

Hissediyorum bunu; boşuna inkâr etmeye kalkışma, Julia. Yüzün biraz daha incelmış, ama vücudun öyle değil. Benim çocuğumu taşıyorsun!”

Julia doğru olmadığına inandırmak için umutsuzluk içinde yeniden, “Hayır,” diye bağırdı. “Bebekler... Bebekler bir kadının nefretinden kendisiyle yatmaya zorlayan bir erkeğe duyduğu nefretten olmazlar. Çocuğunu taşımak isteyebileceğim en son erkek sensin!”

Dudakları Julia'nın kulağının dibinde, “Söyle,” diye mırıldandı Rome. “Bebek benim değil mi? Yaklaşık yedi hafta önce Napoli'de birlikteydik. Şimdi ise hamileliğinin ilk aylarındaki bir kadın gibi görünüyorsun. Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekirken, inkâr etmek niye!”

“Ne... Ne demek istiyorsun?” Gözleri karşılaştı; kırgın yeşil gözleriyle Rome'un parlak bakışları birbirine karıştı. “Kürtajdan mı söz ediyorsun?”

“Ne?” Rome'un yüzü allak bullak oldu. Julia yüreğinin korkuyla sıkıştığını hissetti. Rome canını acıttığına aldırış etmeden onu sımsıkı kavrayarak kendine çekti. Şimdi Rome'un içinde yükselen öfkeyi adeta hissedebiliyordu. “Julia, öyle bir canavarlığa izin verir miyim sanıyorsun?”

“Buna canavarlık yol açtı zaten *sinyor*. Yoksa İtalyanların o kendi döl-lerine olan düşkünlüğüyle bunu unutuyor musunuz?”

“Demek benden, ha?” Rome'un yüzü anlaşılmaz bir sevinçle aydınlandı, Julia'nın şaşkın bakışları altında elini tutarak öptü, sonra çevirerek avucunu dudaklarına değdirdi.

“Yapma!” Julia, öfkeyle elini Rome'un dudaklarından çekti. “Sevinebilecek bir şey yok. Tersine, kendinden utanman gerekirdi, ama bu sözcüğün anlamını bildiğinden kuşkuluyum.”

“Utanmak mı?” Şaşkın şaşkın ona baktı. “Birlikte bir çocuk yarattık, hemen kızımın ya da oğlumun adımı taşıması için gerekeni yapacağım.”

“Nasıl...” diye bağırdı Julia. “Seninle evlenmek için can attığımı mı sa-

nıyorsun? Kendimi bir otobüsün altına atarım daha iyi!”

“Kuşkusuz.” Rome onu yakaladı, ıslıl ıslıl gözlerle yüzüne baktı. “İstedini yapabilirsin, sevgili Julia. Ama çocuğumuz nikâhlı olarak doğduktan ve kimliğine ana ve babası olarak bizim adlarımız yazıldıktan sonra tabii. Beni anlıyor musun Julia? İstesen de istemesen de evleneceksin.”

“Asla!” dedi Julia öfkeyle. “Bana yaptıkların için senden nefret ediyorum. Beni eski bir hesaplaşma için kullandın. Napoli'deki o gece beni gazinoda yüksek oynayan ve kumar borçlarını koynunda ödeyen o deneyimli kadınlardan biri olarak kabul ettiğin için seni asla bağışlamayacağım. Ne yazık ki, deneyimli değildim. Öyle olsaydım, senin lanet olası bebeğine hamile kalmazdım...”

Rome, elini onun ağzına bastırarak konuşmasını önledi. “Buna gerek yok... Nefretini bebeğe de bulaştırma. Olanları düzeltmek zorundayız. Bunun da tek yolu var. Ne olduğunu çok iyi biliyorsun.”

“Dokunma bana!” Silkinerek Rome'un ellerinden kurtulmaya çalıştı. “Ne çocuk ne de benim üzerimde hiçbir hakkın yok. Böyle olması için beni zorladın, ama sürdürmem için zorlayamazsın. Yapmam... Yapmayacağım da! Kendime göre bir yaşantım var ve senin o İtalyan piçinle gittikçe şişerek aylarca dolaşamam. Ondan nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Beni düşürdüğün şu durumdan nefret ediyorum!”

“İsteri krizi geçiriyorsun, Julia. Canın şöyle iyi bir sarsılmak istemiyorsa, kendine gel artık.”

Esmer yüzü sertleşmiş, dişleri kenetlenmişti.

“Benden istediğin kadar nefret edebilirsin, ama yine de mantıklı olmak ve benimle evlenmek zorundasın. Ben İtalyan'ım ve bu da Katolik olduğum anlamına gelir. Çocuğumuzu değil öldürmek, bunun düşüncesine bile izin vermeyeceğim. Evet Julia, bizim çocuğumuz. Söylememi istemeyebilir-

sin, ama gerçek bu. Hamileliğinin nedeni ne olursa olsun, çocuk, doğanın bir gerçeği. Önümüzdeki yedi ay boyunca gece gündüz yanında olmam gerekse bile, kendine ya da çocuğa zarar vermemen için elimden geleni yapacağım. Güven içinde çocuğu doğurduktan sonra ona bir dadı tutarım. O zaman beni terk edebilirsin. Şu anda sana bütün kalbimle söz veriyorum. Yapamayacağım bir şey için ne söz verir, ne de tehdit ederim. Bunu biliyorsun.”

“Seninle yaşayamam,” dedi kararlı bir sesle. “Yedi ay boyunca gece gündüz seni görmek beni hasta eder. O küstah kafan bunu almıyor mu *sin-yor*? Seninle ilgili her şeyden; bakışından, sesinden ve özellikle dokunuşundan iğreniyorum. İçimde senden bir şey taşımak benim için korkunç bir işkence olur. Onu istemiyorum ve aldırmakta yerden göre kadar haklıyım. Doktora saldırıya uğradığımı söyleyeceğim.”

O dehşet verici an yeniden gözlerinde canlandı; bir hıçkırıkla arkasını dönüp yüzünü balkonun taş duvarına yasladı.

“Böyle yapma!” Rome, kollarını onun gövdesine dolayıp kendine çekti. “Neler hissettiğini biliyorum ve düzeltmek istiyorum. Hadi, öyle titremeyi bırak, bebeği inciteceksin.”

Julia bütün vücudunun tepeden tırnağa sarsılmasını önleyemiyordu. Rome sakinleşmesi için ellerini usul usul sırtında gezdirdi; kendi gücünün bir kısmını ona geçirmek istercesine vücudunu kendininkine bastırdı.

“Korkuyorsun Julia,” diye mırıldandı. “Seni bir masaya yatırıp vücudunla oynayacakları öyle bir yere gitmenin ne demek olduğunu bildiğin için korkuyorsun. İnan bana, seni hamile bırakmak istemedim. Oldu bir kez, ama düzeltebiliriz. Bana izin verirsen, her şeyi düzeltebilirim. Yanında kalır, seni korurum. Evliliğimiz zorunlu bir formaliteden öteye gitmeyecek. Çocuk doğduktan sonra beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın Julia, beni dinliyor musun?”

Julia'nın cevap vermesine fırsat kalmadan balkona açılan uzun pence-
relerden birinden bir ses duyuldu.

"Julia, sevgilim bir şey mi var? Kim bu adam?"

Julia hemen Rome'un omzuna yaslandığı başını çekti. Paul Wineman'ın siyah gözleriyle karşılaştı. Genç adam orada durmuş, büyük bir şaşkınlıkla ve belli belirsiz bir öfkeyle ona bakıyordu.

Rome Demario kendine özgü kıvraklığıyla Wineman'a döndü. Ağır ağır konuşarak, "Julia'nın nişanlısıyım," dedi. "İlk fırsatta evlenmeye karar verdik. Herhangi bir itirazınız mı var?"

Wineman, Julia'nın hemen yanı başında duran İtalyan'a dik dik baktı. Sonra döndü, "Doğru mu söylüyor?" diye sordu. "Gerçekten onunla nişanlandınız mı?"

'Hayır!' Julia böyle bağırmak, bunun gülünç bir şey olduğunu söylemek istedi. Ama hemen ardından gözüne başka bir görüntü bir klinik odasında elinde parlak bir aletle üzerine eğilen beyaz giysili biri canlandı. Parmaklarının etine gömülürcesine sıkıca Rome Demario'ya tutunduğunun farkında değildi.

"Çok... Çok üzgünüm Paul."

Şakaklarındaki gümüş tellerle çok seçkin bir erkekti. Bilgiliydi, birçok konuda rahatça konuşabilirdi. Çok nazikti. Kısacası, tam Julia'nın gönlünü verebileceği bir erkekti. Şu anda nasıl olup da Rome Demario'nun yanında durabildiğine kendi de şaşıırıyordu. Rome karşısındakine artık Julia ile ilgilenmeye hakkı olmadığını göstermek istercesine, ona şimdiden sahip olmuş gibi, parmaklarını bastırarak kolunu beline doladı.

Julia'nın gözleri soluk yüzünde yeşil iki mücevher gibi parlıyordu. Ama bir daha gerçek anlamda mutlu bir gülümsemeyle aydınlanmayacak kadar sert ve soğuktu. Onunla evlenecek, çocuğunu doğuracaktı, ama o da

karşılığında onu serbest bırakmak zorundaydı.

“Pekâlâ,” dedi Paul Wineman. “Sanırım, sizi ilk kutlayan ben oluyorum, Julia. Sana sonsuz mutluluklar dilerim.”

Julia görünüşte soğuk bir tavırla, “Teşekkür ederim,” dedi, ama içi kan ağlıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Julia uçaktaki hosteslerin yolcuların rahatını sağlamak, isteklerini yerine getirmek için koşuşturup dururlarken gözlerini Rome'dan ayıramadıklarını fark etti. Onunla gerektiğinden fazla ilgileniyorlardı. Hepsinin de kendisiyle yer değiştirmek için can attıklarını hissediyordu.

Rome ile kendisinin yeni evli bir çiftte benzediklerini hiç sanmıyordu. Ne el ele tutuşuyorlar, ne de bir an önce baş başa kalmayı beklermiş gibi birbirinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Aralarında belli bir uzaklıkla oturuyorlardı. *Julia* kocasının henüz yirmi dört saat önce taktığı kalın altın aliansla, incecik parmağında ağırlığını hissettiği zümrüt taşlı yüzüğünü gizlemek istercesine hâlâ eldivenini çıkarmamıştı. Taşın kesimi ve titizliğinden gerçek olduğu su götürmeyen zümrüt yüzüğü almamak için direktmişti. Ancak Rome ünlü mücevherat dükkânı Tiffany'de bileğinden tutarak yüzüğü parmağına geçirivermişti. Tezgâhtar, taşın genç kadının gözleriyle uyum sağladığını söyleyince usulca gülmüş, çek yazarken;

“Yerinde bir fikir,” diyerek ağır ağır konuşmuştu. “Az rastlanır bir uyum, öyle değil mi? Yeşil gözlü bir sarışın.”

Julia dükkândan çıktıktan sonra, “Eğer merak ediyorsan söyleyeyim,” demişti. “Saçlarım boyama değil.”

“Biliyorum, *Julia*.” Onları kiliseye götüren arabada özlem dolu bir ses-

le konuşmuştu. “Unutma, seni küçük bir kızken tanıyordum. Saçların ipek gibi parlaktı. Bir kez annem saçlarının rengini koruması için dadının onları limon suyuyla duruladığını söylemişti. Anlaşılan, işe yaramış, ne dersin?”

Julia, uçakta bunları düşündü. ‘Oh, evet,’ dedi içinden. Kendi güneyli esmerliğinin onun sarışınlığıyla oluşturduğu göz alıcı zıtlık, moda anlayışına uygun düşüyordu. Sonradan kazandığı ya da yapısındaki ince zevklilikle gerçekten modaya uygun giyindiği yadsınamazdı. Grili beyazlı gömleğinin kol düğmeleri nikâh sırasında Julia'nın parmağına taktığı alyans ile uyum içindeydi. Julia, onun biçimli, soylu burnuyla yüksek tabakadan biri sanılabileceğini düşündü.

“Neden adını Rome koymuşlar?” diye birden sordu.

“İtalya'yı terk edip Amerika'ya gittiklerinde o ölümsüz kenti hatırlatması için annem koymuş,” diye cevap verdi, “Babamın orada iş bulma şansı daha çoktu ve sonunda gece gündüz çalışarak bir ayakkabı dükkânına ortak oldu. Ancak, ortaklarından birinin dolandırıcı olduğunu anlamadı ve haksız yere dolandırıcılıkla suçlanarak hapsedildi. Orada, homoseksüel bir katilin saldırısına uğrayan bir genci korumaya çalışırken bayılıncaya kadar dayak yemiş. Hapishanenin revirinde iç kanamadan öldü. Annem birkaç kuruş kazanabilmek için hali vakti yerinde olanların yanında temizlik yapıp yemek pişirmeye başladı. Okula altı delinmiş ayakkabılarla ve aç gitmemem için ölesiye çalıştı.”

Birden sustu, şampanyasından irice bir yudum aldı. «Annemi hatırlayacağını sanmıyorum. Düğün fotoğrafında, dantel duvağıyla sonsuz aşkı bulduğuna inanıyormuş gibi mutlu ve coşkulu görünüyordu. Ona bütün sevgimi verdim, ama babamın aşkının yerini nasıl tutabilirdi ki? İki yıl önce Napoli'de öldü. Acıklı yaşamı İtalya'nın sıcak güneşinde bittiği için seviniyorum. İtalya'ya tapıyordu, Amerika'yı hiç sevmemişti. İş yeri olarak Napoli'yi

seçmemin nedeni de bu ya. Mümkün olduğunca çabuk para kazanmak istediğimi söylemenin dışında casino için özür göstermeyeceğim. Annemin lösemisi vardı. Casino sayesinde, ölmeden önce onu biraz rahat ettirebildim.”

“Annenle babana olanlara çok üzıldüm,” dedi. Julia. “Ama yine de davranışının özrü bu olamaz, öyle değil mi Rome? Yoksa yaşamımı yıkmış olman seni fazla üzmüyor mu?”

“Sevgilim, hiç de yıkılmışa benzemiyorsun.” Gözleri, Julia'nın düzgün dalgalar halinde inerek yüzünün ince hatlarını çevreleyen parlak saçlarında dolaşırken hafifçe alaylı alaylı gülümsedi.

“Tersine çok güzel görünüyorsun.”

“Öyle olmasa bana sahip olmak istemezdin zaten, değil mi Rome? Kadınların da şu sırtındaki giysiler gibi şık olmasını ve o güneşli görünümünü tamamlamalarını istiyorsun.”

“Görünüşümden hoşlanıyor musun Julia?” Hafifçe alaylı bir sesle sormuştu. “Benden bir şeylerin sana çekici geldiğini bilmek doğrusu pek hoşuma gider.”

“Seninle ilgili bir şeyleri sevmemi gerçekten istiyor musun Rome?» Soğuk yeşil gözlerini onun İtalyan kökenini gösteren düzgün kemikli, çarpıcı yüzünde gezdirdi. Elmacık kemiklerinin çıkıklığında acımasızlık, ağzının duruşunda ise büyük bir tutku yansiyordu. Çenesinin tam ortasındaki çukurluk ise ona ağız sıkı bir insan ifadesi veriyordu.

Bu adam kocasıydı! Bir koruyucu gibi davranacağına söz vermişti, ama sözünde duracağını nereden bilebilirdi? İşte, parmağındaki altın yüzükler ve renkli camlı pencereleri, tütsüleri ve kutsal heykelleriyle kilisede ettikleri karşılıklı yeminler, kocası olduğunun simgeleri idi.

Rome, ‘Sevip sayacağıma ve koruyacağıma,’ diye yemin etmişti. Kendisi ise, ‘Tüm bedenimle seninim... Al,’ diye içinden tamamlamıştı. Julia içinde

ince bir sızı duydu. Evlendiği adam kuşku götürmez bir biçimde başına buyrukta ve... Onun sahibiydi. Bunu bakışlarından, ona doğru eğilişinden, burun deliklerinin gerilmesinden anlıyordu. "Leylak kokuyorsun," diyordu Rome. "Kristale batırılmış gibisin. Parlak ve paha biçilmez şu klasik heykelciklere benziyorsun."

"Ve bu hoşuna gidiyor, değil mi Rome? Artık senin malın sayılırım. Sahip olduğun şeyler ise ötekilerden farklı olmalı ve verdiğin paraya değmeli." Sesi de, görünüşü de buz gibiydi. Ancak Rome onu ağırlıksızmış gibi kolayca kucağına alıp gövdesine bastırduğunda, İtalya güneşinde yanan teninin nasıl sımsıcak olduğunu unutmamıştı. Rome et ve kandan yapılmış, capcanlı bir insandı.

"Çok zengin misin?" diye sordu. "Casinonda kumar oynayan o enayilerin sırtından çok para kazandın mı? Sanırım kazanmış olmalısın. O tür bir insansın çünkü. Yalnız anlayamadığım bir şey var Rome. Kumarın ve öteki ahlak dışı işlerin Baba'ların, yani şu karanlık Sicilyalıların denetiminde olduğunu sanırdım."

"Mafya üyesi olup olmadığımı mı soruyorsun?" Bir an Julia'ya baktı, sonra usulca güldü. "Hep öyle sanılır, değil mi *carina*? Yaşamın hiç beklenilmeyen iniş çıkışları ve rastlantıları vardır. Babamın hapishanede bir genci korurken öldürüldüğünü söylemiştim sana, değil mi? İşte o genç sonradan Mafya'nın güçlü şeflerinden biri oldu. İyi arkadaşız, ama hiçbir zaman patronum olmadı. Onun dostluğu yüzünden Napoli'deki casinomu kendim işletiyorum, Mafya'yla hiç ilişkim yok. Vitale'nin bana olan saygısını bildiklerinden dokunmaya cesaret edemezler. Kumar oynamak insanın yapısında vardır. Tıpkı yemek yemek, içmek, sevmek ya da nefret etmek gibi. Dürüst bir işletmem var, gerçekten kimsenin canı yanmıyor."

"Kimsenin mi?" diye mırıldandı Julia. "Bunu yüzüme söyleyebiliyor-

sun demek?”

“Hiç canı yanmışa benzemiyorsun, bebeğim.”

“Peki ya duygularım?” diye karşılık verdi. “Yakışıklı ve temiz olduğun için bana yaptığının arka sokaklarda rastlanan saldırılardan farklı olduğunu mu düşünüyorsun? Sana karşı savunmasızdım. Bir öküz kadar güçlüydün.”

“Sevgili karımdan aldığım ilk iltifat,” diye alay etti. «Hiç unutmayacağım.”

“Hemen orada olacağını bilsem, cehenneme gitmeni söylerdim, Rome.” Julia tatlı tatlı gülümsedi, Rome da karşılık olarak elindeki kadehini kaldırdı.

“Ne dersin Julia, daima şu andaki gibi mutlu olacak mıyız acaba?”

“Daima mı?” diye tekrarladı. Rome'un ısrarlı bakışları karşısında tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Özellikle kollarıyla sırtı bir yanıyor, bir bluzunun içine buz parçaları atılmış gibi soğuk soğuk karıncalanıyordu. “Yalnızca dün sabahki törenden etkileniyorsan eğer Rome, 'daima' uzunca bir zaman demektir. Neden kilisede olsun istedin? Dindar bir adam değilsin; kumar oynatıyorsun çünkü.”

“Annemi hoşnut etmek için öyle olsun istedim. Evlenmemi çok istiyordu. Torunları olacaktı, çünkü. Evin çevresinde çocuklar görmekten, onların gülüşlerini işitmekten ve yüzlerinin aileye çektiğini görmekten hoşlanırdı. Senden bir parça hâlâ yaşıyorsa, ölüm yalnızca öte yana geçilen bir kapı gibi görünür artık. Yaşasaydı, çocuk onu çok mutlu edecekti.”

“Benimle evlenmenin nedeni bu mu?” Julia sakın bir tavırla sormuştu. “İstedığın yalnızca çocuk, öyle mi? Bilmek... Bilmek istiyorum.”

“Elbette çocuğumu istiyorum.” Kirpiklerinin arasından gözleri daha koyulaşmış gibi görünüyordu, gözkapaklarını indirişi ona hem günahkâr hem de şehvet düşkününü bir hava veriyordu. “Açıkça anlatmıştım, değil mi?”

“Evet Rome, o kadarını biliyorum. Gerektiğinden fazla seninle kalmak istemiyorum.”

“Çocuk benim olduğu kadar senin de Julia. Beni düşünmeksizin onu sevebilirsin.”

“Senden bir şeyi asla sevemem,” dedi aşağılarcasına. “Ancak bir centilmen gibi davranan erkekleri severim. Tüm o şık giysilerin ve Campania'daki villana rağmen; annesinin anısına saygı duyar gibi görünen acımasız, kinci bir hayvansın. Eğer kadınlara gerçekten saygı duysaydın her dakika senden nefret eden birisi bulunmazdı şu anda yanında.”

“Sesini biraz alçaltabilir misin?” dedi sevimli bir tavırla. “Ne şirret bir karım olduğunu herkesin duymasını istemiyorum.”

“Ben de nasıl bir kocam olduğunu bütün dünyaya duyurmak isterdim.” Göz göze geldiler. “Her istediğini yapacak tatlı, hayranlık dolu bir İtalyan kızı değilim, *sinyor*. Saygı ve hayranlığın kazanılması gerekir, sana karşı duyduğum tek şey ise iğrenme. Yalnızca, benden uzun olduğun için seni üstün bulabilirim, ama benim için her zaman aşağılık biri olarak kalacaksın.”

“*Grazie!*” Yakışıklı başını eğdi, siyah kirpikleri gözlerini gölgeledi. “Şirret bir ana ve hayvan bir babayla çocuğumuzun çok sevimli bir bebek olacağını umabiliriz!”

“Ortada bir çocuğun oluşu tümüyle senin suçun,” dedi acı bir sesle. “Gövdemde senin çocuğunu taşımaktan daha katlanılması zor bir şey olmaz. Bir çocuğun sevgiyle yapılması gerekir, bu ise şimdiden, nefretle damgalandı.”

“Benim nefretimle, değil,” dedi çabucak. “Seni kollarımda tutmak yaşamımın en kötü deneyimlerinden biri değildi. Çok tatlıydın...”

“Tanrı aşkına sus!” Ellerini gözlerine kapayarak, başını çevirdi. Gör-

meyan gözlerle inanılmaz mavilikteki gökyüzünde uçuşan bembeyaz bulutlara baktı, Uçak biraz alçalır gibi oldu, sonra yeniden yükseldi ve midesi kalktı.

“Kendini iyi hissediyor musun?” Rome onu omuzlarından tuttu. “Hadi Julia, eğer çıkarmak istiyorsan...”

“Kes sesini. Cehenneme kadar yolun var!” Rome'un elini iterek öfkeyle bağırmıştı. “Ne seni, ne de ilgini istiyorum. Beni rahat bırak!”

“Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Çocukluğu bırak Julia. Yapılması gereken neyse, o yapılacak. Ve en iyisini yapmak zorundayız.”

“Senin sorunun yok tabii. Saldırıya uğrayan senin vücudun değil nasıl olsa!”

“*Santo Dio*, böyle şeyleri söylemek zorunda mısın?”

“Ne o, seni incitiyor mu yoksa Rome?” Döndü, araştırırcasına yüzüne baktı. “Sözlerim gerçekten o duyarsız tenine batıyor mu yoksa? Öyle olduğunu bilsem hiç susmazdım. Hiç değilse seninle birlikte geçirmekte olduğum zamanı daha eğlenceli hale getirir.”

“Fazla zorlamaya gelmem,” diye Rome onu uyardı. “Fazla kızdırırsan, neler olacağını biliyorsun.”

“Evet, Rome, zor kullanırsın. Zorbalık senin içinde. Romalılar da zaten fazla nazik sayılmazlardı, öyle değil mi? Kaçırdıkları kadınları, aslanlara attıkları zavallı insanları düşünsene. Atalarımıza çektiğimiz doğru galiba, ne dersin?”

“Van Holdenlerin de yıllarca yanlarında köle çalıştırdıklarını unutmama,” dedi Rome alay ederek. “Büyükannen çevresindeki herkesin onun buyruklarını yerine getirmek zorunda olduğunu sanıyordu. Ama belki de bunun farkında değildir. Seni ve kız kardeşini şımarttı, insan elinin dokunamayacağı, az bulunur iki sevimli oyuncığa çevirdi sizi. Kardeşinin partisindeki

küçük oğlanları hatırlıyorum da. Saten giysiler içindeki kızlara dokunmak için deri eldivenler giymişlerdi. İki tür kadın olduğunu öğrenerek büyüyorlardı; sanat yapıtı gibi davranılması gerekenlerle bir saatlik zevk için para ödenenler.”

Julia buz gibi bir sesle; “Kuşkusuz ikinciler hakkında epeyce bilgin var,” dedi.

“Tam tersine.” Yumuşak bir sesle güldü. “Şimdiye kadar hiçbir kadına para ödemek zorunda kalmadım.”

“Senin için ne kadar övünç verici!”

“Hayır, sevgilim. Kadınlara öyle davranarak onları yüceltmış oluyorum. Hemen kırılıverecekmiş gibi duyguları olduğunu ya da zevk alma duygusunun yalnızca erkeklere özgü olduğunu kabul ederek onları aşağılamıyorum. Senin sınıfından kadınlar bu yüzden sonradan tatminsiz birer koca karı haline geliyorlar ya. İnsan dokunuşu gerektiren arzularla cinsel tutkular taşıyan bir kadın yerine konmanın nasıl bir duygu olduğunu asla bilmiyorlar. İpekler ve danteller içinde gelin oluyorlar ve sonra da karılarının cinselliğinden öte ailelerinin adının önemli olması gerektiğine inanan kocaları tarafından soğukkanlı ve kibar birer eş olmak üzere koşullandırılıyorlar.”

“Kendini çok çapkın biri sanıyorsun, değil mi?” Julia'nın yüzünde küçümsediğini gösteren bir ifade vardı. “Hemen her fırsatta erkekliğini kanıtlayan birinden çok, yaşamda bir hedefi olan bir erkeği yeğlerim.”

“Sanat galerilerinde dolaşıp sanat dergilerine yazılar yazan birini mi?” dedi uzatarak. “Bir süre sonra senin bile böyle bir tipi heyecan verici bulacağından kuşkuluyum, canım.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu. “İşimden ve o çevreden karşılaştığım insanlardan hoşlanıyordum...”

“Özellikle sanat eleştirmeni Wineman'dan mı? Damarlarında kan yerine mürekkep dolaşan biri tarafından öpülmek nasıl bir şey acaba?”

“Paul Wineman bana senin yaptığın gibi zorla sahip olan erkek değil tam bir beyefendidir o. Hem sence bir sakıncası yoksa, konuyu değiştirmek istiyorum. En iyi arkadaşlarımı seninle tartışmayı çirkin buluyorum.”

“Biraz züppesin Julia, ama Blanche Van Holden gibi bir kadının elinde büyüdüğün için pek şaşırtıcı değil. Seni tümüyle bozamamış olması tuhaf zaten.”

“Bu işi sana bıraktı.” Julia sert bir sesle karşılık verdi. “Kişiliğimde kötü etkisi olan biri varsa o da sensin Rome. Seninle karşılaşınca kadar böyle öfkeli olduğumu bilmezdim.”

“Kadında öfke yemekteki sarımsağa benzer; fazla kaçmadığı sürece iyidir!” Purosunun dumanları arasından eğlenerek bakıyordu. “Öfkeni denetleyebileceğimi sanıyorum, *carina*. Eğer işi huysuzluğa vardırırsan, o zaman da dizlerime yatırır bir güzel pataklarım.”

“Buna cesaret edemezsin,” diye soludu. “Unutma ki...” Julia'nın dudaklarını ısıırıp bluzunun açıkta bıraktığı boynundan yanaklarına kadar kızardığını görünce Rome'un gözlerindeki gülümseme derinleşti.

Tuvalet odasındaki aynada kendini seyrederken sarı saçlarının yanında daha koyu duran kirpiklerinin çerçevelediği gözleri gölgeliydi. Üzerindeki tek ışıltılı şey, omuzlarının üzerindeki uçları düzgün dalgalar halinde hafifçe yukarı kıvrılan saçlarını tararken yeşil pırıltılar saçan zümrüt yüzüğüydü. Bir an Verna'yı düşündü. Paris'te İtalyan kumarbazla evlendiğini bildiren telgrafi alınca tepkisi ne olacaktı acaba? Verna büyük bir saflıkla Rome'un, nişanlısının ailesi üzerinde kötü etki yapacak olan borç senetleri-

ni armağan ettiğine inanıyordu.

Julia casinoda kumar oynayan bol makyajlı kadınları hatırladı. Sanki mücevherlerinin ışıltısı gözlerindeki kumar hırsının verdiği pırıltıyla yarıştıyordu. O tür kadınların, kumarhanesinde para kaybetmesi Rome'un vicdanını sızlatmayabilirdi, ama onu tuzağına düşürmek için Julia'yı kullanması bağıslanamazdı.

Evet, evliliği bir tuzaktı ve kısıkvrak yakalanmıştı işte. Kurtulmanın tek yolu vardı; Rome'un her şeyiyle bağlandığı bu çocuğu yok etmeye çalışmak!

Rome, Villa Domani'ye vardıklarında yüzüp, ata binebileceğini söylemişti. Her ikisi de hareketli sporlardı ve bu onun ilk hamileliği idi. Belki de erkek olduğu için özellikle annenin psikolojik olarak taşımaya hazır olmadığı ilk çocuğunu ikinci ya da üçüncüye göre daha kolayca yitirebileceğini bilmiyordu.

Julia pudriyerini ve tarağını çantasına koydu, tayyörünün ceketini düzelttikten sonra dışarı çıktı. Rome'a doğru yürürken gözlerinde meydan okuyan hafif bir pırıltı vardı. Yanından geçerken onun, az önce tazelediği pudrasının kokusunu içine çektiğini duydu. Yerine otururken Julia kendi kendine gülümsedi. Güneylilere özgü duyarlılığıyla bu esmer İtalyan'ın zayıf bir yanı vardı ve bir dahaki kavgada canı yanacak olan oydu.

Yemek servisi yapılırken Julia birden acıktığını hissetti. Yanında bezelye ve patates bulunan soslu bifteği iştahla atıştırdı, ardından pudingini yedi, bu arada iki kadeh kırmızı şarap içti. Rome'un keyifle onu izlediğinin farkındaydı. Sessizce onu izlemekle yetinen Rome kahve servisi yapılırken hostese karısının uçaktaki yemeklerden çok hoşlandığını söyledi. Julia, onun 'Karım,' derken sesindeki o belirgin sahiplenme duygusunu fark etti.

Rome, "Ne zaman iniyoruz?" diye sordu.

Hostes saatine bakarak, tam bir saat yirmi beş dakika sonra Napoli'ye ineceklerini söyledi.

“Yolculuğunuzdan hoşnut kalmanıza sevindim efendim. New York'a dönecek misiniz?”

Rome güldü, başını salladı. “Campania'da bir villamız var. Bu mevsimde oraları pek güzeldir. Deniz masmavidir. Karımın doğduğu kentin, bana pek bunaltıcı gelen havasından ve gökdelenlerinden uzaklaşmak iyi gelecek. Ben İtalya'dan başka yerde yaşayamam herhalde.”

“Ne güzel.” Kızın gözlerinde gerçekte Rome'u kastetmiş gibi bir ifade vardı. “Güneylilerin her şeyinde bir çekicilik var.”

“Öyle mi?” Uzandı, Julia'nın elini avucunun içine aldı. “Acaba karım da sizin gibi mi düşünüyor? Ne dersin sevgilim?”

Karısının gözlerinin içine baktı. Julia buz gibi bakışlarla karşılık verdi. “Senin dediğin her şeye katılıyorum Rome. İtalyan erkeklerinin fikirlerinin desteklenmesinden ve dediklerinin yapılmasından hoşlandıklarını biliyorum; Sanırım bu benliklerini tatmin edip, onları yatıştırıyor.”

Hostes bir an gülmesi mi yoksa onaylaması mı gerektiğini bilemerek bocaladı, sonra bir ipucu vermesini bekliyormuş gibi Rome'a baktı.

“Karım şaka yapmayı çok sever.” Rome'un sesi biraz alaycıydı. “Aynı zamanda utangaçtır, duygularını belli etmek istemez. Yalnızca benim hakkımdaki düşüncelerini söyler.”

“Kuşkusuz sizi...” Kız kızarak sözünü kesti, çabucak konuyu değiştirdi. “Kahve ya da başka bir şey isterseniz beni çağırmanız yeter, *sinyor*. Sizi memnun etmek bana mutluluk verir.”

“Bundan hiç kuşum yok.” Hostes öteki yolcularla ilgilenmek üzere uzaklaşırken Julia güldü. “Şu kız sana sokulup oturmak için can atıyor. Alabildiğine erkeksi ve görgülü tavırlarınla seni çekici biri sanıyor. Gerçekten

çok iyi oynadığını biliyorsun, değil mi Rome? Şıklığın ve karşındakini büyülemekteki yeteneğinle Hollywood'a gidip Tyrone Power'ın yerini doldurabilirsin.”

“Sen sevimli bir cadıydın Julia.” Rome gülümsedi ve eğilip Julia'nın yanağına bir öpücük kondurdu. “Hostesin hatırı için,” diye mırıldandı. “Bizim romantik bir çift olduğumuza inanıyor.”

“Eğer cadıysam; bunu sana borçluyum, Rome.” Julia ona soğuk soğuk baktı, ama Rome'un dudakları katlanmak zorunda kaldığı öteki öpücüklerini hatırlatan sıcaklığını yanağında bırakmıştı. Güçlü, bronz tenli kollarının arasındaki umutsuzluğunu her hatırlayışında hâlâ sırtı ürperiyordu. Gözleri Rome'un omuzlarına gitti. Güçlü kasları, gri ceketinin altından bile belli oluyordu. Villada yalnız kaldıklarında ona karşı kendini savunması olanaksızdı. Ne gönülsüzlüğüne de nefreti tıpkı o gece casinoda olduğu gibi Rome'u istediğini elde etmekten alıkoyamayacaktı.

Sonra gözlerine baktı. Yıllar önce çocukluğundaki öfkenin yaktığı o şeytanca pırıltılar şimdi olgun Rome'da yüzlerce kez büyümüş, yakıcı bir alev halini almıştı. Çocukluğunu hatırlamaya çalıştı, ama başaramadı. Rome'un şimdiki hali baskın çıkıyor, o anıyı bir türlü canlandıramıyordu Julia.

“Senden nefret eden bir kadınla evli olmak gerçekten hoşuna gidecek mi?” Soğuk bir nezaketle sormuştu.

“Etkileyici bir tecrübe olabilir,” dedi Rome. “Belki de seni ehlileştirmek olanağını bulacağım, ne dersin tatlım? Hem hiç direnmeden, uysalca dizgini kabullenen bir kısrığın ne zevki olur ki? Ya da bilinmeyen akıntıları, yüksek gelgitleri olmayan bir denizin çekicilik neresinde? Bir kumarbaz olduğumu biliyorsun Julia. Sürprize oynamayı severim.”

“Peki, her zaman kazanır mısın?”

“Bazen.” Elini uzattı, parmaklarının ucuyla Julia'nın saçlarına dokundu. “Rome Demario'nun o her zaman zarif ve ciddi tavırlı küçük kıza dokunabileceği kimin aklına gelirdi? Benim oynadığım o arka sokaklara seni götürüp yüzün toz içinde, saçların dağılmış ve belki de beyaz çoraplarında bir delikle büyükannene geri getirmeyi istediğim çok oldu.”

Julia başını hızla çekti, “Sonunda beni çamura bulamayı başardın,” dedi buz gibi bir sesle. “Büyükannem yaşıyor olsaydı seni kırbaçlatırdı.”

“Ona söyler miydin sanki?” Alayla kaşını kaldırdı. “Bunu yapamazdın Julia. Napoli'de benden ayrıldığın o sabah benimle ilgili her şeyi göle atılan bir taş gibi derinlere gömmek istedin. O geceden kimseye söz etmeyecektin. Hiç yaşanmamış gibi her şeyi silip atmak istedin. O terbiyesiz İtalyan çocuktan bir hatıra taşıdığını anlayınca ne yaptın? Gözyaşları mı döktün, yoksa saç fırçanı öfkeyle pencereye mi fırlattın?”

“Sana lanet okudum!” Öfkeyle Rome'a baktı, parmaklarının gerildiğini hissetti. O esmer, yakışıklı yüzünü parçalamak, yerde acı içinde kıvrandığını görmek istiyordu. Kendisi umutsuzluk ve kederden kim bilir ne kadar yatıp sessizce ölmeyi dilemişti.

Rome, onun yüzündeki derin kederi fark etmiş gibi sakin bir sesle, “Şimdi güven içindesin, Julia.” dedi. “Her şey yoluna girdi. İkimizin dışında hiç kimse bunun sorunlu bir evlilik olduğunu bilmiyor.”

“Bana söz verdin... Evliliğimizin...” Julia dudağını ısırды. Sözcükler anlamını yitirmişti sanki, ama yine de söylemek zorundaydı. “Evliliğimizin yalnızca görünüşte kalacağına söz verdin.”

“Biraz mantıklı ol Julia.” Kaşlarını çatı, puro kutusunu çıkardı. “Bir erkeğin, adını ve çocuğunu taşıyan bir kadının yanında rahip gibi davranmasını nasıl düşünebilirsin? Senin gözünde her türlü aşağılık oyunu yapabilecek, kötü bir adam olduğumu biliyorum, ama ne olursa olsun benimle

evlenmeni sağlamak zorundaydım. Çocuğumun iğrenç bir şey gibi çıkarılıp atılmasına asla izin veremezdim. Çocuğumu doğuracak kadını arzulamam için ölü olmam gerekir.” Omzunu silkti, purosunu yaktı. “Aşk, kadınlara iyi gelir, canlılık verir.”

“Aşk mı?” Julia kuşkuyla ona baktı. “Nasıl biri olduğunu biliyor musun Rome Demario?”

“Bir erkek, canım.” Dudaklarının arasından ağır ağır dumanı üfledi, “Ne olduğumu sanıyordun?”

“Yalnızca zevk için kutsal kitaptaki buyrukları çiğneyen bir şeytansın! Umarım gerçek yüzünü zavallı annene göstermemişsindir!”

Rome, purosunun dumanları arasından bir an Julia'ya baktı, sonra gözlerinde düşünceli bir ifade belirdi. “Annemi bir Van Holden'le tartışmam. Nasıl öldüğünü sana anlattım, bırakalım rahat uyusun.”

“Kemerlerinizi bağlayın lütfen.” Hostes çekingen, ama davetkâr bir gülümsemeyle Rome'a doğru eğildi. Julia, kızın Rome'dan onu yeniden görmeyi istediğini belirten bir işaret beklediğini hisseder gibi oldu. Ne yapacağını görebilmek için merakla Rome'u izledi.

“Napoli,” dedi Rome. “Karımla orada karşılaşmıştık.”

“O halde bir an önce varmak için sabırsızlanıyor olmalısınız, efendim.”

Julia alaylı bir tavırla; “Hem de nasıl,” diye karşılık verdi, uçağın alçalmasıyla birlikte yüreğinin daraldığını hissetti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Parlak, güneşli, her şeyin altın rengi incecik bir sisle örtülü oldu-ğu, güzel, ama birazcık melankolik bir öğleden sonraydı. Üzüm bağlarıyla örtülü yamaçlar uzaktan mavimsi görünüyor, ağaçlar dantele benzer gölgeler oluşturuyorlardı. Siyahlar içindeki kadınlar dağınık gruplar halinde tarladaki yorucu bir günden sonra evlerine dönüyorlardı. Bu, Julia'ya gerçek dışı, bambaşka bir dünya gibi geliyordu. Çok uzun yıllar önce, Romalıların seferden döndüklerinde ya da senatodan emekli oldukların-da bu bereketli topraklardaki gösterişli villalarına çekildiklerine inanamıyordu.

Napoli'nin gürültüsü epeyce geride kalmıştı artık. Julia, dik yokuşu tırmanan parlak Maserati'nin yumuşak homurtusunu dinliyordu. Hemen aşağıda nefis bir görünümle deniz uzanıyordu. Rome, New York'a Verna'nın düğününe gelirken arabasını casinoda bıraktığı için zorunlu olarak havaalanından oraya taksiyle gelmişlerdi. Palmiye ağaçları arasında gizlenen bembeyaz duvarlarıyla casinoyu yeniden görünce Julia'nın anıları canlanmış, Campania yolu onun için çekilmez hale gelmişti.

Rome direksiyonu kıvırdı, hızlı, son model arabasından gurur duyan bir İtalyan'ın bütün ustalığıyla dönemeci aldı. Domuz derisinden eldivenler giymişti ve arabanın içi ateş kırmızısı süetle kaplıydı. Her şeyiyle arabanın

onun isteğine göre özel olarak yapıldığı belli oluyordu. Julia, şimdiye kadar böyle lüks bir arabada yolculuk yapmadığını kabul etmek zorunda olduğunu düşündü.

Menderesler çizen baş döndürücü güzellikteki kıyı boyunca güneş alçalmaya başlayınca kadar yol aldılar. Sonunda Rome villaya birkaç mil kaldığını söyledi.

Julia, 'Yarının evi,' diye düşündü. Alıştığı çevreden, tanıdığı insanlardan çok uzakta, hiç güvenmediği bir erkekle yaşamak zorunda olduğu yerdı orası. Sıkıntılı bir tavırla evliliğinin simgesi olan kalın alyansın yanındaki zümrüt yüzükle oynamaya başladı. Tam korkular içinde olduğu ve geleceğinden endişe duyduğu bir anda Rome evliliklerinin zorunlu olduğunu söyleyince ona inanmıştı. Bir hayale tutunmuştu ve şimdi gerçekle yüz yüzeydi. Rome onu sevmiyordu, ama ona sahipti ve bu duygusunu en küçük bir dokunuşu, ya da kısacık bir bakışıyla bile belli ediyordu. İncecik bedeni ve taşıdığı çocuk onundu; tıpkı şu araba, önünde özel plajı olduğunu söylediği villa gibi.

Sonunda, iki yanında yaşlılıktan gövdeleri bükülmüş serviler dizili kısa bir yolu geçip yüksek bir bahçe kapısının önünde duruverdiler. Rome Maserati'nin gösterge tablosundaki bir düğmeye basar basmaz kapı iki yana kayarak açıldı. Kapının iki yanında biri kanatlarını açmış ikiz şahin heykeli taşıyan iki sütun vardı.

Araba, köşeyi döner dönmez karşılarında gün batımına karşı yükselen bir villa belirdi. Gül rengi duvarlarıyla öyle güzeldi ki, Julia, antika bir tablo kadar büyüleyici olduğunu söylememek için elini ağzına kapamak zorunda kaldı. Villanın bir yanında, denizden çıkan bir yılan gibi yükselen, tepesi siyah çinilerle kaplı bir kule vardı.

Julia kalbinin çarpmaya başladığını hissetti. Gün batımında alev alev

yanan daracık pencereleriyle bu ince, siyah çatılı kuleden anlaşılmaz bir şekilde etkilendiğini fark etmişti.

“Villa Domani'ye hoş geldin, Julia.” Rome yanındaki kapıyı açmış bekliyordu. Julia büyülenmiş gibi elini uzattı, kaldırım taşlarıyla döşeli avluya adımını attı. Öylesine tuhaf bir andı ki, Rome'un elini sıkıca tuttuğunu bile fark etmiyordu, oysa parmaklarının üzerindeki incecik tüyleri bile hissedebiliyordu.

“Bu yarının değil, dünün evi,” diye mırıldandı. Büyülenmiş gibi öylece dururlarken gökyüzü iyice karardı, güneş battı. Servi ağaçlarının yaprakları kımıldadı, tam ortasında tanrıların ve su perilerinin oynadığı mermer bir fıskiye bulunan avluda hafif bir esinti hissedildi.

“Bir saray gibi,” Julia Rome'a baktı. Rome'un yüzünde kendine güvenen, cüretkâr bir ifade vardı. Villa, çevresi ve mimarisiyle tıpkı bir resim gibiydi. Romantik bir sessizliği vardı. Gözlerden uzak, baş başa kalmak isteyen bir çift için yapılmış gibiydi. Oysa Rome'la birlikte buraya gelişinin duygusal hiçbir nedeni yoktu. Gözleri elinde olmadan, tutsaklığın simgesi olan kuleye gitti.

“Yoksa seni o kuleye kapatacağımı, mı düşünüyorsun?” Rome hafifçe alaylı bir sesle sordu. “Zamanında o amaçla yapılmış olmalı, ama ben orayı bir sığınak olarak kullanıyorum. Herkesten uzak, kafamı dinleyip gevşediğimi hissediyorum, ama onca merdiveni tırmanmak istemeyen hizmetçiler için hiç de öyle değil.”

“Burayı o kule için mi aldın?”

“O ve bahçenin arka tarafındaki jacarandalar için. Onlara mavi ağaçlarım diyorum.”

Rome başını geriye attı, derin derin soluk aldı. “İşte İtalya'nın gerçek kokusu; deniz ve özünü güneşten alan ağaçların, asmaların kokusu. Ama akşam serinliği düşünceye kadar bu kokuyu alamazsın. Çocuğum burada; temiz havası, tırmanabileceği ağaçları, kayaları ve oynayabileceği kumları olan bu yerde doğsun istiyorum. Çöplükleri, kapı aralarındaki sarhoşları ve gövdelerini birkaç dolara satan kadınlarıyla kent sokaklarının ne demek olduğunu asla bilmeyecek. Gürültü, leş kokuları ve küfürlü konuşmalar yaşamımın bir parçasıydı sanki. Bazen yalnız başıma oturur, gençlik günlerimi düşünürüm. O acımasız sokaklarda yumruklarımı kullanmayı öğrendiğim, yalnız başıma hırpalanacağım için bir çeteye üye olduğum günleri hatırlarım. Ancak aklımı kullanırsam tümüyle o yaşamdan kurtulabileceğimi anlayıncaya kadar kurtuluşu dans salonlarında buluyordum.”

Rome sustu, çevresine bakındı. Gittikçe koyulaşan akşam karanlığında hâlâ Julia'nın elini tutuyordu. “Hepsinden kaçtım ve Domani'yi buldum. Casinodaki büromda bir resmi var. Her zaman burada beni beklediğini ve New York'un arka sokaklardaki bir çocuğun düşü değil, gerçek olduğunu hatırlatıyor bana.”

Rome konuşurken Julia onun artık çok gerilerde kalan çocukluğuna

içten içe bir yakınlık duyduğunu hissetti. Ta o zamanlar bile ince yüzüyle ilerde çarpıcı biri olacağı belliydi. Gri gözlerini o zamanki çocuksu düş gücüyle siyah kadifeye benzettiği gözbebeklerini hatırlatıyordu. Birinde dadısı Lucie'ye küçük Demario'yu çok güzel bulduğunu söylemişti. Ama erkek çocukların kızlardan daha gösterişsiz olması gerekmez miydi? Julia kendini Verna ile oynadıkları o yeşil bilyelerin rengindeki gözleri, dümdüz saçlarıyla gösterişsiz küçük bir kız olarak görüyordu. Verna'yı altın rengi dalgalı saçları ile daha güzel buluyor, büyükannesinin bahçesindeki fulyaları andırıldığını düşünüyordu. Onların yaşadıkları caddede ne çöplük, ne de küfür vardı. Fransızca ve İtalyancanın yanı sıra görgü ve zarafet dersleri aldığı okula gidinceye kadar tek bir kötü söz duymamıştı.

Okulda ise yalnızca kızlardan biri okul yöneticisi Miss Delaine'e duyurmamaya çalışarak, "Allah belasını versin," derdi.

Julia, çok iyi İtalyanca konuştuğundan Rome'un habersiz olduğunu düşündü, söylememeye karar verdi. Yabancı bir dili konuşmak gibi ortak bir özelliğin insanları birbirine yaklaştırdığını biliyor, Rome'la arasında böyle bir yakınlaşma olsun istemiyordu.

"Bizim kadar birbiriyle zıtlaşan iki insan olamaz," dedi Rome. "Ama bir kadınla bir erkek arasındaki ilişkinin de böyle olması gerekir. İlişkiye tat katar, günlük yaşamda karşındakinin bütün tepkilerini bilmek gibi bir yavanlığı önler. Bir dergi gibi içini okuyabileceğim bir kadın istemem doğrusu."

"Ben de istediğini elde etmek için her şeyi çiğnemekten çekinmeyen bir erkek istemem," diye karşılık verdi Julia. "Seninle birlikteyken kendimi kayan kumların üzerinde yürüyor gibi hissediyorum. Birden güven veren yoldan ayrılıp önümde beni neyin beklediğini bilmediğim, beni korkutan bir yola itilmiş gibiyim. Sürprizler bana göre değil. Açık, dürüst bir yaşam ve

ona uygun insanları yeğlerim!”

“Ne kadar yavan, Julia,” diye alay etti. “Ne kadar heyecansız bir yaşam. Tıpkı yemek listesi gibi her şey ciddi ve kurallara göre sıralanmış.”

“Ben ciddi ve kurallara göre yetiştirilmiş bir insanım, Rome. Beni içine sürüklediğin bu durum ise kötü bir düş sanki. Uyanmak, hiçbirinin doğru olmadığını görmek istiyorum. Karın olmadığımı... Çocuğunu taşımadığımı!”

“Ne uyuyor, ne de düş görüyorsun.” Rome, onu omuzlarından tutup kendine çekti. Julia şimdi Rome'un gövdesinin nasıl sıcak ve nasıl gerçek olduğunu hissedebiliyordu. “Seni uyandırmadan önce gerçekten uyuyan bir güzeldin, ama artık değilsin. Yaşam, boyalı dergilerin o saçma sapan yazılarındaki gibi değil. Aramızda gittikçe büyüyen canlı bir bağ var. Birlikte küçük bir canlı yaratmamızın gizemi ve büyüğü seni ürpertmiyor mu Julia? Damarlarında su mu dolaşıyor, vücudunun ne olağanüstü bir şey olduğunu anlamayacak kadar duygusuz nasıl olabilirsin?”

“Bütün düşündüğün bu işte!” Julia, kederli gözlerle ona baktı. “Senin gözünde yalnızca bir vücut, bir benzerini yaratmak üzere olan bir makineyim. Aynaya baktığında yüzü sana benzeyecek bir kız ya da geniş omuzların ve acımasız kişiliğini alacak bir oğlan düşünüyorsun? Ne olmasını tasarlıyorsun, bir kumarbaz, ya da namus düşmanı mı?”

“Kesecek misin?” Rome'un gözleri birden öylesine öfkeyle dolmuştu ki, Julia bacaklarındaki gücün çekildiğini, Rome'un pençelerinde bir pelte gibi yığılmak üzere olduğunu hissetti.

“Benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin? Kim olduğunu sanıyorsun? Blanche Van Holden'in torunu olman seni şu köydeki herhangi bir kızıdan daha üstün kılmaz. Yalnızca başı dertte olan bir kadınsın ve seninle evlenmeye razı birini bulduğun için şanslı sayılırsın. Çocuğumu taşımasaydın seninle evlenir miydin sanıyorsun? O kadınsı Paul Wineman'a ta çocuk-

luğumdan beri seninle evlenmek istediğimi söyledim, ama gerçekte o iğneleyici dilin ve o bakışlarıyla küçük, soğuk bir kadınsın. Görünüşte kadınsın, ama aslında havuzun çevresindeki heykellerden farkın yok. Onlardan birini yatak odama almayı ise hiç düşünmüyorum!"

Julia, meydan okuyan bir tavırla, "Olmayı istediğim en son yer senin yatak odan," diye karşılık verdi.

Rome gülerken, akşam karanlığında bembeyaz dişleri bir an parladı. "Biz İtalyanlar kadındaki hırçınlığın ateşli olduğunu gösterdiğine inanırız. Senin için hâlâ umut var denilebilir."

"Umutlu olan sensin," diye parladı. "Benimle evlenmen için sana yalvarmadım. Neye niyetlendiğimi biliyorsun. Bu saçmalığa izin verdiysem eğer, senin şeref sözünü Paul Wineman gibi bir erkeğinkiyle karıştırdığım içindir. Ama sanırım bir kumarbaz için kurallara gerçek anlamda uymak zor olmalı."

"Kesin olan tek şey var, *donna mia*," dedi. "Aramızdaki ilişki kurallara uygun olarak yürüyecek. Kız kardeşinin düğününde kafandan geçirdiklerini çok iyi biliyorum. O ince görünüşünün altında çocuğu yok etmek gibi canavarca şeyler kuruyordun. Çocukları sevmiyor musun?"

"Seninkileri değil!" diye bağırdı. "Senin gibi bir erkeğin çocuğunu nasıl isteyebilirim. Beni... Beni zorla..."

"Bunları söylemesen olmaz mı?" diyerek onu susturdu. "Napoli'deki o gece hiç de korkunç değildi. İçinde, o güne kadar hiç tanımadığın duygular uyandırdığımı kabul etmemek için diretiyorsun. Erkek bir hayvan gibi davranırken, kadına düşen de dua etmektir, gibi ta Victoria döneminden kalma bir inanca göre yetiştirildin. Zavallı küçük Julia! Bu konuda sana gerçekten ders vermem gerekiyor."

"O tür dersler almadan da yapabilirim..."

“Öyle mi sevgilim?” Rome hafifçe güldü, eğilerek dudaklarını Julia'nın yanağına dokundurdu. “Seçme hakkın olduğunu sanmakla ne kadar safsın! Şimdi içeri girelim. Uşaklar neredeyse avluda çadır kuracağımızı düşünmeye başlayacaklar.”

Geniş taş basamaklarla çıkılan kabının önünde siyahlar giymiş bir uşak bekliyordu. Rome, Julia'nın şaşkınlığına aldırmadan birden onu kaldırdı, kucığına aldı. “Evet, Giovanni,” dedi. “Bir Amerikan geleneğidir bu. Gelin yeni evinin eşiğini kucakta geç.”

“Hoş geldiniz *sinyor*... *Sinyora*.” Uşak nazikçe başını eğerek onları selamladı.

“Dedikleriniz yerine getirildi, *sinyor*. Her şeyi istediğiniz gibi bulacağınızdan hiç kuşum yok. Yolculuğunuz iyi geçti mi?”

“Fena değildi, Giovanni. Şimdi ikimiz de çok açız. Herhalde Cosenza bize iyi bir yemek hazırlıyordur, yani tam bir düşün yemeği, ne dersin?”

“Evet *sinyor*. Saatlerden beri mutfakta çalışıyor. Cosenza sevdiğiniz yemekleri bilir. Siz ve hanımefendi için her şeyin kusursuz olmasına çalışıyor.”

“Çok iyi.” Rome gülümseyerek Julia'ya baktı. Julia kucaktaki halini aptalca buluyordu, ama kocasının uşağının önünde duygularını belli etmeyecek kadar kibardı.

“Karım incecik bir Amerikalı, ama bir İtalyan kızı kadar iştahlı. Yemeğin tadını çıkaracağından kuşum yok. Sanırım yemeği terasta yeriz. Güzel bir gece, bir saate kadar ay da çıkar herhalde. Dairemiz hazırlandı mı Giovanni?”

“Tam mektubunuza göre, *sinyor*. İşçiler bu sabah bile çalışıyorlardı. Bütün dekorasyon sizin dediğiniz gibi yapıldı. Odalar çok güzel oldular.”

“O halde yukarı çıkıyoruz. Cosenza'ya söyle, bir saate kadar yemek

için hazır oluruz.”

“Peki sinyor.” Giovanni kapıya döndü. “Ben de hemen bavulları getireyim.”

“Teşekkür ederim.” Rome, iki yanında zarif demir işlemeli tırabzan olan merdivenleri çıkmaya başladı.

Julia, soğuk bir sesle; “Kendini yormaktan korkmuyor musun?” diye sordu.

“Az sonra o nefis İtalyan yemekleri enerjimi hemen yerine getirir.” Gri gözlerinde tutkulu bir ışıltıyla Julia'ya baktı. “Kilonda henüz bir artış fark edilmiyor, *mia cara!* Acaba iri bir çocuk mu olacak? Annem hep beni zor taşıdığını söylerdi. Bir süre sonra fazla irileşmeye başlarsan, oğlumuz olacak demektir.”

Julia dudaklarını ısırdı, vücudunu sımsıkı saran kolların arasında huzursuzca kıpırdandı. “Merdivenleri çıkarken böyle yapma,” dedi Rome. “Dengemi kaybedebilirim.”

“Ve ben de. Onu düşüre...”

“Bunu sakın bir daha ağzına alma!” Sahanlığa varmışlardı ve Rome'un gözleri çelik gibi soğuk soğuk parlıyordu. “Çocuğa zarar verecek herhangi bir şey yaparsan, yemin ediyorum o güzel boynunu kırarım. İtalyan yasaları Amerika'dakilere benzemez. Burada insanların tutkuları da göz önüne alınır ve kasıtlı olarak çocuğu düşürmeye çalışırsan, seni boğduğum için suçlu sayılmam. Eğer kafandan bunu geçiriyorsan, sonra söylemedi deme.”

“Ama mutsuz bir evlilik de çocuğun düşmesine neden olabilir...” Julia, elleriyle Rome'u omuzlarından itti. “Lütfen bırak beni. Uşaklarının önünde birbirimize delice âşıkmişiz gibi davranmak zorunda olabiliriz, ama biz bizyken böyle yapman gereksiz.”

“Biz bizyken kafamdan geçirdiğim şeyler uşakların gözü önünde hiç

uygun düşmeyebilir, Julia.” Birden güldü, yüksek, çift kanatlı oval bir kapının önünde durdu. Bir eliyle Julia’yı sıkıca tutarken, öbürüyle kapının kolunu çevirip omzuyla iterek açtı. Oturma odası olarak döşendiği belli olan geniş bir salonu geçti, sonra başka bir kapıyı açtı.

Yüksek tavanlı odanın duvarları, ortaları altın sarısı beyaz papatya desenli gümüş rengi kâğıtla kaplanmıştı. Rome duvardaki aplikleri yakınca gümüş rengi halıların üzerine dökümlü bir şekilde inen yeşim rengi perdeler ortaya çıktı. Sessiz adımlarla odanın ortasındaki çift kişilik yatağa doğru yürüdü. Julia’yı yatağın üzerine bıraktı, sonra da hapsedercesine üzerine doğru eğildi.

“Evet, Sinyora Demario, yeni evinizi nasıl buldunuz? Burası yalnızca sizin için hazırlandı.”

Yakınlığından ve yüzündeki alaycı gülümsemeden rahatsız olan Julia, geniş yatak odasına nazikçe göz gezdirdi. Sonra sesinin en kibirli, en soğuk tonuyla; “Joan Crawford'un filmlerinden çıkmış gibi,” dedi.

Rome, onun başını kaçırmaya fırsat vermeden dudaklarını yakaladı, yatağa bastırarak soluğu kesilinceye kadar öptü. Her şeyiyle ona ait olduğunu hissettiren bir öpüştü bu. Julia'nın gövdesi onun ağırlığı altında eziliyor, biçimli, güçlü vücuduyla ilgili anıları yeniden canlanıyordu. Soluğu kesilir gibi olunca dudaklarını araladı. Rome'un öpüşlerinin şiddeti gittikçe artarken bacaklarında tuhaf bir halsizlik hissetti. Rome'un şehvetli dudakları bütün varlığını içiyormuş gibi bir bitkinlik duygusuna kapıldı.

Rome onu bıraktıktan sonra bir süre gözleri yarı kapalı, dudakları aralık yorgun bir halde öylece kaldı. Rome, onun paltosunun düğmelerini çözdü, sonra da uzanıp karnını okşadı.

“Benimsin Julia ve bunu kabul etmek zorundasın. Benim çocuğumu taşıyorsun; istesen de istemesen de benim bir parçamsın.”

“Onu sevmiyorum...” Sesi çok zayıf çıkmıştı.

“O halde sevmeyi öğreneceksin, canım.” Ayağa kalktı, yatağın yanında durup parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirdi. “Benim giyinme odam ayrı. Bir de saunam var. Banyoyu sen kullanabilirsin, ama ellerimin tenindeki izlerini kazımaya çalışarak bütün geceyi orada geçirme. İnanmak istediğin gibi, benim dokunuşum o kadar iğrenç değil. Gerçek bir kadın olmayı öğreteceğim sana, fazla uzun sürmeyecek.”

“Zaten öğretmedin mi?” Julia, dağılan saçlarını düzeltmeye çalışarak doğruldu. “Erkekliğini kanıtlamamış olsaydın, şu anda burada, bu lanet olası evinde işim neydi?”

Rome odanın öteki ucundaki kapıya doğru yürürken yumuşak, kısa bir kahkaha attı. “Bunlar kadın olacağını gösteren belirtiler, Julia. Tabii saçlarını düzeltirsen.”

“Saçlarımı düzeltmeme gerek yok, Rome. Nasılsa bir kadını çalırların arasına sürüklenmiş gibi bir hale getirmede üstüne yoktur.”

“Canını sıkma, *carina*.” Omuzlarının üzerinden Julia'ya alaycı bir bakış fırlattı. “Bu dağınık saçlar yatak odasında sana çok yakışıyor, ama yemekte seni en güzel halinle görmek istiyorum. Terastaki akşam yemeğimiz için süslenmeye bak, olmaz mı? Bu bizim gerçek düğün gecemiz. Yolculukta geçen geceyi saymamalısın. Uçaktayken asla romantik bir havaya giremem.”

“Bu eve başka kadınlar da getirdin mi Rome?” Julia bacaklarının tuhaf bir biçimde titremesine aldırmamaya çalışarak tuvalet masasına doğru yürüdü, üzerindeki el aynasını aldı. Aynanın güzelliği hemen dikkatini çekti.

“Yalnızca annem... Ve sen.” dedi Rome. “O ayna gerçek bir Medici. Capua'daki küçük bir dükkândan yok pahasına aldım. Temizlettirdiğim antikacı, çok değerli olduğunu söyledi. Kelepir düşürmede çok iyiyimdir.”

“Bravo size sinyor.” Elindeki aynayı çevirip arkasına baktı. Altın çer-

çevesi değerli taşlarla bezenmişti. “Bir Van Holden olduğum için beni de kelepirciler olarak mı görüyorsun?”

“Evet,” dedi uzatarak. “Eğer düşünürsen, seni de oldukça ucuz bir fiyata aldım sayılır. Casinomda kız kardeşinden çok daha fazla kaybedenler olur.”

Julia hızla ona döndü. Yeşil gözlerinde sert bir ifade vardı. “Eğer onlar da borçlarını benim gibi ödüyorsa, alacaklarını toplamadaki o becerikli yönteminin kanıtı olarak başka çocuklarının da olması gerekir. Düşünüyorum da, gerçekten seninle ilgili çok az şey biliyorum.”

“Çok kısa zamanda hepsini öğreneceksin, sevgilim. Ama eğer o İtalyan öfkemle tanışmak istemiyorsan, önce diline sahip olmayı öğrensen iyi edersin.”

“Bu bir buyruk mu, sinyor?”

“Yalnızca bir rica, *carina*. Yanımda çalışanlardan biri gibi görmüyorum seni. Öyle yapıyormuşum gibi davranmayı bırak. Benim karım... Gelimsin.”

“Hıh, hamile gelin... Ne romantik ya?”

“Ben... Erotik buluyorum,” dedi Rome ve dışarı çıkarak kapıyı arkasından kapadı. Julia, elindeki aynayı sımsıkı kavrayarak öylece durdu. “Erotik,” demişti. Gövdesinin onun bebeğiyle gittikçe dolgunlaşması, Rome'un Latin'lere özgü şehvet duygusunu kışkırtıyordu demek. Aynayı kaldırdı, kederli gözlerine baktı. Abla olduğu için, her zaman küçük kardeşini korumuştur. Şimdi de yine aynı nedenle Verna âşık olduğu kocasıyla yaşamın tadını çıkarırken, o istemediği bir evliliğe boyun eğmek zorunda kalmıştı.

Julia, gri ve yeşilin tonlarıyla döşenmiş odaya göz gezdirdi. Uzlaşmak; ne olursa olsun kabul etmek zorunda olduğu yeni, tuhaf ve hiç hesapta olmayan bir dünyaydı burası. Onun yanında alay etmişti, ama odanın havasın-

da ince bir zevki yansıtan şeyler vardı. Renkler ve mobilyalar tam bir uyum içindeydi. Gözleri elinde olmadan az önce Rome'la itişip kakıştığı sırada bozulan yatak örtüsüne gitti.

Elindeki Medici'lerden kalma aynaya baktı, içinde birden onu kırıp, parçalama isteği uyandı. Derin derin iç geçirerek, göz alıcı çiçek ve tavus kuşu resimleriyle bezenmiş irili ufaklı porselen kavanoz ve vazolar bulunan tuvalet masasının üzerine bıraktı. Pencerelerden birinin önünde yüksek arkalı, fildişi rengi bir bambu koltuk duruyordu. Hemen onun yanındaki küçük sehpanın üzerinde porselen bir saat vardı. Julia ani bir dürtüyle fildişi kakmalı büyük gardıroba gitti, kapılarını açtı. Bir an sersemleyerek, askılara dizilmiş bir yığın gündüz ve gece giysilerine bakakaldı.

Raflardan birinde zarif İtalyan ayakkabılar, ötekinde ise onlara uygun çantalar diziliydi. Ayrıca eldivenler, ipek eşarplar ve bir de üzerinde elmas harfler işlenmiş gösterişli bir kutu vardı.

Kutunun Rome'un kız arkadaşına ait olduğunu düşünerek sendeler gibi oldu. Ancak sonra JCD harflerinin kendi adını; Julia Caroline Demario'yu simgelediğini anladı.

Boğazının kuruduğunu hissetti, yutkunarak eğilip giysilerin altındaki uzun, beyaz kutuyu açtı. İncecik kâğıtların arasında pırıl pırıl parlayan yumuşacık ve simsiyah bir mink palto vardı. Çok pahalı olduğu hemen belli oluyordu. Kollarının birinin içinden küçük bir zarfın ucu çıkmıştı. Julia merakla zarfı açtı, içindeki kartı çıkardı. Rome yazmıştı. *'Napoli'de iken Tonio Gulli moda evini ziyaret ettiğini keşfettim. Orada ölçülerin olduğu için bunları yaptırmak zor olmadı. Tabii giyeceksin.'*

Öfkeyle kartı parçalara ayırdı. Tam Rome'a göre bir davranıştı. Armağanlarla hoş tutmak zorunda olduğu öteki kadınları gibi giysiler ve mink paltoyla heyecanlanacağını sanıyordu!

Julia öfkeyle gardırobun kapısını kapattı. Tam dönerken kapıda bir tı-kırtı oldu ve Giovanni elinde bavullarla içeri girdi. Rome'un domuz derisinden büyük bavulunu odasına götürdü. Kendi bavulunu kapıp evden dışarı fırlayıverecekmiş gibi dururken kapı yeniden açıldı ve içeri biri girdi. Koyu bej bir giysi içindeki kadının başında dantel bir kep vardı. Julia'nın gözleri alev rengi dalgalı saçlara gitti, Büyük annesinin çok kızdığı, ama saçlarının işten atılma nedeni yapılamayacağı dadı olan Lucie Jennings'di bu.

“Lucie?” Julia gözlerine inanamadı. O henüz on beş yaşındayken bir kamarotla evlenerek büyükannesinin hizmetinden ayrılan Lucie'yi; geçmişten birini görmek inanılmaz bir şeydi. Julia yanına yaklaştı, ancak dokunarak gerçek olup olmadığını anlayabilirmiş gibi kadının ellerini tuttu.

“Sevgili Lucie, ne işin var burada? İtalya'da... Bu evde?”

“Kocanız işe aldı beni, Miss Julia.” Lucie'nin sesi saçları gibi hâlâ neşe doluydu. “New York' ta çalıştığım yeri buldu ve...”

“Ama sen evliydin, Lucie!”

“Dulum, *miss*.” Lucie bir an mahzunlaştı. «Mana İves batınca Bert öldü. Gazetelerde okumuş olmalısınız. Bir tankerle çarpıştılar ve yalnızca birkaç yolcuyla tayfa kurtuldu. On sekiz ay önce oldu.”

“Çok üzüldüm Lucie. Kocanın o gemide olduğunu bilmiyordum.”

“Görüyorsunuz ya *miss*, dedikleri gibi, iş olacağına varıyor. Yeniden eski işime döndüm. Sonra birden bu öneri gelince yeniden size bakmak fırsatını, geri çeviremedim. Sevgili Miss Julia, hizmet ettiğim en tatlı hanımefendi. Sinyor Demario'yla evlendiğine şaşırdığımı söylemeliyim. Zavallı annesini hatırlıyorum da. Ne iyi bir kadındı, ama her zaman kederliydi. Annesinin büyükannenizin yanında çalıştığı zamanlar henüz küçük bir çocuk olduğu için olanlar kim bilir ne zoruna gitmiştir. Gerçekten çok zor bir insandı büyükanneniz! Öldüğünü gazetelerde okudum. Ama size ve Miss Verna'ya

çok iyi davranıyordu doğrusu. Belki biraz fazla huysuzdu, sizi titizlikle korumaya çalışıyordu. Ama siz de tatlı çocuklardınız, üstelik anneniz de babanız da ölmüştü. Belki de bu yüzden öyle davranıyordu.”

Her ikisi de bir an eskilere dalıp gittiler. Lucie, Julia'ya baktı, sonra başını iki yana salladı. Kızıl saçları elektriklenerek çıtırdadı. “Büyükanneniz bu evliliğe ne derdi acaba, Miss Julia? Sizi onunla birlikte düşünmek! Mrs. Demario'nun oğlu böyle yakışıklı biri olsun ha!”

“O her zaman yakışıklıydı.” Julia ürperdiğini hissetti. İyi yürekli Lucie'ye bile evliliğinin gerçek yüzünü anlatamazdı. “Seni neden işe aldı acaba Lucie?”

“Sanırım siz küçük bir kızken nasıl iyi arkadaş olduğumuzu hatırladı. Çok becerikli birine benziyor. Nasıl şaşırdım, yeniden size bakacağımı söylediğinde! Ya büyükannenizin evindeki odanızda saçlarınızı fırçaladığım günler, sanki dün gibi. Saçlarınız hâlâ ılık ılık. Aşçı hep onları Hollandalı atalarınıza borçlu olduğunuzu söylerdi.”

“Sanırım öyle.” Julia, Henryk Van Holden'in portresini hatırlayarak hafifçe gülümsedi. Küçük bir kızken iri yarı, sarışın ve sol gözü korsan gibi siyah bantla örtülü portreye baktığında büyülendiğini hissedirdi. Ailenin servetini o yapmıştı, sonradan bütün paralar uçup gitmişti ve şimdi o büyük evin yerinde kişiliksiz bir apartman yükseliyordu.

Julia'nın dudaklarındaki gülümseme soldu, içini çekti. “Yaşam anlaşılmaz bir şekilde geçip gidiyor, değil mi Lucie? Bazı şeylerin kader istediği için olduğuna inanıyor musun?”

“Bundan hiç kuşku yok, *miss. Sinyorla* sizin yeniden bir araya gelişinize baksanıza... En son gördüğümde hemen hemen on bir yaşında olmalıydı. O zamanlar onu severdiniz, öyle değil mi?”

“Sevmek mi... Onu mu?” Julia bağırdı. “Nasıl söylersin bunu? Benimle

hiç konuşmaz, ters ters bakardı hep!”

Lucie bir kahkaha attı. “Erkek çocuklar bazen bir kıza göz koydukları zaman öyle davranırlar. Siz şatodaki bir prenestiniz. Ta o zamanlar sizinle evlenmeyi aklına koymuş olmalı.”

“Hayır.” Julia kesin bir tavırla başını salladı. “Benimle evlenmeye hiç niyeti yoktu... Yalnızca olaylar öyle gelişti. Çok iyi görüldüğünü söylemeliyim, Lucie. Saçlarında yine her zamanki gibi o tatlı çıtırtı var. Verna ile o se-se bayılırdık. Verna'nın da evlendiğini biliyorsundur, herhalde.”

“Evet, gazetelerin dedikodu sayfalarını nasıl okuduğumu bilirsiniz. İkiniz de iyi evlilikler yaptınız, öyle değil mi?” Lucie büyük, gümüş rengi odaya göz gezdirdi. “Ne kadar görkemli. Şu yerlere kadar inen perdeler, şu kocaman yatak ve insanın ayaklarının gömüldüğü şu halılar! Bahse girerim, Mrs. Demario, oğlu böylesine ilerlediği için gururlanıyordur.”

“Öldü.” dedi Julia sakın bir tavırla. “Kocam iş adamı değil, Napoli’de bir casino işletiyor. Bu konuda onun başarılı olduğunu söyleyebilirsin, belki.”

Lucie, Julia'yı dikkatle süzerken hafifçe kaşlarını çattı. “Ne iş yaptığını tam olarak bilmiyordum. Giovanni İngilizce biliyor, ama çok konuşkan biri değil. Karısı ise pizza yapan tam bir İtalyan. Kızları ise gözü erkeklerde uçarının teki. Onunla pek bir ilgim olacağını söyleyemem. Adı da Maddalena! Bana sorarsanız, tam adına uygun bir hali var!”

“O da bu evde mi çalışıyor?” diye sordu Julia.

“Eğer toz bezini sağa sola gezdirmeye iş diyorsanız başlıca işi bu,” dedi ters ters. “Günün yarısını bahçıvanın peşinde dolaşarak geçiriyor. Ama adamın büyükannenizin bahçesine bakan buruşuk, sessiz yaşlı Jeffers'la hiç ilgisi yok. Boynunda altın zinciri ve kolunda okla delinmiş kalp biçimindeki bir dövmesiyle belden yukarısı çıplak dolaşıyor. Gerçi işini iyi biliyor, ama

yine de dans salonundan çıkmış gibi bir hali var.”

Julia gülümsedi. “Valentino gibi bir şey desene?”

Lucie başını eğerek onayladı, bakışlarını Julia'nın yüzüne dikti. “O bildiğim küçük kız görünüşünü yitirmişsiniz, Miss Julia, sanki daha güzelleşmiş gibisiniz. Yüzünüzün hatları belirginleşmiş, büyümüş, incelmışsiniz. Ama bir şeyler var... Belki hâlâ büyükannenizin üzüntüsü olabilir.”

“Evet,” dedi Julia çabucak, “Onu çok özleyorum. Verna ile ben onunla uzun süre birlikteydim.”

Lucie, başını eğdi, “Onu özlemeniz çok olağan, *miss*. Özellikle henüz yeni evliyken, tam onun öğütlerine ve onayına gereksinme duyduğunuz bir zamanda.”

“Gerçekten bu işi onaylar mıydı dersin?” Julia birden gülmeye başladı. Ama öyle bir gülüştü ki hemen arkasından ağlayacaktı sanki. Ancak boş bulunup sırrını Lucie'ye açabileceğinden korkarak kendini tutup, ağlamamaya çalıştı. Lucie'nin Rome'un hizmetinde olduğunu unutmamalıydı. Sevmese bile karısı olarak ona bağlılık göstermek zorundaydı.

“Acele etsem iyi olacak.” Yutkundu, boğazı acıyla düğümlenmişti. “Rome bir saate kadar aşağı inecek. Bekleterek yemeği berbat edersem gücenebilir. Oh, ne giyeceğim? Bavulumu açmak için zamanım yok Lucie. Rome bir yığın giysi alıp, şu dolabı doldurmuş. Ben duş alırken bana bir şey seçer misin?”

On dakika sonra gömme küveti ve nilüfer desenli bidesi bulunan oniks döşenmiş banyodan çıktı. Lucie koyu yeşim rengi uzun bir kadife giysi ve ona uygun çamaşır seçmişti. Basit, ama şık giysi; belindeki taşlarla bezenmiş ince kemeriyle başka bir hava kazanıyor, açık yakası Julia'nın pürüzsüz tenini belirginleştiriyordu.

“Oh, tıpkı bir resim gibisiniz, *miss*!” Lucie hayranlıkla bağırmıştı.

“Sinyor, size yakışanı çok iyi biliyor. Gerçekten ince bir erkek olduğunu gösterir bu.”

Julia'nın yüreği sıkıntıyla çarpmaya başladı. Rome'un dikkatini çekmek istemiyordu, ama cildinin pürüzsüzlüğünü, saçlarının gümüş rengi pırıltısını tamamlayan kendi seçtiği bu giysiyle beğeneceğini biliyordu. Julia çerçevesi yaldızlı kuş ve çocuk resimleriyle bezeli boy aynasının önünde oyalanırken Lucie tuvalet masasına gitti. Julia aynadan kadının küçük bir kutuyu açıp parlak bir şey çıkardığını gördü.

“Mr. Rome bunu giysiyle takmanızı söyledi, *miss*. Çok güzel, değil, mi?” Julia, Lucie'ye döndü. Elindeki kolye lambanın ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Altın üzerine işlenmiş, ortası elmas, kenarları zümrüt olan çiçek ve tomurcuk dizisi biçimindeydi. Bir kadın olarak Julia bile bir an kolyenin çekiciliğine kayıtsız kalamadı, ama sonra kocasının pahalı armağanlarla kur yapmaya çalışmasına öfkелendi... Bütün bunların karşılığında bedeninin zevkini vermek zorunda olduğunu anlatmak istiyordu.

“Çok güzelsiniz, Miss Julia.” Lucie, Julia'nın giysisini ve uçları yumuşacık dalgalar halinde yukarı doğru kıvrılan sarı saçlarını düzeltti. Julia hafif bir makyaj yaptı. Dudaklarında çocuksu bir kıvrım vardı. “Herkes kardeşinizin daha güzel olduğunu söylerdi, ama ben büyüdüğünüzde sizin daha zarif olacağınızı biliyordum. Tanrım, şu halinizle bir portrenizi yaptırmalısınız! Belki *sinyor* da aynı şeyleri düşünecek, ne dersiniz?”

“Hiç sanmıyorum.” Rome'un yalnızca bakmakla yetineceği bir portre değil, dokunabileceği bir kadın istediğini biliyordu. Paul Wineman gibi değildi o. Karşısındakinin duygularını hiçe sayıp, bir kadının sevilme isteğine aldırmaksızın onu hırpalayarak elde etmeye çalışmayı aklına bile getirmeyen, inceliğe önem veren sanatçı ruhlu bir erkek değildi.

Julia, Lucie'nin gözleriyle karşılaştı. Kadının gözlerinde bir şaşkınlık

vardı. Sanki Julia'nın kocasına olan davranışlarının sıcaklık ve coşkudan yoksun olduğunu hissetmeye başlamıştı.

“Ben... Her zaman daha çekingendim, hatırlıyor musun?” Julia boynuna ve bileklerine hafifçe parfüm sürdü. “Verna ile birbirimize pek az benzerdik... Sanırım o daha canlıydı.”

“Durgun sular derin olur, *miss*.” Lucie dikkatle Julia'yı inceledi. “En iyi balıkçılık derin sularda yapılır ve duyduklarıma göre bazı erkekler böylesini severler.”

“Ah, senin o deyimlerin yok mu?” Julia gülümsedi. “Burada, yanımda olmana çok sevindim, Lucie. Bu ev eskisi gibi yabancı gelmiyor artık.”

“Zavallı Bert'im her zaman çok neşeli bir yüzün olduğunu söylerdi. Şimdi gidip *sinyor*la birlikte ay ışığında yemeğinizin keyfini çıkarın. Olur şey değil, ne yakışıklı bir erkek olmuş. Yüzüne şöyle bir bakmak benim gibi yaşını başını almış bir kadını bile heyecanlandırmaya yetiyor. Tıpkı saraydaki muhafızlar gibi dimdik.”

“Londra'yı özledin mi?” diye sordu Julia. “Kocanı kaybedince yeniden oraya dönmek istemedin mi?”

“Aslında istemedim, *miss*. Uzun yıllar boyu Amerika'da yaşadım. Şimdi de İtalya'da çalışmak benim için büyük bir şans. Burası çok sevimli ve sıcak... Romantik bir havası var.”

“Her zaman romantik ruhlu olduğunu düşünürdüm.” Julia'nın bakışları odaya egemen olan büyük yatağa gitti, ürperdiğini hissetti. Evliliğinin romantik hiçbir yanı yoktu. Başka seçeneği olmadığı için buradaydı. Lucie çok geçmeden, Rome'un çocuğunu taşıdığını ve evlenmeden önce hamile kaldığını öğrenecekti.

Julia'nın gövdesini yeni bir öfke dalgası kapladı. Yazgısı onu Rome'un acımasız kollarına... İtalya güneşinin koyu altın rengine boyadığı kollarına

atıncaya kadar kendi başına buyruk biri olarak yaşamıştı. Rome'un yanık tenini, şehvetli sıcaklığını hatırladı yine ve bütün bunları kafasından silmeye çalışarak kendini yatak odasından dışarı attı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Julia merdivenin başında durarak hole inen basamaklara baktı. Zarafet okulundayken okuduğu romanlardan birinde kadın kahraman merdivenlerden yuvarlanarak bebeğini yitiriyordu. Ancak orada bebeği istemeyen kocaydı. *Julia* tırabzanı sıkıca kavradı. Gerçek yaşamı romanlarla kıyaslamak çılgınlıktı. Evet, Rome'dan kurtulmak istiyordu, ama bu arada boynunu kırmayı da düşünmüyordu. Bir eli tırabzanda, ötekiyle de giysisinin uzun eteklerini tutarak duygularını belli etmeyen o zarifliğiyle merdivenleri indi. Çocukluğunda bile incindiğini ya da yaralandığını doğal bir sakinliğin arkasına gizlemeyi başarırdı. Bütün yaşamı boyunca başkalarının yanında tek bir kez Verna'nın doğum günü partisinde ağlamıştı. Annesi temizlikçi olduğu için oyunlara ve eğlenceye çağrılmayan oğlanın hayali hâlâ çok canlıydı. Uzattığı dondurmayı öfke ve gururla ayağına fırlatmış, ayakkabıları ve beyaz çorapları dondurmaya bulanık küçük kız ağlamaya başlamıştı. Belki de büyükannesi torunlarının üzülmemesi için onca özen gösterdiği halde onu gözyaşları içinde görünce çok öfkelenmişti.

Düşüncelere dalan *Julia* merdivenleri iner inmez anılarının başkişisiyle karşılaştı. O öfkeli küçük oğlanın böylesine uzun boylu, yakışıklı bir erkek oluşu *Julia*'yı çok şaşırtıyordu. Birden, içinde, bir yerlerde bir kımıldı; döl yatağındaki çocuk babasına ulaşmak istiyormuş gibi bir gerilme hissetti.

Bir an tedirginleşti. Rome bunu hissetmiş gibi uzanıp, elini tuttu. Bir yandan da gri gözleriyle Julia'nın kadife giysisi içindeki vücudunu inceliyordu.

“Çok güzelsin,” diye mırıldandı Rome.

“Bunu belirttin zaten.” Sesi buz gibiydi Julia'nın.

“Ama sözcüklerle değil, sevgilim.”

“Sözcüklere gerek yok, gözlerin senin yerine konuşuyor... Her zaman öyleydiler, zaten.”

“Şimdi yetişkin bir erkeğim, Julia. Dondurma uzatırsan ayaklarına fırlatmam.”

Rome'un sözcüklerindeki cinsel anlam, Julia'nın bütün bedenine bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu. Rome'un avucundaki parmakları gerildi, ancak yine de gözlerini kaçırmayı başarabildi. Rome'un sırtındaki koyu bordo akşam ceketi ince, güçlü vücuduna kusursuz bir şekilde oturuyordu. Julia, onun kaliteli ipek gömleği ve kravatıyla, üzerinde en küçük bir kırıksılık bile olmayan pantolonuna bakmaktan kendini alamadı. Rome, Julia'nın elini alıp koluna taktı ve villanın arka tarafındaki terasa doğru yürüdüler.

Julia, gerçekten saray muhafızları gibi dimdik yürüyen Rome'un hayvanlara özgü bir kıvraklığı olduğunu hissetti.

Havada mis gibi bir deniz kokusu vardı. Yukarda ay, elmas dizileri arasına yerleştirilmiş kocaman bir altın pendantif gibi duruyordu. Bu parlak kürenin yanında yıldızlar solgunlaşmış, pırıltılarını yitirmişlerdi.

Rome hayranlıkla, “Ne güzel bir gece!” diye söylendi. “Browning'in şu dizelerini bilir misin; *'Kalbimi açın; göreceksiniz İtalya gömülü içinde.'*”

“Bakıyorum, Amerika seni fazla sarmamış,” dedi Julia. “Her şeyinle tam bir İtalyansın, öyle değil mi? Görünüşünle, içgüdülerinle ve geçmişinle sen buraya aitsin, ama ben değilim.”

“Bir kadın kolay uyum sağlar, Julia. Kadınlar bu konuda çok yeteneklidirler. Toprakтан çok bir erkekte yeniden köklenebilirler çünkü.”

“Fazlaca küstah bir erkek yorumu. Erkeksiz bir kadın köksüz sayılmış gibi.”

“Çoğu kadın öyledir, sevgilim.”

“Peki, kadınsız bir erkeğe ne diyorsun?”

“Lanet olası bir sersem derim.” Rome'un gri gözleri ay ışığında bir an parladı, Julia'nın kilerle karşılaşınca keyifli bir ifade belirdi.

“Bir erkek birlikte olmak istediği kadından bütün varlığıyla zevk alır. Bütün duyguları işe karışır... Görür, dokunur, solur, duyar ve onunla konuşur. Kadın da erkekteki sahiplenme içgüdüsünden hoşlanır.”

“Sende ise bu çok güçlü, değil mi Rome?” Julia yerine geçti. Başında dikilen genç adamın varlığına aldırmamak elinde değildi. Parmaklarının saçlarına değdiğini hissedince bütün gövdesinin gerildiğini hissetti.

“Evet, güzel şeylere sahip olmaktan hoşlanıyorum,” dedi. “Şu Versalini kadehi gibi zarif ve kusursuz oluşun hoşuma gidiyor.”

Pırıl pırıl yanan kristal kadehi eline aldı, evirip çevirirken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Sonra gözleri Julia'nın kilerle karşılaşınca parmağının ucuyla kristale hafifçe vurarak çınlattı. “Yukarıda bulduğun sürpriz için bana teşekkür etmeyecek misin?”

Julia boynundaki kolyeye dokunarak, kibar bir tavırla, “Çok güzel, teşekkür ederim,” dedi.

Rome'un kadehi tutan parmakları kasıldı, Julia büyülenmiş gibi onun güçlü parmaklarından gözlerini ayıramadı. “Tanrı aşkına Julia, o hanımefendi havalarını takınıp sana hiçbir şey vermemişim gibi davranınca içimden boynunu sıkmak geliyor. Başka kadınlar...”

“Evet,” diye sözünü kesti. “Başka kadınlar olsa ne yaparlardı? Ayakka-

bılarını mı yalarlardı?”

“Ayakkabılarımı değil, Julia.”

Julia kıpkırmızı kesildi, gözünde süt tenli bir kadını Rome'un altın rengi bedeninde dudaklarını dolaştırırken canlandırdı. Bunun sık sık gerçekleştiğinden kuşku yoktu. Rome'un tenindeki sıcaklık ta kemiklerine işlemişti ve her zaman bir kadının dokunuşuna ihtiyacı vardı. Herhangi bir siparişi yerine getirdikten ya da bahçede Jeffers'a yardım ettikten sonra annesi küçük Rome'un saçlarını tararken kadının gözlerindeki ifadeyi hatırladı. Mrs. Demario'nun gözlerinde, oğlundaki o yaşam gücünün farkındaymış ve büyüüp bir erkek olduğu zaman onu kadınlara karşı koruyamayacağını biliyormuş gibi gurur, sevgi ve biraz da korku okunurdu.

Kadın da, tehlike de Rome'a çok çekici geliyordu. Rome elindeki kadehi dantel masa örtüsüne bırakırken onu seyreden Julia bunu bildiğini hissetti.

“Söylemek istediğim kolye değildi,” dedi uzatarak.

Ne demek istediğini birdenbire anlayan Julia, soluğunu tuttu. “Lucie'yi mi kastediyordun?”

“Elbette Lucie'yi kastediyordum.” Masayı dolaşıp, yerine gitti. Hemen yanında içinde bir şişe şarapla gümüş bir kova duruyordu. Buzların arasından şişeyi çekti, üzerindeki etikete şöyle bir baktı ve yüzünde hoşnut bir ifadeyle yerine oturdu. “Hiç değilse onu gördüğüne sevindin mi?”

“Oh, evet.” Bu kez Julia'nın sesinde bir coşku vardı. “Onca zamandan sonra onu görmek tam bir sürpriz oldu... İtalya'ya gelmesini istemek nereden aklına geldi?”

“Çocukluğundan beri tanıdığın ve güvendiğin birinin yanında olmasının hoşuna gideceğini düşündüm.” Masanın öteki ucundan Julia'yla göz göze geldi ve uzunca bir süre bakışlarını ayırmadı. “İlk bebeğini bekleyen bir

kız için bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. İyi kalpli Lucie'ye ihtiyacın olacaktı. Çok nazik ve duyarlı. Hem seni herkesten çok daha iyi tanıyor. Belki de gövdesiyle birlikte duygularını da köşesinin içine hapsetmiş gibi duran büyükannenden daha fazla analık etti sana.”

“Büyükannem, Verna ve bana karşı her zaman çok iyiydi. Avlanmaya, giden annemle babamın Kenya'daki ayaklanma sırasında öldürülmeleri onun için büyük bir şok olmuştu. Maumau'ların ellerine düşen beyazlara ne yaptıklarını ancak büyüyünce öğrendim.”

“Biliyorum.” Rome'un yüzünde şimdi kederli bir ifade vardı. “Onu düşünme, *carina*. Unutmaya çalış.”

“Yoksa çocuğuna zarar veririm, öyle mi Rome? Güzel düşüncelerin bebekleri güzelleştirdiğini duymuştum. Ben de Napoli'deki o geceyi düşüneneğim hep.”

“*Santo Dio!*” Masaya yumruğunu vurdu, porselenler ve kadehler sallandı, gümüş şamdanlardaki mumların alevi titredi. “Napoli sözü etmeden hiç yemek yiyemeyecek miyiz? Hayvanca arzularım olduğunu düşünmek hoşuna mı gidiyor?”

“O yüzden buradayım ya,” diye karşılık verdi Julia. “Dostluklarından zevk aldığım ve kendi seçtiğim arkadaşlarımla birlikte olmak yerine seninle yemek yemeği ben seçmedim.”

“Kuşkusuz, kafanda o estetik düşkünü nazik Paul Wineman var.” Rome alaycı bir tavırla sol kaşını kaldırdı.

“Orada kalmasına bir şey demiyorum, ama çevremde fazla dolaşmasın. Dürüstçe söyleyeyim mi, onun sanatla ilgili söyleşilerini bitirdikten sonra bir kadınla ne yapılması gerektiğini bildiğini hiç sanmıyorum.”

“Paul'ü kendi ölçülerinle yargılamaya kalkışma. Erkeklik her şey demek değildir... Hatta bazı kadınlara sıkıcı geldiği bile söylenebilir.”

“Benim tanıdığım kadınlara değil, *donna mia*.”

“Dans salonlarındaki kızlarla kumarda kaybeden o aptal kadınlar mı?”

“Tanrı aşkına...” Birden güldü. “Sana Kate adını vermeliydiler, Juliet'i hatırlatan Julia gibi sevimli bir ad değil.”

“Romeo ve Juliet!” Bu kez gülme sırası Julia'daydı. “Sana da Tarquin adı yaraşırdı!”

Rome'un gözlerindeki keyifli pırıltı birden söndü ve esmer yüzünde iki kor gibi yanmaya başladı.

“Karanlıkta yakalayıp da üzerine atlamadım, canım. Bana alçak demekle benim seviyeme inmeyi sen istedin. Hiç kimseden öyle, bir söz duymaya dayanmam, hele hele bir Van Holden'den. O senetleri neredeyse almak üzere olduğunu anlamadın mı küçük sersem? Seni biraz yalvarttıktan sonra onları sana verecektim, ama sen nedense kendini nasıl üstün gördüğünü anlatmak zorunda hissettin. Üstünlük, doğanın karşısında nasıl zavallı kalıyormuş, gördün mü Julia? Doğanın yasaları ikimizi de yendi. Oysa bu gibi durumlarda kendimi tutmasını iyi bilirim.”

“Ne demek istiyorsun?” Masanın üzerinden Rome'a bakarken Julia çenesini kaldırdı.

“Demek istiyorum ki canım, genellikle birlikte olduğum kızları kötü duruma sokmam. Aklımı başımdan almış olmalısın.”

“Aklını mı Rome?”

Dik dik bakışlarından, Julia onun çok öfkelendiğini anladı.

“Ayağını denk al, Julia. Yoksa aşağılara inebilirsin.”

“Sana katlanmak zorunda olduğum için yeterince indim zaten!” Gözlerini Rome'dan ayırdı, solgun yüzlerine ay ışığı vuran eski taş heykel parçalarına baktı. “Taş insan heykellerinden nefret ederim. Oysa siz güneyliler

onları çekici buluyor gibisiniz.”

“Belki de heykel İtalya ve Yunanistan'da çok başarılı olduğu için.” Rome bir parça ekmek kopardı, ağzına atıp çiğnedi. “Michelangelo, erkek vücudunun en kusursuz biçimlerden biri olduğunu savunurdu. Ben ise tam tersini savunuyorum. Yumuşak ışıktaki bir kadının görünümü ancak güzel bir pizza ya da erimiş sıcak peynirle kıyaslanabilir... Hah işte Giovanni nefis İtalyan yemekleriyle geliyor! Güzel! Nefis kokuyor!”

Julia toprak çanaklarda verilen sebze, makarna ve sostan oluşan baharatlı sıcacık çorbanın iştah açıcı görünümü karşısında acıktığını hissetti. Bu arada masaya evde yapılma yuvarlak ekmekler getirilmiş, Versalini kadehlere soğuk şarap konmuştu.

“Ne düşündüğünü biliyorum.” Rome ona keyifli keyifli baktı. “Modern şarap kadehinin yanında köylülere özgü çorba kâselerinin işi ne diyorsun, öyle değil mi? Belki de damak zevkiyle göz zevkini birleştirmeyi başaran İtalyanları simgeleyen bir bileşim bu. La Scala'ya gidersen, İtalyanların, sandviçlerindeki salamdan büyüledikleri kadar Tosca'yla da büyülediklerini görürsün.”

“İtalyan operası çok duygusal,” dedi, Julia.

“Tristan ve İsolde ile Liebestod da öyle.”

“Sık sık gider misin?”

“Eğer romantik bir havadaysam daha çok San Carlo'ya giderim.” diyerek kadehini kaldırdı Rome ve şarabı inceledi. “Buna *Lacrima Christi*, yani İsa'nın Gözyaşları adı verilir, üzümü de Vezüv yamaçlarında yetiştirilir. Kabul etmelisin ki Julia, biz İtalyanlar tiyatrodan çok yetenekliyiz.”

“Bunu yadsıyan en son ben olurum herhalde?” Julia şarabından bir yudum aldı. Hafifçe buruk, kaygan bir tadı vardı. “Henüz pek fazla örneğini görmedimse de.”

“O halde beni tanımak senin için iyi bir eğitim olacak, *mia*.”

Julia, meraklı bir ifadeyle, “Onca yıl Amerika’da yaşadın,” diyerek konuşmaya başladı. “Ama İtalyan olduğun hemen ilk bakışta belli oluyor. Orada değil de, burada doğmuş gibi tipik bir İtalyansın.”

“Her zaman İtalyanca konuşur, bu tür yemekler yedik. Annemle birlikte pazarları kilisedeki törene katılırdım. Ama kilisenin bütün kurallarını yerine getirecek kadar dindar olduğumu söyleyemem. Belki de ayinlerden hoşlanıyorum.”

“Kuşkusuz cehennem ateşine ve lanetlenmeye de inanıyorsundur,” diye mırıldandı Julia.

Rome gözlerini kıstı. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani, günahsız sayılmazsın, değil mi Rome? Tabii, günah çıkarmaya gitmiyorsan eğer.”

“Arada sırada giderim.”

“Kendini suçlu hissettiğin zamanlar mı?”

Rome cevap vermedi, yalnızca mum ışığının aydınlattığı masanın üzerinden Julia’ya bakmakla yetindi. Ay ışığının gümüş rengine boyadığı bahçede servi, çoban püskülü ve Rome’un deyimiyle mavi ağaçların arasından böcek sesleri geliyordu.

“Sen dinsizin birisin,” dedi Julia. “Bana yaptıklarından suçluluk hissi duymuyorsun bile, öyle değil mi?”

“Hayır,” dedi arsızca. “Seni o durumda bıraksaydım asıl o zaman kendimden nefret ederdim. Bunu yapan erkekler yok değil, ama bende sorumluluk duygusu var. Hiç değilse bunu kabul et, *donna mia*.”

“Sende yalnızca sahiplenme duygusu var. Söylesene Rome, senin beğini taşıdığımdan nasıl bu kadar emin olabilirsin?”

“Elbette benim!”

“Bir erkek kesin olarak söyleyebilir mi bunu?”

“Ben söyleyebilirim, çünkü seni tanıyorum.”

“Çocukluk halimi tanıyorsun, ama Napoli'de karşılaştığımızda ikimiz de yetişkin birer insandık.”

“Ben yetişkindim,” Şarap kadehini dudaklarına götürdü. “Ama sen o küçük kızın yalnızca büyümüş bir kopyasıydın. Tümüyle masumdun.”

“Evet, seninle karşılaşınca kadar. Ama New York'a döndüğümde değişik bir insandım ve... Paul de oradaydı.”

“O çocuk benim,” diyerek Rome dişlerinin arasından konuştu. “O erkek bozuntusu arkadaşın yalnızca Monet'nin Nilüferler tablosu karşısında heyecanlanabilir... Kollarının arasındaki bir kadınla ne yapılacağını bilmez. Belki de Bizans meyve kâseleri üzerine ders vermeye başlar!”

“Ah, ne eğlenceli ya, Rome. Sarı saçlı bir bebek doğarsa yine gülebilecek misin, merak ediyorum.”

“Bırak bu saçmalıkları, Julia.” Rome'un sesi sertleşmişti. “Seni hamile bıraktığımı anlamak için şöyle bir dokunmam yeter. Hemen şu anda seni kollarıma alsam, vücudunun içgüdüsel olarak karşılık vereceğinden eminim... Oh, evet ister hoşuna gitsin, ister gitmesin, ama dediğim gibi olur ve ben de hissederim. O küçük yalanlarınla kolayca koparıp atamayacağın bir bağ var aramızda. İçinde benim bir parçamı taşıyorsun ve benden başka birisiyle yatmışsın gibi görünmeyi bırak!”

“Kendine çok güveniyorsun, Rome.” Julia kadehini bıraktı. İçinde onu kızdırmanın zevkini duydu. Belki de kendine güvenini sarsmıştı. “Gerçekten bu kadar emin olamazsın, değil mi? Bilirsin Amerikalı kızlar İtalyanlardan daha serbest olurlar. Amerika'da yaşadın; onlarla dans ettin, birlikte çıktın. Benim İtalyanlıkla tek ilişkim ise senin adın...”

“Fazla ileri gittin!” Rome öfkeyle öne doğru eğildi ve tam o sırada gü-

müş şamdanlardan birine çarptı. Mum Julia'dan tarafa devrildi ve dantel örtü birden alev aldı. Alevler çıplak koluna dokunmadığı halde Julia korkuyla bir çığlık attı. Rome hemen sürahiyi kaparak içindekini alevlere boşalttı. Bu arada kaçınılmaz olarak Julia'nın kucağına da su döküldü. Julia kadife eteğinin sırlıslam kesildiğini hissetti. Eli ayağı birbirine dolaşarak iskemlesinden kalktı, eteğini silkelemeye koyuldu.

Yemek masası şimdi karmakarışık olmuştu.

Bu arada Rome, Versalini kadehlerinden birini iterek düşürdü ve parçalanan cam sesleri duyuldu.

"*Santo Dio*, iyi misin?" Rome kırılan bardağa bakmaksızın Julia'nın kolunu yakaladı, kaldırarak yanıp yanmadığına baktı.

"İslandım," diye karşılık verdi Julia. "Of, ıslak kadife kadar kötü bir şey olamaz! Şu masanın haline bak!"

Tam o anda ikinci yemeklerini getiren Giovanni içeri girdi. Masanın halini görünce neredeyse elindeki tepsiyi düşürecekti.

Rome, "Bir şey yok," diyerek uşağı yatıştırdı.

"Mumu devirdim, masanın örtüsü tutuştu. Her şeyi karmakarışık ettim. *Sinyoranın* üstünü değiştirmesi gerekiyor. Biz yukarı çıkıyoruz Giovanni. Yemekleri ve şarabı getir, yemeğe orada devam edeceğiz."

"Başüstüne *sinyor*." Uşak, sakın görünebilmek için elinden geleni yapıyordu. "Bir şarap kadehi kırılmış, sizin o çok değer verdiklerinizden biri."

"Bütün suç benim sakarlığımda." Rome omuz silkti. "Surat etmeyi bırak, Julia. Yukarıda değiştirecek bir yığın giysin var."

"Öff!" Julia, ıslanınca ağırlaşan kadife eteğini bacaklarından uzak tutmaya çalışıyordu. Birden Rome gülerek onu kaldırıp kucağına aldı, içeri doğru yürüdü.

"Lanet olsun sana!" Julia ani bir öfke dalgası ve biraz da korkuyla

Rome'un omuzlarını yumrukladı. "Suyun yarısını üzerime boşaltmak zorunda mıydın? Kalıbımı basarım, bilerek yaptın!"

"Çabuk hareket etmek zorundaydım, sevgilim, yanabilirdin."

"Senin suçundu," dedi Julia öfkeyle.

"Kavgayı çıkaran sensin. Beni kızdırmaya çalıştın, biliyorsun Julia."

Kocaman bir kadın değil de, küçük bir kızmış gibi hiç zorlanmadan onu kucağında taşıyarak merdivenleri çıktı. Julia, omuzlarını yumruklarken genç adamın sert, düzgün kaslarını elinin altında hissetti. Onda, Doğu Yakası'ndaki spor salonlarında dövüşmeyi öğrenen, büyük bir olasılıkla balık gibi yüzen ve beysbol gibi sert sporları iyi oynayan bir güneylinin sertliği vardı.

"Hadi, üşütmeden önce şu ıslak giysileri çıkarsan iyi olur." Parmakları taşlarla bezeli kemerin tokasına gidince Julia hemen uzaklaştı.

"Ben... Ben becerebilirim, teşekkür ederim." Julia arkasını dönmesini bekledi, ama Rome'un böyle bir niyeti yok gibiydi. Julia kıpkırmızı bir suratla Rome'un tavrına içerleyerek titreyen parmaklarla arkasındaki fermuarı aradı.

"Bırak ben yapayım." Rome gelip, tam arkasında durdu. Julia, fermuarı indirerek vücudunu saran kadife giysiyi gevşeten Rome'un iriliğini hissedebiliyordu. Rome parmaklarının ucuyla itti ve kadife kumaş Julia'nın ayaklarının dibine yığıldı. Şimdi saten kombinezonuyla savunmasız bir halde onun gözü önündeydi. Hem kombinezon da ıslaktı ve çıkarılması gerekiyordu. Julia hafifçe ürperirken Rome omuzlarındaki askılarından tutarak onu da aşağı indiriverdi. Şimdi yalnızca iç çamaşırlarıyla kalmıştı. Genç adam omuzlarından tutup kendine doğru çevirirken Julia kalbinin hızlandığını hissetti. Pürüzsüz teni üstünde Rome'un elleri sımsıcaktı.

"Senin kocanım ben," dedi Rome yumuşak bir sesle. "Benden utanma-

malısın, cara. Seni böyle görmek hakkım benim.”

“Ben... Sabahlığımı istiyorum.” Rome'u itmeye çalıştı, ama onun gücünün onda birine bile sahip değildi. Rome, Julia'yı kendine doğru çekip, sıcak dudaklarını boynuna gömdüğünde genç kadın soluk soluğa kalmıştı.

“*Come e bella,*” diye mırıldandı. “Nasıl tatlı, nasıl yumuşak ve kışkırtıcı olduğunu bilemezsin! Seni istiyorum.”

“Hayır... Lütfen!” Julia onun kollarının arasında çırpınıyordu. “Giovanni her an yemeklerle içeri girebilir...”

“Ben sana açım, *carissima*. Seni yatağa götürmek istiyorum... Kokunu, saçlarını hissetmek, o titrek çığlıklarını duymak istiyorum... Oh, iyiydi... İyi olduğunu biliyorsun!”

“Kötüydü... İğrençti,” diye soludu, Julia. “Beni zorla aldın...”

“Evet, seni zorla aldım, ama bu gece başka olacak. Bana karşı direnme ki, canını yakmak zorunda kalmayayım. Gevşe, o tatlı, ipeksi tenini sevmeme izin ver... Oh, tanrım, seni kollarının arasında tutan çirkin bir canavar mışım gibi böyle titreme!”

“Benim için çirkinsin...”

“Santo Dio!” Birden onu itti, Julia düşecek gibi oldu. Rome'un gözleri ateş saçıyordu. “Eğer Napoli'de doğmuş olsaydın yüzüne tokadı patlatır, sonra da yatağa fırlatırdım. Zorla almak nasıl olurmuş o zaman görürdün... Öyle olunca okşayışlar yok, yalnızca acı vardır. Öyle mi olsun istiyorsun? Benden nefret etmek için gerçek bir nedenin olur hiç değilse?”

“Yeterince var zaten.” Julia sabahlığını kaptı, hemen sırtına geçirdi. “Geçen defa çığlık attıysam eğer, canımı yaktığın içindir.”

“Pek öyle değildi, sevgili Julia. Aradaki farkı anlayacak kadar deneyimliyim. Evet vücudunu iyice kapa, kuşağını da sıkıca düğümle, yoksa hayvanı yeniden salıverirsin. Asıl sorun ne Julia? Benden mi, yoksa kendinden

mi korkuyorsun?”

Julia ona cevap vermeye gerek görmedi. Rome omzunu silkti, gidip bambu koltuğa yayılarak oturdu. Julia saçlarını düzeltirken Giovanni kapıyı vurdu.

“Masayı oturma odasına hazırladım, *sinyor*.” Giovanni gözlerini sabahlığının içindeki Julia'dan kaçırdı. “Cosenza belki *sinyora* ister diye kahve de yaptı.”

“Harika.” Rome ayağa kalktı, Julia'ya küstahça baktı. “Cosenza çok ince, duygulu bir kadın. Sevgilim, gidip yemeğimize devam edelim mi?”

Julia, onun önünden salona geçti. Oda kırmızının tonlarındaki lambalarla aydınlatılmıştı. Yemekler kanepenin önündeki alçak masaya hazırlanmıştı. Odanın cana yakın, sevimli bir hali vardı, ama Julia'nın içinde uyardığı duyguların sevimlilikle pek ilgisi yoktu.

“Bu akşam başka bir şey istemiyoruz, Giovanni.” Rome odaya göz gezdirirken gülümsedi.

“Yorulduğu için karına bizim adımıza teşekkür et.”

“Size hizmet etmek bir zevktir, *sinyor*.” Giovanni Julia'ya baktı. “*Buona notte, sinyora*.”

“İyi geceler. Terastaki o güzel masa berbat olduğu için çok üzgünüm. O kırılan kadeh sanırım onarılamayacak bir halde.”

“Evet, *sinyora*.” Giovanni çaresiz bir halde ellerini iki yana açtı. “Ne yazık ki öyle kaliteli kristaller düşünce hemen dağılıveriyorlar ve yapılacak bir şey de kalmıyor.”

“Ne felaket!” Rome güldü. “O yalnızca bir eşya ve bana kalırsa kolayca yerine konabilir. Çok daha değerli olan asıl başka şeyler var. Yumuşak bir tenin tek bir santimetre karesinin yandığını görmektense bir düzine kristali kırabilirim.”

Rome sözcüklerin üzerine basarak konuşurken, Julia onun ellerinin gövdesindeki dokunuşunu yeniden yaşıyormuş gibi oldu. Teninin altında bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Rome için canlı ve sıcak şeylerin bir anlamı vardı, soğuk, cansız eşyaların değil. Divana otururken ince sabahlığını iyice vücuduna sardı. Salonun kapısı Giovanni'nin ardından kapanınca yeniden kocasıyla baş başa kaldı. Rome genç kadının yanına oturmadan önce kravatını çıkarmış, ipek gömleğinin yakasını gevşetmişti. Kendi evinde rahatlamak isteyen bir erkeğin rast gele davranışlarıydı bunlar, ama Rome'un hiçbir hareketi Julia'ya doğal gelmiyordu. Onun gözünde Rome'la ilgili hiçbir şey olağan değildi.

“Kahve içelim mi?” Julia, Rome otururken divanın çöktüğünü hissetti. “Servisi sen yap.”

Julia fincanlara kahve koyarken Rome'a öfkeli bir bakış attı. Rome dumanı tüten kahvesine bir kaşık şeker koyarken, bu arada eliyle Julia'nın kendi kahvesine süt koymasını işaret etti. Julia bir an karşı çıkmaya yelten-di, ama kahveyi aslında şekerli ve sütle içmeyi severdi.

“Oh, bu oda gerçekten büyüleyici olmuş,” diyerek gözlerinde hoşnut bir ifadeyle çevresine bakındı Rome. “Aldığımda villa çok ihmal edilmiş bir durumdaydı. Annem merdivenleri çıkamadığından dairesi aşağıda olduğu için ben de yukarıdaki odalara pek uğramamıştım. Bu odaların görünüşü hoşuma gitti. Renk düzeni başarılı olmuş.” Fincanın üzerinden Julia'nın gözlerine baktı. “Sen de katılmıyor musun bana?”

“Evet,” dedi Julia kayıtsız bir tavırla. “Her şeyi modaaya uygun olarak yaptığını söylemek istiyorsun, değil mi *sinyor*?”

“Öyle yapmadığımı mı düşünüyorsun, *carina*?” Rome küçük bir kahkaha attı. “Belki de öyle düşünmüyorsun. Seni büyüleyici bir tanrıça olduğun yerden çekip aşağıya indirmeye cüret eden, Doğu Yakası'nda büyümüş

sonradan görmenin biriyim. Ama kadın olmak için kibarlık, ciddilik ve dostluğun dışında başka şeylerin de gerektiğini gösterdim sana. Bu tür dostluk senin Park Avenue çevreni tatmin edebilir, ama bana yetmez. Eş olarak sevimli bir buz parçası istemiyorum. Sen de eriyeceksin Julia. Şöyle veya böyle günün birinde eriyeceksin.”

“Bahse girer misin Rome?” Rome'un kendine güveni Julia'nın teninde kamçı etkisi yapıyordu.

“Kumarcı bir insansın, böyle kaybetme olasılığı büyük bahislerin sana çekici gelmesi gerekir.”

“Kaybetme olasılığı büyük olmayabilir sevgilim.” Gülümseyişi etkileyiciydi. “Bilim adamlarının çözemedikleri tek bir şey var; o da bir kadınla bir erkeği birbirine yaklaştıran çekim. İstedğin kadar karşı çık, ya da bastırmaya çalış, ama şuraya, kolunun şurasına şöyle bir dokunmam yeter. Vücudunun her yerinde duyarsın onu, ne dersin, dokunayım mı?”

Rome'un eli sabahlığının bol kolundan yukarı çıkıyordu. Julia hızla kolunu çekti. “Beni o sayısız kız arkadaşlarınla karıştırma,” dedi buz gibi bir sesle.

“Bunu aklımdan bile geçirmem. Senin gibi yürekli değildi onlar. Şu meydan okuyan yeşil gözlerin, doğal rengi olduğunu bildiğim şu sarı saçların ya da bakireye yaraşır şu çekingenliğin onlarda yoktu.” Usulca güldü, gözleri genç kadının saçlarında, vücudunda dolaşıyordu. “Benim çocuğumu taşıyorsun, ama hâlâ el değmemiş gibi görünmeyi nasıl beceriyorsun, bilmiyorum.”

“Kalbime dokunamadın, Rome, belki de bu yüzdendir.”

“Çok hazırcevapsın, Julia.” Dudağını alayla kıvırdı, çok iyi pişmiş sülün, fırında kızarmış patates ve tatlı mısırdan oluşan yemeğine başladı. Julia yemeğini yerken, her şey en iyisinden diye düşündü. Mutfağında olağanüs-

tü bir aşçı, ona soylu biriymiş gibi hizmet eden bir uşak ve verdiği paranın üç katına restore ettirdiği büyüleyici bir ev. Kurnaz, akıllı ve acımasız bir adam olduğuna hiç kuşku yoktu. Gül rengi giysisi ve tokalı ayakkabılarıyla dans ederken pencereden onu izleyen çocuğun artık çok uzaklarda kaldığını bilmek Julia'ya tuhaf bir çaresizlik duygusu veriyordu. Romalıları özgü burnu ve ince, keskin hatlı çenesinin tam ortasındaki o çukurluk artık o çocuğu hatırlatmıyordu. Ama Napoli'deki o gece görür görmez tanımişti onu. Casinoya girdiğinde kumar masalarının üzerindeki avizelerin ışığında göz göze gelmişler, bir an öylece kalmışlardı... Çok kısa bir an büyükannenin terasındaki o küçük kız ve oğlan olmuşlardı yeniden.

“Hadi, yemeğini ye,” dedi Rome. Julia düşüncelere dalmış, yemeği unutmuştu. “Beslenmen gerekiyor, hem unutma, iki canlısın.”

“Bir an bile unutmuyorum.” Rome'a dik dik baktı. “Beni aşağılamış olmak sana gerçekten zevk veriyor! Bu kinin ne zaman başladı Rome? Yıllar önce pencereden içeri bakan o çocuğa üzüldüğüm gün mü? Yalnızca bir çocuktum. İnsanların züppeliklerini ve yalnızca bankada birkaç dolar fazla paraları var diye aptalca üstünlük taslamalarını anlayamazdım. Senin gibi ben de geçmişimin kurbanıyım. O halde neden öcünü almak için kasıtlı olarak beni kullandın? Casinonda paralarını kaybeden zenginleri seyretmek sana yetmiyor mu? Belki de bunun için casino işletiyorsun, ha? Böyle kurnazca işleyen bir kafayla başka işlerde de başarılı olacağını sen de biliyorsun.”

“Bu mu istediğin Julia? Koca olarak saygıdeğer bir işadamı mı istedin?”

“Hiçbir şekilde seni koca olarak istemezdim!”

“Çok kötü, sevgilim. Biraz daha patates ya da mısır ister misin? Kilonu düşünmene gerek yok.”

“Seni... Seni öldürebilirim!” Rome'un yüzsüzlüğüne Julia elinde olma-

dan güldü. Aslında iştahının her geçen gün biraz daha arttığının farkındaydı ve bunun hamilelikten olduğunu biliyordu. “Senin bu lanet olası çocuğun canavar gibi bir şey olacak. Allah kahretsin seni!”

Rome onun tabağına maşayla kızarmış patates ve mısır koyarken, “İşte tanıdığım ve sevdiğim Julia bu,” diye alay etti. “Oğlan olacak ve babalarımızın anısına ona Lorenzo Sebastian adını vereceğim. Hımmm, çok etkileyici geliyor, ne dersin?”

“Belki de sana benzeyen bir burnu ve kocaman düztaban ayakları olan iri bir kız doğururum, kim bilir.”

Rome bir an ona bakıp, sonra güldü. “Şaka yapman hoşuma gidiyor, *donna mia*.”

“Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?” Julia gözlerini onun yakışıklı yüzünde gezdirdi. “Benim atalarım Hollandalı ve büyükannem de iri yarı bir kadındı. Çocuklar her zaman babalarına benzemezler. Ya çirkin bir kız doğursam, ne yaparsın Rome?”

“Yine severim,” dedi sakın bir tavırla. “Unutma, ben İtalyan’ım. Güzel ya da çirkin, nasıl olursa olsunlar çocuklarımıza düşkün oluruz.”

“Ama kadınlar için öyle düşünmüyorsun, değil mi Rome? Gösterişli olmalarını istersin... Keşke casinona gelirken pantolon giyip başıma eşarp taksaydım! Yüzüme bile bakmazdın!”

“Belki de kız kardeşinin senetlerini vermezdim. Öyle şaşırmış gibi yapma, Julia, bir aziz olmadığımı sık sık söyleyen sensin. Casinoma giren kız da koyu pembe giysiler içindeydi. Yumuşak, dalgalı sarı saçları gümüş bir tokayla tutturulmuştu ve kadifemsi, kırmızı dudakları vardı. Daha önce dediğim gibi Julia, o senetler senindi, ama o yumuşak dudaklarını açıp öyle sert şeyler söyledin ki, beni delirttin. Bütün istediğim sana hiç unutamayacağın bir ders vermektir.”

“Unutmayacağımdan hiç kuşkun olmasın!” Julia, dersin ayrıntılarını hatırlayınca kıpkırmızı oldu. Casinonun üzerindeki odasında yatağın bulunduğu loş köşeye doğru çekmişti onu. Gözleri alev alevdi. “Bütün hayatın boyunca bu geceyi unutmayacaksın,” demişti. “O kibirin altındakini göstereceğim sana, küçük hanım, yalnızca herhangi bir kadınsın.”

Julia dudaklarının titremesini gizlemek için peçetesini ağzına götürdü. Rome onu yatağa götürürken zarif, esmer ve bir kaplan gibi kıvraktı. Dokunur dokunmaz Julia'nın gövdesi elektrik akımına tutulmuş gibi olmuş, bacakları bükülüvermişti. Yaşamı boyunca hiç öylesine paniğe kapılmamış, kalbi öylesine hızlı atmamıştı; kadın konusunda hiçbir kural tanımayan bir adamla ilk kez birlikte oluyordu.

“Beş para etmez hayvanın tekisin,” diye öfkeyle bağırmıştı. “Senden ölesiye nefret ediyorum!”

“Nefret ettiğinde daha güzel oluyorsun,” diye alay etmişti Rome. “Şimdi, bana karşı koymayı bırak, yoksa bu güzel giysini yırtarım. Unutma, sabahleyin eve onunla gitmek zorundasın.”

Julia giysisinin çıkarılmasına sessizce katlanmak zorunda kalmıştı. Yırtılırsa, Verna'nın casinoda olanları anlayacağını biliyor, tıpkı tuzağa düşmüş bir hayvan gibi ıstırap çekiyordu. Açık pencerelerden birinden gelen serin rüzgâr omuzlarını üşütüyor, titriyordu. Ama hemen sonra boynunun yuvarlaklığında gezinen dudaklarla soğuğu duymaz olmuştu.

“Sen tam bir şeytansın!” Göğsünü yumruklamış, dizleriyle vurmak istemişti, ama öteki çok güçlü ve çevikti. Kaçmasına olanak yoktu. Rome'la göz göze gelince her şey yeniden hızla gözlerinin önünde canlandı. Sabahleyin Rome'un teninin altın gibi parladığını fark etmişti. Gençler arasında pek yaygın olduğu halde, ucunda bir madalyon olan altın zincir de takmamıştı.

“Şimdi gidebilir miyim?” diye sormuştu.

“Tabii,” diyerek kumar senetlerini uzatmıştı. “Bunları unutma... Ya da beni.”

“Buradan çıkar çıkmaz ilk işim... Seni unutmak olacak!” diye karşılık vermişti. Rome sadece gülmüştü. Sabah güneşi, erimiş altın rengindeki vücudunda oynayıyordu. Kısa bir süre sonra onu hatırlamak zorunda kalacağını biliyormuş gibi gülmüştü.

“Sende hiç vicdan diye bir şey yok, değil mi Rome?” Julia lambanın ışığında onu uzun uzun süzdü. “Zorbanın birisin... Yalnızca almayı biliyorsun. Belki eskiden paralı askerlik de yaptın.”

“Paralı asker ha? Borgia'lardan biri değil miydim?” Morumsu incirlerden birini aldı, içini açtıktan sonra ağzına attı. Bembeyaz dişleriyle inciri çiğnerken tembel bakışlarını Julia'nın yüzüne dikti. Tavırlarından bir şehvet duygusu fışkırıyordu. “İncir için ne dediklerini biliyor musun, *carina*?”

“Evet, söylemene gerek yok!”

“Neden olmasın?” Alaylı alaylı kaşını kaldırdı. Keyiflenmiş gibiydi. “Blanche Van Holden'in evindeki yaşamın fazla baskı altında geçmiş Julia. Gerçekte tutucu bir yapın olduğunu sanmıyorum, ama öyle yetiştirildiğin kesin. Şu uçuk benizli, kolalı gömlekli, Wall Street'deki borsa oyunlarıyla uğraşan birinin karısı olmak üzere eğitildin. Günün birinde seni öyle bir yazgıdan kurtardığım için, bana teşekkür edeceksin.”

“Sanırım sana çok az teşekkür borçluyum, Rome. Sen altüst etmeden önce yaşamımdan hoşnuttum. Şu iş... Bitir bitmez yine aynı yaşamı sürdüreceğimi bilmeni isterim.” Elini karnına götürerek, taşıdığı çocuktan söz ettiğini belirtti. “Beni tutamazsın Rome. Seninle kalmam için beni zorlayamazsın. Yasalar pek kadınlardan yana değilse de, ortaçağda yaşamıyoruz. Seninle çocuğun hatırı için evlendim... Sen de aynı nedenle evlendiğine yemin ettin. Birbirimize âşık değiliz. Benim hakkımda düşündüklerine ve ye-

tiştirilme tarzıma rağmen sevdiğim biriyle birlikte olmak istiyorum.”

“Wineman gibi biriyle mi?” diye alay etti. “Seninle evleneceğimi söylediğimde suratıma bir yumruk atsaydı, ona daha fazla saygı duyardım. Ama kazık gibi durdu ve senin için kılını bile kıpırdatmadı. Beni evindeki o sanat yapıtlarından birini çalarken yakalasa ne yapardı acaba, merak ediyorum.”

“Duyarlı insanlar senin gibi duygularını göstermezler,” diye karşılık verdi Julia. “Kız arkadaşını elinden alan birine yumruk atmak senin için doğal olabilir, ama Paul için değil. Çok üzüldüğünü biliyordum. Gözlerinden okudum bunu.”

“O halde korkunç bir görme yeteneğin olmalı,” diyerek alay etti Rome. “Yalnızca İtalyan oluşuma gücenmiş gibiydi. Onun Latin Amerikalıları nasıl gördüğünü bilirim. Bizden yalnızca jigolo, garson ya da şantajcı çıkar. Bebeği doğurduktan sonra yeniden eski yaşamına dönmek konusunda çok ciddi görünüyorsun. Gerçekten o kadar kolay olacağını mı sanıyorsun? Senin o sözde arkadaşlarının hepsi birer züppe. Kendi kız kardeşin bile, eğer o kumar senetlerini nişanlısına yollasaydım ortada kalıverirdi... Evet, süslenip püslenerek o kibar konuşmaların ve Van Holden adıyla casinonun sahibini etkilemek üzere gelişinin nedeni de buydu zaten. Beni tanıyınca ne yaptın? Çok şaşırdın mı?”

Julia ona sert sert baktı. “Zaten kötü bir çocuktun, seni gördüğüm anda ne sert, acımasız bir insan olduğunu anladım. O kumar senetlerini bana vermek üzere olduğunu söyleyip duruyordun, ama sana inanmamıştım. Bütün istediğin, bir Van Holden'i pisliğe bulaştırmaktı...”

“Kendine gel!” Uzandı Julia'yı boynundan kavradı. “Nedeni ne olursa olsun o geceden pislik olarak söz edilmesini istemiyorum.”

“Neden, Rome?” Parmaklarının boynuna batmaya başladığını hissediyordu. “Yoksa o değerli çocuğunu mu düşünüyorsun? Onun aşkla yapıldığı-

na kendini inandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Hiç değilse tutkuyla," dedi Rome sert bir sesle. "İki yabancı değildik, Julia. Büyükkannenin siparişlerine koşturmak için evinize geldiğimde hep beni seyrettiğini bilmiyor muydum sanıyorsun? Oyuncak beşiğinle çimenlerin üzerinde oynarken saçlarınla yüzünü gizler, mutfağa giden arka yoldan gelirken beni seyrederdin. Biliyordum, çünkü ben de seni izlerdim. O zamanlar bile birbirimizle ilgiliydik ve Napoli'deki o gece kaçınılmazdı, bunu biliyorsun."

"Kaçınılmaz yapan sendin," dedi Julia öfkeyle. "İyi... İyi bir kız olduğumu biliyordun ve bu bile seni durdurmadı, değil mi?"

"Gerçekten durmamı istiyor muydun?" Rome yüzüne bakmaya zorladı onu. "Hadi, gerçeği söyle de beni utandır."

"Sende utanma yok ki." Julia kendine doğru çektiğini ve yüzünü yaklaştırdığını hissetti. Birden dudaklarını dudaklarına kapatınca incirin tadını aldı. Şehvetle öpüyordu Rome. Tıpkı az önce incir yiyişi gibi.

"Çok hoş dudakların var," diye mırıldandı Rome. "Acı sözler için yaratılmamış... Haydi beni öpmeye çalış, belki hoşuna gidebilir."

"Cehenneme git!" diye homurdandı Julia. Bir yandan da umutsuzca kurtulmaya çabalıyordu. Ama Rome onu arkaya uzatmış, üzerine eğilmişti bile. Gözleri yüzünde, ipek sabahlığının altında kışkırtıcı bir biçimde inip kalkan göğüslerinde geziniyordu.

"Leylak ve tereyağında pişmiş mısır kokuyorsun," diye gülümseyerek dudaklarını boynunun yumuşak oyuğuna götürdü. "Wineman seni böyle öptü mü hiç? Sana hiç teninin yumuşaklığından ve sesindeki o sıcak, şehvetli titreşimlerden söz etti mi? Sana dokunduğunda hiç böyle titredin mi?"

"Evet... Titriyorum, çünkü beni korkutuyorsun..."

"Saçmalama." Rome'un sıcak dudakları sabahlığının açık yakasından

içeri daldı, göğsünün biçimli kıvrımlarında gezinirken Julia'nın soluğu kesilir gibi oldu. Birden Rome'un solukları hızlandı onu da kucağına alarak ayağa kalktı.

“Korkarım, vicdan azabı filan dinleyemeyeceğim, canım.” Julia'yı yatak odasına taşıdı, yatağın üzerine bırakırken uzun uzun gözlerine baktı. Gri gözlerinin siyah gözbebekleri iyice genişlemişti. “Eğer nefret etmek zorundaysan, benden nefret et, *carina*, ama bana karşı koyma. Karımsın ve istersen de, istemesen de sana sahip olacağım. Vermek cömertliğini gösterecek kadar kadın değilsen, ben de alırım.”

“Her zaman almak zorunda olacaksın, Rome.” Onunla baş etmesinin olanaksız olduğunu bildiğinden öylece yatıyordu. “Sana verecek hiçbir şeyim yok.”

“Öyle mi sanıyorsun, tatlım?” Bedenine dokundu. “Çocuğumu taşıyorsun ve seni kollarıma aldığımda ikinizi birden kucaklamış oluyorum.”

Julia başını çevirdi, koluyla gözlerini kapadı. Onun salona gidip ışıkları söndürdüğünü duydu.

Sonra dönüp, soyunduğunu anlayınca kaskatı kesildi.

“Yatağa girmiyor musun?” diye sordu Rome. “Ben mi yatırayım istiyorsun?”

Julia başını salladı, yenildiğini kabul eden bir tavırla saçlarını iterek doğruldu. Yatağın ayakucundaki saten kaplı pufun üzerindeki geceliğine uzanırken Rome'un güldüğünü duydu. Hiç aldırmadı, geceliğini giymek, dişlerini fırçalamak üzere banyoya gitti. Rome da arkasından geldi. O dişlerini fırçalarken, Julia elinde olmadan onun erkeksi havasını kabul etmek zorunda kaldı. “Pijama giymez misin?” diye sordu gergin bir sesle.

“Hayır, fazla kısıtlayıcı buluyorum.” Aynadan genç kadına baktı. “Sere serpe yatmayı severim.”

“Hayvanlar gibi,” diye mırıldandı Julia.

“Evet, canım. Hayvan ve Güzel.”

Julia dişlerini sıktı. “Hayvan kendine alışması için Güzel'e zaman verdi.”

“Ona âşık oluncaya kadar mı?”

Rome alaylı alaylı baktı. “O kadar zaman bekleyebileceğimi sanmıyorum, *donna mia*.”

“İçinde hiç acıma duygusu yok!” diye bağırdı.

“İçimde uyandırdığın tek şey acıma olsaydı bir İtalyan olarak utanmam gerekirdi.” Julia'nın kaşlarına düşen saçlarını arkaya attı, incecik ipek geceliğinin içindeki vücudunu süzdü. “*Santo dio*! Bana öyle bakma! Canavar değilim!”

“Lütfen Rome...” Julia geri geri gitti. Onun etkileyici gücünden, sert, uzun bacakları ve geniş omuzlarından uzaklaşmak istiyordu. “Bana zaman ver! Sözünü tutacağına inanarak buraya karın olarak geldim... Yalnızca biraz nazik ol...”

“Seninle yalnızken nazik olmam, *mia*.” Kollarını uzattı, onu yakalayıp göğsüne bastırdı.

“Nasıl olduğunu görüyorsun, mantıklı ol ve çocuk gibi davranma. Seni çocuk yerine koyamam, gerçek bu.”

“Söz verdin...”

“Sözler soyut şeylerdir, tatlım, ama sen sıcak ve gerçeksin... Seni istiyorum! Hadi, küçüğüm izin ver seni seveyim!” Başka hiçbir şey söylemeden onu kucağına aldı, yatağa götürdü.

Uzandı lambayı söndürdü. Şimdi oda loş bir karanlığa gömülmüştü. Julia karşı koymak istedi ve içinden yükselen küçük bir çığlıkla uzun tırnaklarını Rome'un yumuşak omuzlarına geçirdi. Rome, inlercesine soluğunu

tuttu ve biraz uzaklaşarak ay ışığında Julia'nın gözlerine baktı.

“Seni rahatlattı mı biraz?” diye sordu.

“Umarım canın yanmıştır!” Julia gözlerini ondan ayıramıyordu. Yeşil gözleri öfke doluydu.

“Küçük sersemin birisin Julia. Oysa ne güzel eğlenebilirdik...”

“Eğlenmek mi?” diye bağırdı. “Senin o son eğlencenden sonra hamile olduğumu anlayınca bundan hoşlandığımı mı sandın? O sıcak soluğun, vücudumda dolaşan ellerinle midemi bulandırdın. Eğer New York'ta bunlara daha fazla katlanmam gerektiğini bilseydim, seninle evlenmektense her şeyi yapardım!”

“Bana ondan söz etme.” dedi küstahça. “Benimle evlendin ve o hanımefendi duyarlıkların umurumda bile değil. Wineman değilim ben ve onun gibi davranmaya da niyetim yok... Sana biraz daha erkekçe davranıyordun, şimdi böyle namus düşkününü bir ukala olamazdın belki.”

“Senden nefret ediyorum!” Julia kollarının arasında çaresizce başını oradan oraya atıyordu. “İnşallah cehenneme gittiğini görürüm! Bana çektiğin acıları senin de çekmen için dua edeceğim. Bir işim ve Paul vardı... Paul'ü seviyordum, anlıyor musun? Onu hâlâ seviyorum! Bana nasıl davranıdığını sen asla bilemezsin!”

“Değerli bir tablo gibi mi canım? Yoksa özenle tutulması gereken az bulunur bir porselen gibi mi?”

“Hırpalanacak bir eşya gibi davranmazdı bana!”

“Grazie.” Rome dişlerini gıcırdatarak konuştu. “Neyse, şu anda seni ancak soğuk bir pizza kadar canım çekiyor. Yatak da, o sıcak Wineman düşlerin de senin olsun. Benim olduğun için seni artık kulpu kırık bir antika vazodan daha fazla istemiyordur.”

Rome yataktan kalktı, kapıya doğru yürüdü. Geniş sırtı ay ışığında

parlıyordu. Kapıyı arkasından sıkıca kapadı. Ancak Julia'nın titremesi uzun süre geçmedi. Yaşamı boyunca hiç kavga etmemişti. Az evvelki tartışmanın etkisiyle sarsılmış, midesi bulanmıştı. Hafifçe inleyerek bacaklarını karnına doğru çekti, küçük bir çocuk gibi tortop olup yattı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Julia, Venedik boy aynasında kendini inceledi. Geniş yakalı, parlak renkli gömleğini, artık beli kavuşmadığı için çengelli iğneyle tutturmak zorunda kaldığı pantolonun üzerine çıkarmıştı. Saçlarını arkada yeşil bir kurdeleyle bağlamıştı. Domani'de geçirdiği günler boyunca teni İtalya güneşinde bronzlaşırken berrak, yeşil gözleri sanki daha açılmıştı. Vücudunun dolgunlaşmasına rağmen, gençleşmiş gibiydi... Hatta eskisinden daha genç görünüyordu.

Aynadan Lucie'nin içeri girdiğini gördü, gülümseyerek ona döndü. "Giysilerim sorun olmaya başladı," dedi. "Rome gardırobu şık giysilerle dolururken bütün erkekler gibi bir süre sonra onları giyemeyeceğimi hiç akıl etmemiş. Çok mu tombul görünüyorum?"

Lucie gözlerini Julia'nın vücudunda gezdirdi, sonra hoşgörüyüyle başını salladı. "Evet, ama size yakışıyor... Evet, öyle *miss*, suratınızı asmayın. Evet, pek ince görünmediğiniz doğru, ama çok sağlıklı görünüyorsunuz... Cosenza'nın pişirdiği o ekmekler gibi."

"Çok teşekkür ederim." Julia güldü. "Gittikçe bir somuna benzediğimi düşünmek çok güzel!"

"Altın renkli ve lezzetli. Lucie başını salladı, Julia'nın geceliğini katladı. "Zaman zaman beyefendinin sizden kocaman bir lokma koparacakmış gibi baktığını görüyorum."

Rome'un çocuk odası olarak seçtiği aydınlık, geniş oda boyanmış, duvarlar kâğıtlarla kaplanmıştı. Ta Napoli'den kamyonla taşınan çocuk odasına uygun mobilyalar kalın ve uzun tüylü halılarla döşenmişti. Ayrıca bebekliğinden okula gidinceye değin ona yetecek bir yığın oyuncak da gelmişti. Rome oyuncak treni çıkarmış, raylarını döşerken Julia, oğlan olacağı konusunda bir garanti olmadığını hatırlatmıştı.

Yere uzanmış, hayran hayran treni seyreden Rome başını kaldırıp, gözlerine düşen bir tutam siyah saçın arasından gülümseyerek bakmış, "Kız olursa..." demişti, "O zaman ben de trenle kendim oynarım."

"Koca sersem!" demişti Julia boğazına bir şeyler düğümlendiğini hissederek. Rome'un çocukluğunda hiçbir zaman Roma Ekspresi'nin küçük bir kopyasına sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmediğinin farkındaydı. Annesi onu beslemiş, giydirmiş ve sağlığı için üzerine titremişti ama oyuncak alacak parası hiç olmamıştı. Rome'un getirdiği bu oyuncaklar kendi çocuğunun oyuncak özlemi çekmemesi için birer güvenceydi.

Julia haftalar ilerledikçe, çocuk konusundaki pişmanlığının eski keskinliğini yitirdiğini anladı. Artık karnındaki bebeğe zarar vermek istemediğini biliyordu. Ama hâlâ Rome'u terk etmek düşüncesinden vazgeçmemişti. Bir pazarlık yapmışlardı ve Rome anlaşmaya uymak... Zamanı gelince onu bırakmak zorundaydı.

Julia, bebeğin sağlıklı doğmasını istediğini biliyordu, ama Rome'un onu zorla kucağına düşürüp kendine karşılık vermesi için bütün cinselliğini kullanarak onunla canının istediği gibi sevişmesini asla bağışlayamazdı. Unutamadığı bir şey daha vardı. O da kollarında yatarken karşı koymak için onca çabasına rağmen bedeninin karşılık vermesiydi. Bütün çabaları tennis istekleri karşısında yok olup gitmişti.

Rome bu çocuğu ona aşksız vermişti, oysa Julia'nın içinde derin bir

romantizm vardı. Bazen La Bohem'in lirik, ya da Tristan ve İzolde'nin görkemli müziğini dinlerken ağlayacak gibi oluyordu.

Lucie, Rome'un ona yiyecekmiş gibi baktığını anlatmak istemişti, ama düş gücünü çalıştırmış da olabilirdi. Geceleri yatağında o pek sevdiği şekerlemelerle birlikte yutar gibi romantik romanlar okurdu. Julia kendi kendine olsa çocuğunu bekleyen bir İtalyan babanın heyecanı ile baktığını görmüş olabilir? diye düşündü. Rome'un şiş karnına gözlerinde bir pırıltıyla baktığını kendisi de görmüştü. Gittikçe çocuğunu kucağına almak için sabırsızlandığı seziliyordu.

Çocuk onun güvencesiydi, yeniden bir ailesi olacaktı, ama Julia için çok yüzeysel duyguları vardı. Sık sık geceleri Napoli'de kalıyordu. O güçlü cinsel tutkularını doyumak için başka kadınlarla beraber olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Birinde onun banyoya girmeden önce fırlatıp attığı gömleğini koklayarak parfüm kokusu aramış, ama yalnızca puro ve sağlıklı bedeninden yayılan ter kokusu bularak canı sıkılmıştı.

"Tabii Rome kurnaz," dedi kendi kendine. Başka bir kadının kokusunun sindiği gömlekle eve gelir miydi hiç? Casinonun üzerindeki dairesinde giysileri ve evinin bütün rahatlığı vardı. Villadan uzakta olduğu geceler Julia, kafasında çeşitli görüntülerin canlanmasını önleyemiyordu.

"Dikişte becerikliyimdir," diyerek Lucie Julia'nın düşüncelerini dağıttı. "Gardırobuna bir bakayım, belki dikiş yeri ya da plisinden açabileceğim bir şeyler vardır. Anlaşılan pasaklı dolaşmak istemiyorsun. Modaya düşkün bir erkek olarak *sinyor* da öylesini istemez herhalde. Onun kadar iyi giyineni görmedim. Her zaman en iyisini almaya bakıyor, değil mi?"

"Yoksulluk içinde geçen çocukluğunu unutmak içindir," dedi Julia. "Şimdiki haline bakıyorum da, annesinin kendinden kısıp onun beslenmesi için çalıştığı günleri düşünüyorum." Sonra da istemeyerek "Harika dişleri

ve kemik yapısı var,” diye ekledi. “Umarım çocuğununkiler de öyle olur.”

Lucie, Julia'nın karnına anlamlı anlamlı bakarak. «Kız ya da oğlan istediğini hiç söylemiyorsun, Miss Julia. Bir tercihin yok mu? Bazı kadınların güçlü sezgileri vardır. Hiç unutmam, kız kardeşim erkek çocuk istemiyordu. Kocasını da gülüyor, erkek çocukları olursa en fazla biraz daha fazla çamaşır yıkayacağını söylüyordu.”

“Erkek mi oldu?”

“Hayır, kız oldu. Bir şeyi çok istersen dileğin gerçekleşir derler. Bahse girerim, *sinior* erkek istiyor. İtalyan erkekler ilk çocuklarının oğlan olmasını isterler.”

Julia'nın kalbi yerinden oynar gibi oldu, birden kendini tutamayıp, “Bu ilk ve sonuncusu!” diye bağırdı.

Lucie karşı çıkarcasına yüzüne baktı, Julia omzunu silkti. “Ben... Biçimsizleşmek istemiyorum.” dedi. “Kadınlar artık fazla çocuk istemiyorlar. Hem, anaç bir tip olduğumu sanmıyorum.”

“Bebeğini kucağına alıncaya kadar bunu bilemezsin ki,” dedi Lucie. “Bebekler beraberlerinde sevgiyi de getirirler.”

“Doğumdan konuşmak istemiyorum.” Julia elini karnına bastırdı. “Sabahki mide bulantısı yeterince kötüydü zaten, ama şimdi geçer gibi oldu. Sanırım gidip kahvaltı etsem iyi olacak. Bir iki giysi genişletebilirsen çok sevinirim Lucie. Belki sana yardım edebilirim, ne dersin?”

“Çocukken yaptığın o eğri büğrü dikişleri hatırlıyorum da; önerini reddetsem daha iyi olacak galiba. Git de güzel bir kahvaltı et. Beyefendi bugün işe gidiyor, değil mi?”

Julia başını eğerek onayladı. “Dün gece öyle dedi. Sanırım Napoli'de olmak daha eğlenceli geliyor.”

“Gitmek istesen seni götüreceğinden hiç kuşku yok, Miss Julia.”

“Onun güneş gibi çekici olduğunu sanıyorsun, değil mi?” Julia'nın gözleri birden öfkeyle dolmuştu. “Onda siz kadınların aklını başından alan bir şeyler olduğu kesin!”

“Anatomi bilgin yanlış, *miss*, insanın aklını baştan almıyor, dizlerinin bağını çözüyor. Hem, kusura bakma ama, güzel bir gecede sen de dizlerinin denetimini yitirmiş olmalısın!”

“Lucie!” Julia kızmak istedi, ama Lucie'nin şefkatine ve iyi niyetine güvenirdi. Gerçek sandığı bir şey için azarlanmayı hak etmemiştii. Julia gerçeği; Rome'la onu aşkın bir araya getirmediğini, ay ışığının, özlem dolu fısıltıların söz konusu olmadığını kimsenin bilmesine dayanamazdı. Bir kumar borcunun karşılığında almıştı onu Rome ve faizini de unutmamıştı.

“Hamile olduğumu anlayınca çok şaşırdın mı Lucie? Yani Rome'la evlenmeden iki ay önce?”

“Birbirini isteyen bir çift için suç değil ki. Hem ben de dar kafalı bir insan değilim, *miss*. Mr. Rome evlendi ya seninle, önemli olan bu.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?” Julia inanmıyormuş gibi bakmaktan kendini alamadı. Paul Wineman'ı ve onunla paylaşacağı sakın, düzenli hayatı istemişti. Rome'la ilişkisinin altında yatan o ateşli duygulara o yaşamda yer yoktu. Onu sevmiyordu, ama karı koca oldukları için Domani'de olmadığı zamanlar neler yaptığını merak ediyordu. İçinde taşıdığı bebeğe kızıyor, ama yine de her ay villaya gelen doktorun dediklerini yapıyordu. Süt ve portakal suyu içiyor, düzenli olarak vitamin haplarını alıyor ve durumuna uygun hafif jimnastik hareketleri yapıyordu. Çocuğun sağlıklı doğmasını istiyor, ama onu sevmek düşüncesinden dehşete kapılıyordu.

Julia sonunda bunları düşünmeyi bıraktı, kendini toplar toplamaz İtalya'yı terk etmeye karar verdi. Rome'u ve çocuğunu terk ettiği için suçluluk duygusuna kapılmayacaktı. Hem o sabah Napoli'de dudaklarında hafif

bir gülümseme ile casinodan çıkıp gitmesini izlerken Rome ne kadar suçluluk duymuştu sanki? Dudaklarının ucundaki o gülümsemeyle sanki Blanche Van Holden'in torununun aşağılanması henüz bitmediğini biliyordu.

“Ben kahvaltıya iniyorum.” Julia kapıya doğru yürüdü. Biraz daha kalırsa birden Lucie'ye açılıp, Rome'dan nefret ettiğini ve doğar doğmaz bebeği babasına bırakacağını söylemekten korkmuştu. Lucie de herhalde analık ve görev gibi şeylerden söz ederek kalması için dil dökecekti. Julia kafasındaki düşüncelerden kaçmak ister gibi aceleyle merdivenleri indi, hole girdi.

Güneşli terasa çıkınca birden dehşete kapılır gibi oldu. Rome masaya oturmuş, elindeki gazeteye dalmıştı.

Masaya yaklaşıncı birden bir küfür savurduğunu duydu.

“Güzel bir selamlama doğrusu!”

Gazeteden, başını kaldırdı, göz göze geldiler. “*Santo dio!* Ama çok can sıkıcı! Bizim takım birkaç kez daha saldırabilecek durumda olduğu halde Hollanda'ya tek bir gol atabildi.”

Julia masaya otururken, “Ne kadar önemli.” diye mırıldandı.

“*Si,*” Rome başını yana eğdi. “Şimdi dünya kupasında hiç şansımız kalmadı.”

“Ne felaket!” Julia kahvesine bolca şeker koyduktan sonra Rome'un biraz pastırma bırakıp bırakmadığına bakmak için gümüş sahanın kapağını kaldırdı. Sabahki bulantıları geçtikten sonra pastırma yemeyi pek seviyordu. Evet, kızarmış pastırma, birkaç sosis ve küçük mantarlardan vardı. “Nefis!”

“Önce biraz meyve ye.” Rome sapsarı kavun, etli şeftali ve muşmula dolu sepeti gösterirken ona bakıyordu.

“Bir dilim kavun,” diye karar verdi ve tam uzanırken, Rome bileğinden tuttu, üzerinde küçük bir kalp bulunan altın bileziğine dokundu.

“İzin ver.” Kavunu aldı, ikiye böldükten sonra çekirdeklerini çıkardı ve içine kocaman bir kaşık bal ekledi. Kavunu önüne bırakırken gözleri genç kadının güneş ışığında parlayan saçlarına gitti. “Çok iyi görünüyorsun, Julia. Bebek, seni rahatsız etmiyor ya?”

“Sabahları uyandığımda hep midem bulanıyor.” Ağzına kavundan bir lokma aldı ve çiğnerken Rome'un dudaklarına baktığını fark etti. “Lucie yastığı kaldırıyor ve ancak bir süre kımıldamadan sırtüstü uzandıktan sonra bulantı yavaş yavaş geçiyor.”

“Senin için çok kötü olmalı,” dedi. Sesinde bir ilgi vardı.

“Bunun benim için bir piknik olmadığını biliyorum, Rome.” Fırından yeni çıkmış, yuvarlak, mis kokulu ekmeği alıp ikiye böldü. Rome tereyağını uzatırken ellerinin ne kadar esmer olduğuna dikkat etti. Ekmeği ısıtırken Lucie'nin dediklerini hatırladı. Sağlıklı bir görünümü olduğunu ve Rome'un da onu ısıracakmış gibi baktığını söylemişti. Göz göze geldiler. Julia birden tenine yayılan sıcaklığın güneşten olduğuna inandırmaya çalıştı kendini.

“Erkekler...” diye başladı Julia. “Her sabah mide bulantısı çekip gittikçe hantallaşsalar dünya nüfusunda düşme olurdu.” Rome'un dudakları hafifçe büküldü, gün ışığında gri gözleri daha bir parladı.

“Pek hantal olduğunu söyleyemem, *mia*. Bana hâlâ oyuncak beşiğiyle oynayan, saçları kurdeleli, dudağı reçel bulaşmış o küçük kızı hatırlatıyorsun.”

“Duygusallaşmayı bırak, Rome.” Büyükannesinin temizlikçinin oğluy-la oynamaması gerektiğini söylediğinde nedenini anlayamadığı masum çocukluk günlerinden söz edilmesini istemiyordu. O zamanlar küçük oğlanın gözlerini sevmiş, düzgün çimenlere oturup gülümsediğini görmek, elindeki şekerlerini onunla paylaşmak istemişti.

“İnat etme, Julia,” dedi. “Domani'de mutsuz olduğunu söyleyemezsin.”

“Güzel bir ev.” Pastırma ve sosislerin üzerine domates sosu koydu. “Havuzda yüzüp güneşlenmeyi, bahçede dolaşmayı seviyorum. Senin çocuğunla her gün biraz daha biçimsizleşsem de burada oluşumun gerçek nedenini unutmak için elimden geleni yapıyorum.”

“Bizim çocuğumuz, ikimizin bir parçası.” Rome kararlı bir sesle konuşurken çakmağını çıkarıp purosunu yaktı. Dışarı üflediği dumanlar kıvrılarak terasın duvarına doğru uzaklaştı.

“Lucie'nin o romantik aşk hikâyelerinden okuyormuşsun gibi konuşuyorsun.” Julia, buz gibi gözlerle ona baktı. “Bu duruma beni sen düşürdün, ama duygularıma da karışamazsın. Çocuğunu büyütüyorum, umarım o kursuz yemekler sayesinde sağlıklı ve güçlü olur. Ama onu da ancak seni sevdiğim kadar seviyorum. Görüyorsun ya, doğa pek etkili olamadı. Bana zorla sahip olan adamı sevdiremedi.”

“Julia, Tanrı aşkına!” Gözleri puronun dumanları arasından öfkeyle parladı. “Bu sözleri masamda duymak istemiyorum.”

“Başka sözler de biliyorum, Rome, daha iyi bilinen birini.” Sosisi ağzına götürdü, tadını çıkararak ağır ağır çiğnedi. “Gittikçe şişmanlıyorum, Lucie giysilerimden bazılarını dikiş yerlerinden genişletecek.”

“Buna gerek yok,” dedi Rome. “Napoli'den birkaç tane sık hamile giysisi getirebilirim.”

Julia, birden, “Neden gelip kendim seçmeyeyim?” diye sorduğunu fark etti.

“Gelmek ister misin?” Gözlerini kısıp, yüzünü inceledi. Julia, gerçekten gitmek istediğini sanıp reddetmeye hazırlanıyormuş gibi Rome'un omuzlarının gerildiğini hissetti.

“Hayır,” dedi umursamaz bir tavırla. “Hayır, burada, Domani'de oturmayı yeğlerim. Lucie gardıroptakilerden mutlaka uygun bir şeyler çıkarır.”

Hamile giysilerinden nefret ederim. Hiçbir şeyi gizlemedikleri gibi, hatta daha da şişko gösteriyorlar. Hayır, burada kalacağım. Casinoda olup bitenler beni hiç ilgilendirmiyor. İki kişinin olduğu yerde üçüncüsü fazlalıktır derler.”

“Anlamadım!” Rome'un puroyu dudaklarına götüren eli öylece kалаkaldı.

“Kulaklarınız çok iyi, *sinyor*, ne söylediğimi duydunuz.”

“Tam anlayamadım, lütfen kendin açıklar mısın?”

“Ne demek istediğimi çok iyi anladın, bana sorup durma.”

“Ne söylemeye çalıştığını tahmin edebiliyorum ve açıklamayı istiyorum. Evet!”

“Gerçekten Rome, bön bir aptal değilim... Artık değilim yani.” Alaylı alaylı gülümsedi. “Buraya geldiğimizden beri yatak arkadaşlığının verdiği zevkten yoksun olduğuma göre, seni eğlendiren biri olmalı.”

“Demek Napoli'de bir kız arkadaşım olduğunu sanıyorsun?” dedi Rome sakın bir sesle. “Yoksa kıskanıyor musun?”

“Hiç de değil. Sana ilgi duysaydım belki kıskanabilirdim, ama duygularımı biliyorsun. Beni rahatsız etmediğin sürece, Napoli'deyken neler yaptığın umurumda bile değil. Bir düzine kız arkadaşın olsa yine aldırmam.”

“Ya burada, Campania'da varsa?” dedi üzerine basarak. “Buna ne dersin canım?”

Julia, sıkıca duvara tutundu. Parmaklarının altında güneşten ısınmış demir korkulukların sertliğini hissediyordu.

Güneşin altında parlayan altın bileziğini seyrederek, “Senin yaptığın hiçbir şey beni şaşırtmaz, Rome.” dedi. Çok az hatırlayabildiği annesini düşündü. Ondan geriye bu bilezikle birlikte Verna'ya verilen, yine kalp biçimindeki kolye kalmıştı. Annesiyle babası öldürölmeseydi, yaşamlarının akı-

şı nasıl olurdu acaba diye düşündü. Annesi İngiliz'di, belki de İngiltere'ye yerleşirlerdi ve Rome Demario'yla da asla karşılaşmamış olurdu!

"Ama bu senin soyluluğuna hakaret olur, Julia." Taş döşemede iskemlesini geriye iterek ayağa kalktı, ona doğru yürüdü. Uzun boyuyla tam arkasında durdu. Dokunmadığı halde Julia sırtının ürperdiğini hissetti.

"Bu sürekli seni hatırlatan şeyle artık kendimi soylu gibi hissetmiyorum. Bir an önce bitmesini istiyorum! Günlerin hızla geçmesini istiyorum, anlıyor musun?"

"Olağan," diye mırıldandı. "İncecik bir kızsın ve bebeğin gittikçe ağır gelmeye başlıyor." Eli Julia'nın arkasında bağladığı saçlarına gitti, oradan da ensesinin yumuşak teninde dolaşmaya başladı. Parmaklarının dokunuşuna dayanamayan Julia silkinerek hemen döndü. Ancak bu kez de eli omzuna, sonra da göğsüne gitti.

"Hayır!" diye soludu Julia. Gözleri Rome'un okşayışlarının uyandırdığı şoku yansıtıyordu. "Ne hakkın var?"

"Kocanım." Rome gülümsedi. Julia'nın hırçınlığı öfkeye dönüştü birden ve elini kaldırıp, rastgele savurdu. Rome'un soluğu kesilir gibi oldu. Biraz uzaklaşan Julia, boynunu ovuşturan Rome'un gözbebeklerinin irileştiğini gördü. Suratına vurmak istemişti, ama eli güçlü vücudunun en duyarlı yerlerinden birine, boğazına gelmişti. Düşünmeksizin birden özür dilemek geçti içinden, ama sözcükler ağzından çıkmıyordu bir türlü... Gerçekte... Öyle dokunduğu için hak etmişti bunu.

"Karate ha?" Dudaklarını kısırarak gülümsedi Rome. "Bunu neden Napoli'de denemedin, merak ettim."

"İstemeyerek oldu." Dudağını ısırdı. "Napoli'deyken keşke düşünseydim!"

Rome yalnızca bakmakla yetindi. Gözleri şişkin karnındaydı.

“Evden her çıktığında ne diliyorum, biliyor musun?” Julia bunları söylerken karnına, tam çocuğun bulunduğu noktaya bakıyor gibiydi Rome.

“Otoyoldan fırlayıp boynumun kırılmasını?”

“Hayır. Yalnızca casinonda yaşayıp beni rahat bırakmanı istiyorum.”

“Anlıyorum.” Bitmek üzere olan purosunu eline aldı, parmaklarının arasında ezdi. “Demek benim varlığım seni bu kadar rahatsız ediyor, Julia. Bazı geceler odanda gezinip balkonda oturmanın da nedeni bu mu?”

“Bebek... Kımıldayınca rahatsız oluyorum.”

“Beni çağırmayı hiç düşünmüyorsun... Uyumana yardım edebilirim oysa.”

“Lucie'yi çağırıyorum, sağ ol.” Yanakları kızardı. Sevişerek uykusunu getirebileceğini ima ediyordu.

“O ne yapıyor?” Alaycı bir tavırla kaşını kaldırdı. “Senin şımarık bir kız, benim ise büyükannenin Grand Drive'daki evinin penceresine burnu sıkışan bir gecekondlu çocuğu olduğum günlerden mi söz ediyorsunuz?”

“Konuşuyoruz tabii,” dedi Julia. “Ama senden değil. Lucie'nin seninle ilgili romantik düşlerini bozmamaya çalışıyorum. Şu kötü günlerimde her şeyin en iyisini vermek için çalışan kocamın üstünlüklerini dinlemek hoşuma gidiyor hem. Böyle düşünceli, yakışıklı bir kocam olduğu için Lucie beni dünyanın en şanslı kızı sanıyor, bundan hiç kuşkum yok. Ama gerçekte senin nasıl biri olduğunu biliyorum, değil mi *sinyor*?”

“Peki nasıl biriyim canım?” Terasın duvarına yaslandı. Güneş arkasından vurduğu için kaşlarıyla kirpikleri gözlerini gölgeliyordu.

“Çekiciliğini kullanan bir şeytan,” diye karşılık verdi, yeniden o tablodaki Proserpina'yı kaçıran yeraltı tanrısına ne kadar benzediğini gördü.

“Demek çekici olduğumu düşünüyorsun... Eh, hiç değilse cesaret verici.”

“İtalyan erkeklerinin doğal özelliği bu,” dedi Julia. “Bahçıvanına bak-sana.”

“Korkarım başka erkeklere bakman bana pek doğal gelmiyor, Sık sık ona bakar mısın canım?”

“Neden olmasın?” Omzunu silkerek güldü. “Çıplak bedeni ve kolyesiyle gösteri yapar gibi. Hele o dövmeleleri...”

“Julia.” Rome'un sesinde bir yumuşaklık vardı. “Sakın başka erkeklerin dikkatini çekmek için uğraşma.”

“Bu haldeyken mi?” Eliyle gövdesini işaret etti. “İtalyanların hamile kadınları tanrı katında kutsal saydıklarını bilmiyor musun? Şu anda kutsal ve dokunulmazım, tabii yalnızca...” Julia dudağını ısırıldı. “İlgisini çekmek istediğim yalnızca tek bir erkek vardı. Ve sen onun yanında arkasından işler çeviren biri gibi gösterdin beni. Paul'le yalnız konuşma fırsatını bile vermedin bana...”

“Ne söyleyecektin ona?” Rome'un sesi kabalaşmıştı şimdi. “İtalyan âşığından iki aylık hamile olduğunu mu?”

“Rome!”

“O yalnızca cam vitrinlerde korunan kusursuz, gerçek antikalarından hoşlanır. Bir koleksiyoncunun temizlik saplantısıyla el değmemiş şeyleri ister.”

“Bu saplantı sende yok mu sanki? Daha biraz önce başka erkeklere bakarsam sendeki sahiplenme duygusunun zedeleneneğini söylemeye çalıştın.”

“Benim karımsın ama. Seninle evleneceğimi söylediğimde Wineman'ın yerinde olsaydım sigara içip nazikçe kutlamaz, başka şeyler yapardım. Hele ona ilgi duyduğunu bildiği halde... Öyle olduğunu sen söylüyordun.”

“Birlikte çıkıyorduk ve Paul hoşlanmadığım biriyle dolaşmayacağımı biliyordum.”

“Hoşlanmadığın mı?”

“Sevmediğim.” diye çabucak düzeltti. “Duygularını belli eden biri değildi. Çok utangaç, nazik bir insandı. Bir yığın ortak yanımız, çok iyi bir arkadaşlığımız vardı. Sen bunları anlamazsın...”

“Hayır,” diye ona hak verdi Rome. “Hem çekici bir kadınla birlikte olmak hem de ona soluğumdan kırılıverecekmiş gibi davranmak benim anlayacağım şey değil. Deneyimlerime göre, kadınlar çekiciliklerinin ifade edilmesinden hoşlanırlar.”

“Daha önce de söylediğim gibi Rome,” diye başlayan Julia'nın sesi sertleşmişti. “Tanıdığın öteki kadınlarla karıştırma beni. Sayılarının bayağı kabarık olduğundan kuşku yok, ama kollarına kendi isteğimle atılmadığımı unutma. Kurtulmak için elimden geleni yaptım!”

“Merak ediyorum Julia, acaba neden soğuk bir kadın olduğuna inanmakta diretiyorsun? Belki Wineman'la olduğu gibi davranmak zorunda hissediyorsun kendini, ama şimdi benimlesin. Ve ben de çok farklı bir erkeğim.”

‘Evet,’ diye düşündü Julia, yalnızca görünüşte değil, yaşam anlayışlarıyla da iki erkek çok farklıydılar. Canlı ve duyumsal şeylere karşı Rome' da çok güçlü bir tutku vardı. Paul'e zevk veren şeylere, örneğin bir sanat eserine karşı duygusuz kalabiliyordu. Bir çiçek tablosunu gerçeğine bir porselelin ışıltısını bir kadın teninin sıcaklığına, kolayca değiştirdi.

“Sen yalnızca maddi şeylerle ilgileniyorsun, Rome,” dedi Julia. “Bunun yetiştirilme biçiminle ilgili olduğunu sanmıyorum. National Gallery'de büyüseydin bile sanata karşı yine duyarsız kalacağından kuşku yok.”

“Bunu bir iltifat mı yoksa bir hakaret olarak mı kabul etmek gereki-

yor bilmiyorum. Neyse..." Kolundaki altın saate baktı. "İlginç bir konu, ama Napoli'ye gitmek zorundayım."

Ve sonra da daha ne olduğunu anlayamadan Julia kendini onun kolları arasında buldu. Rome'un ısrarlı dudakları, dudaklarını aralıyor, içinde şehvet duyguları uyandırıyor. Sonra onu bıraktı, hafifçe başını eğdi. "Arrivederci, carina. Üç gün kadar burada olmayacağım, kendine iyi bak!" Julia geniş adımlarla terastan uzaklaşmasını sessizce seyretti. Elini karnına bastırdı. Çocuk içinde rahatsız edici bir şekilde kımıldıyor gibiydi. Üç gün demişti, ama Napoli'de onu bekleyen bir kızın varlığını ne yadsımış ne de kabul etmişti.

Yeniden sessizlik çökerken Julia dönüp, denize baktı. Sakin görünüşünün altında öylesine derin ve sonsuz, dikkatli davranılmazsa öylesine tehlikeliydi ki. 'Rome gibi' diye düşündü. Derin ve canlı, damarına basıldığında ise tehlikeliydi. Ama yine de onunla birlikteyken, her an kopuverebilecek canlı bir tel gibi gergin bir hava yaratıncaya kadar onu rahatsız etmek isteği duyuyordu.

Paul'le birlikteyken hiç böyle şeyler hissetmemişti. Kültürlü sesiyle sanat ve edebiyattan konuşurken onu ilgiyle dinlerdi. Genç adamın onu topladığı yeşim taşından heykelcikler kadar kusursuz ve zarif bulunduğunu biliyordu. Birinde ona pek sevdiği yeşim taşından Uzakdoğu tanrıçasını hatırlattığını söyleyince, kendisini ne kadar sevdiğini anlamıştı. Pekin'den aldığı bu heykelcik, yumuşak ışıkla aydınlatılmış üç yüz yıllık dolabın en gözde parçasıydı.

Julia, pişmanlıkla gülümseyerek elini karnına götürdü. Paul artık yeşim taşı tanrıçayı hatırlattığını düşünmeyecekti. Çocuğa pek düşkün bir erkek değildi. Evi az bulunur nefis şeylerle doluydu ve bir çocukla yerde yuvarlanıp oynamak, tuğladan evler yapmak, birlikte oyuncak treni yerleştir-

mek, ya da reçelli parmaklarla yapış yapış olmuş kitaptan masallar okumak için fazla entelektüeldi.

İçini çekti... Kafası allak bullaktı ve bunun tek sorumlusu da Rome'du. Oysa kendisi olup bitenlerden hiç etkilenmemişti. Kimseleri karıştırmadığı kendi seçtiği yaşam tarzını eskisi gibi sürdürüyor, Julia ise onun bu özgürlüğüne özeniyordu. Onu sımsıkı bağlarken kendisi kanatlarını alabildiğine açmıştı. Hatta şimdi bile o burada dikilirken, randevusuna koşuyordu ve bunun casinoyla ilgili olmadığından emindi.

“Sinyora?”

Julia irkilerek düşüncelerinden sıyrıldı, arkasına döndü. Giovanni'nin kızı merakla yüzüne bakıyordu. Kömür gözlü Maddalena'nın teni kadife gibi pürüzsüzdü. Kulağına küçük altın küpeler takmıştı. Erkekler üzerindeki etkisinin farkında cüretkâr bir güzelliği vardı. Rome'a da kur yaptığı Julia'nın gözünden kaçmamıştı, Rome kızın ilgisini tembelce bir keyifle kabul ediyor görünüyordu, ama yalnız kaldıklarında yine aynı tutumu sürdürüp sürdürmediğini merak ediyordu. Maddalena'nın annesiyle babası üç yıldan beri villada çalıştıklarından kızı okul günlerinden tanıyordu ve birden serpilip böylesine çekici bir genç kadın oluşu gözünden kaçmış olamazdı.

Maddalena'yı inceden inceye süzerken Rome'un sözleri geldi aklına. Napoli'de bir kız arkadaşı olup olmadığını sorduğunda, “Ya Campania'da varsa,” demişti.

Maddalena, masaya, Rome'un karmakarışık bir halde bıraktığı gazete-ye gitti. “Sinyor, Napoli'ye gitti mi?” diye sordu. “Kolyemi tamir için götüreceğine söz vermişti.”

Julia, iğneli bir sesle, “Acelesi vardı,” dedi.

“Artık bir dahaki gidişinde götürür.”

“Köyde tamir ettiremez misin? Saat falan tamir edilen şu küçük

dükkânlarda..."

Maddalena başını salladı, küpelerine güneş vurdu. "On sekizinci yaş günümde sinyor Napoli'den almıştı. Altın... Sakar Tullio kopçasını kırdı. *Sinyora* söylediğimde hemen eskisinden daha iyi yaptıracağını söyledi. Benim için çok değerli, anlıyorsunuz değil mi?" Uzun siyah kirpikli gözlerini kırptırdı. Kısa kollarının ucu dantelli, açık kahverengi giysisi bedenine oturuyordu. Kep giymeyi reddetmiş, Julia da baskı yapmamıştı. Kendinden dalgalı parlak, siyah saçlarını gizlemek istemiyordu anlaşılan. Julia, büyükannesinin Rome'un annesini acımasızca işten attığı o günden beri başkalarının onurunu incitmemeyi öğrenmişti.

"Tullio'nun sakarlığından söz ettin," dedi Julia. "Umarım sana kabalık etmiyordur. Çok sert biri gibi görünüyor."

Maddalena'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi, "Bazen ne kadar güçlü olduğunu unutuyor," dedi. "Hem *sinyor* bana altın bir armağan verdiği için kıskanıyor."

"*Sinyor* cömertlik etmiş." Birden onun incecik vücudunun yanında kendi hantallığının farkına vardı, Rome'un yaşamındaki bütün kadınlara içerlediğini hissetti. Rome'un o tutkulu sevişmesinin yükünü o taşımak zorunda kalmış, ötekiler bir iki takıyla işi geçiririrken kendisi çocuğunu yüklenmişti. Üstelik ağırlığına bakılırsa tıpkı babası gibi iri olacaktı!

"*Sinyor* kadar sevimli kimse olamaz." Maddalena'nın gözleri Julia'nın karnına gitti. "Onun oğlunu taşıdığınız için gururlanıyor olmalısınız, *sinyora*."

"Kız da olabilir," dedi. Oysa içgüdüleri oğlan olacağını söylüyordu.

Maddalena gülümsedi, başını salladı. "Onun gibi bir erkeğin ilk çocuğu erkek olur, *sinyora*. İtalya'da buna çok dikkat ederiz. Çok sert, yani gerçek anlamda güçlü erkekler aile adlarının sürmesini isterler. *Sinyor* çok iyi

bir baba olacak.”

Julia merakla sordu; “Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?”

“Çünkü çok nazik.” Maddalena Julia'nın bunu nasıl sorabildiğini anlamamış gibiydi. “Nasıl nazik olduğunu sizin herkesten daha iyi bilmeniz gerekir. Annesi hastayken ona olduğu kadar bakıcılarına da nazik davranırdı. Hastalığı ilerlediğinde bazı geceler onunla oturur, kucağına alırdı. Zaten sakin ve huzur içinde onun kollarında öldü. Daha sonra çalışma odasına kahve götürdüğümde oturmuş cenaze işlerini ayarlıyordu ve gözlerinde yaşlar vardı. Saklamaya çalışmadı bile. Gerçek erkekler incindikleri zaman ağlarlar. Annesini ne kadar sevdiğini biliyorduk. Gömülünceye kadar odasını her gün çiçekle doldurdu, özellikle annesinin çok sevdiği leylaklardan. Cenazede siyah takımıyla öylesine uzun, öylesine üzgün ve seçkindi ki... Yanında onu avutacak bir kadının olmaması çok üzücüydü. Uzunca bir süre villaya uğramadı. Satmış olmasından korktuk. Annemler onunla çalışmaktan hoşlanıyorlar ve köy halkı onu *padrone* olarak görüyor.”

“Bunun mirasla geçtiğini sanırdım.”

“Her zaman değil sinyora. Köylüler bu adı saygı ve hayranlık duydukları insanlar için kullanırlar.”

“Bir kumarhane işletiyor o!” diye haykırdı Julia.

“Evet, ama İtalya'da kim kumar oynamaz ki.” Maddalena elleriyle anlatmaya çalıştı. “Eğer *sinyorun* karısı olmasaydınız, köylülerin, hemen hepsi kız mı yoksa erkek mi olacağına bahse girerdi.”

“Amerikalı biriyle evlenince herkes düş kırıklığına uğramış olmalı.”

Julia, güzel Maddalena'nın da ne kadar düş kırıklığına uğradığını düşünmekten kendini alamadı. Rome'a olan hayranlığını saklamıyor, onu saygı duyulacak biri olarak görüyordu. Julia, Rome'un annesine baktığından, ona ilgi gösterdiğinden emindi, ama bu yine de onu bağışlatmazdı. Çocuk-

luklarındaki bir kaza yüzünden ona acımasızca davranan adamdı hâlâ. Bütün o yıllar boyunca kinini büyütmüş, tatmin edeceği anı kollamıştı. Ona hayran olmak ve saygı duymak için hiçbir nedeni yoktu!

Maddalena, gülümsemeden, “Bir yığın kız düş kırıklığına uğradı,” dedi. Uzun uzun Julia'yı süzdü, onun evlenmeden bir süre önce hamile kaldığını bildiği belliydi. “*Sinyor* elbette zorunlu olduğu bir kadınla evlenecekti.”

Bu küstahça sözlerden sonra kahvaltı masasına gitti, tabakları bir tepsiye yığmaya başladı. Julia'nın azarlaması gerekirdi belki, ama gerçeği söylediği için birini suçlamak saçma gelmişti. Rome onunla evlenmişti, çünkü evlenmek zorundaydı... Birbirlerine tek bir sevgi sözcüğü etmemişlerdi. Campania'da onu seven bir kız varsa eğer, çok kötü bir şekilde düş kırıklığına uğramış olmalıydı.

“Tullio, salon için gül isteyip istemediğinizi öğrenmek istiyordu.” Maddalena elinde tepsiyle durdu. Açık kahverengi giysisiyle öyle güzeldi ki. Villanın hanımı olmayı düşlemiş olabilirdi.

“Evet, güller evde çok güzel duruyorlar. Getirebilirsin, Maddalena. Bir iki saat için ben kumsala iniyorum.”

“Ama yapamazsınız, *sinyora*! *Sinyor* merdivenlerin halini beğenmediğini, destekleninceye kadar kullanmamanızı söyledi.”

“Dikkatli olurum. Çok güzel bir sabah. Güneşin altında oturup biraz deniz havası almak istiyorum.”

“Ama *sinyora*, *sinyor* burada yokken bir şey olursa size ve çocuğa iyi bakmadığımız için bizi suçlar.”

Julia keyifli bir sesle, “Veliahda zarar gelmemesi için dikkat ederim,” dedi.

“Neden havuzun yanında dinlenmiyor ya da yüzmüyorsunuz *sinyora*?”

Julia, aşağıya; sıcacık bir kadife gibi uzanan kumsala baktı. Bir an önce gidip kendini atmak istedi. “Kumu ayak parmaklarımın arasında hissetmek istiyorum.”

“Tullio sizin için bir kova dolusu getirebilir,” dedi Maddalena şakacı bir tavırla.

Julia gülümsedi. Kumsala inmek istediği halde villada oturması için inatla caydırmaya çalışıyorlardı. Rome'un çocuğunu taşımasaydı, Amerikalı karısının başına gelenler umurlarında olur muydu acaba diye düşündü.

“Bir şeyler almak için içeri giriyorum. Bir anne adayını engellemeye çalışma, gelecek sefer reçel ve turşu isteyebilirim.”

“Sinyora...”

“Bulaşıkları mutfağa götür, Maddalena, sonra da git, gülleri keserken Tullio'yla arkadaşlık et. Biliyor musun çok şanslı bir kızsın. Çok yakışıklı.”

“Bunun farkında,” dedi Maddalena. “Hepsi öyle!”

Julia hole girdi, tam oniks sehpalardan birinin yanından geçerken tepsinin içinde bir zarf gördü. Kendisine olabileceğini düşünerek bakmak için durdu. Oldukça şişkin, açık leylak renginde bir zarftı ve Rome'un adı vardı üzerinde. Bir kadın yazısıydı. Julia zarfı burnuna götürdü, nefis bir parfüm kokuyordu. Dudaklarını kıstı, posta damgasını inceledi... Madrid. İspanya! Sadık kocası demek ağlarını bu kadar geniş tutuyordu! Mektubu tepsiye koydu, yatak odasına gitti. Güneş yağı ve şapkasını alırken, elinde dikiş kutusuyla Lucie içeri girdi.

“Çok iyi, miss.” dedi. “Demek havuzun yanında güneşleneceksin. Özellikle geceleri yeterince uyuyamadığın şu günlerde sana pek iyi gelir.” Julia, doğal bir tavırla, “Kumsala iniyorum,” dedi.

Uzunca bir sessizlik oldu, sonra Lucie dikiş kutusunu taburenin üzerine bırakıp kapıya gitti. Kararlı bir tavırla kapının kolunu sıkıca kavradı.

“Ölümü çiğnemek zorundasın, *miss*,” dedi.

“Lütfen kapıdan çekil.” Julia yavaş yavaş hafifçe titremeye başladığını hissetti. Şu bebeğin yüzünden kumsala inmek bir mesele olmuştu... Rome'un bebeğine bir şey olur korkusuydu hep.

“Lütfen, çekil önümden,” dedi Julia gergin halde.

“Hayır, *miss*!” Lucie kararlı bir tavırla kapıyı tutmuştu. “Kayalık çok tehlikeli, bunu biliyorsun! Canın yanabilir... Bir şey olursa, kendimi asla bağışlamam!”

“Bebeğe demek istiyorsun, değil mi?” Julia'nın rengi öyle solmuştu ki gözleri koyulaşmış gibiydi. “Rome'un kıymetli çocuğu!”

“Böyle konuşma Miss Julia. Bebek onun olduğu kadar senin de. O merdivenlerde kendini tehlikeye atarak ona zarar vermek istemezsin herhalde.”

“Öyle mi sanıyorsun?” Julia saçlarını geriye attı. Gözleri sertleşmişti. “Bu çocuğu hiçbir zaman istemedim... Beni zorladı. Ondan nefret ediyorum. Duyuyor musun beni, ondan nefret ediyorum!”

“Miss Julia!”

“Ne yaptığını bir bilsen...”

“Mr. Rome'un sana bir gün zarar vermiş olabileceğine inanamam.”

“O da gece verdi zaten ve dokuz aylık bir işkenceye katlanmama neden oldu.” Birden gözlerinden yaşlar boşanmaya başladı ve Julia gururu ve duygularını gizlemeyi bir yana bıraktı.

“Ne kadar mutsuz olduğumu bilemezsin! Bir tutukluyum bu evde... Çocuğu doğuruncaya kadar burada yaşamaya mahkûm edildim. Ancak o zaman özgür olacağım... Ve özgür olmak istiyorum.”

Gözyaşlarının arasından Lucie'nin şaşkın yüzünü gördü. Duyduklarına inanamıyor gibiydi. Sonra cömertçe kollarını açtı ve Julia dizini çizdiği ya

da oyuncağının kırıldığı günlerde olduğu gibi ona koştu. Şaşkın ve kederliydi, avutulmak istiyordu.

“Benim zavallı Julia'm,” diyerek saçlarını okşadı. “Aranızda bir şeyler olduğunu anlıyordum ama seni böylesine üzen bir şey olabileceğini asla aklıma getirmemiştim. Demek zorunlu olduğun için Mr. Rome'la evlendin?”

Julia başını salladı. Birisine açılmak ne büyük rahatlıktı. “Her şeyimi yıktı, Lucie. Büyükanneimin de hoşuna gidecek çok sevdiğim biri vardı. Sonra bu iş oldu, Rome'la evlenmekten başka çarem yoktu...”

“Anlayamadığım bir şey var,” diye başladı Lucie. Kaşlarını kaldırmıştı. “Başına böyle işler açacak kızlardan değildin sen. Miss Verna biraz uçarıydı ama sen her zaman kendine de, karşındakilere de saygı duyan onurlu bir kızdın... Daha çok bunun için seviyordum seni. Erkeklerle bu tür ilişkiye girecek biri değildin...”

“İlişki falan yoktu... Yani Rome'la görüşmüyorduk, birbirimize âşık da değildik. Ayrıntılara girmek istemiyorum, ama bebeğin doğumuna kadar onunla oturacağım. O bebeği istiyor... Benim hiç önemim yok.”

“Ama herhalde...” Lucie, Julia'nın yüzünü dikkatle araştırdı. “Bebeğini bırakamazsın... Öyle biri değilsin sen.”

“Öyle mi?” Julia acı acı gülümsedi, karnına dokundu. “Bebeği götürmeme asla izin vermez, ben ise ondan uzaklaşmak istiyorum. Benden daha iyi bakabilir ona. Parası var, evi var, hem baba olmayı çok istiyor. Tek iyi yanı da bu ya. Çocuğunu istiyor ve aldıracağımı söyleyince dehşete kapıldı... Her neyse, böyle bir amaçla kliniğe gitmeme izin vermedi ve evlenmem için directti. Yani bir tür anlaşma yaptık, anlıyorsun değil mi?”

“Evet, *miss*.” Lucie bir an sıkıntısının asıl nedenini anlamış gibi Julia'ya baktı. “Neden yüzünü yıkadıktan sonra gidip havuzun yanında biraz oturmuyorsun? Şimdilik yalnızca bebekle ilgilenmelisin. Bunu biliyorsun

değil mi? O masumu incitemezsin.”

“Ben... Ben de masumdum.” Julia bütün vücuduna ateş bastığını hissetti. “Bütün olanlar için Rome'u suçlamakta haklıyım. Ötekiler gibi beni çekiciliğiyle kandıramaz... Nasıl acımasız olabileceğini biliyorum. O olmasaydı yaşamım çok daha başka türlü... Düzenli ve güzel olabilirdi. Şimdi ise karmakarışık. Bazı geceler iyice bunalıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Bebek beklemenin bambaşka bir tadı var Lucie, ama yanında sevdiğin, korktuğunda sığınabileceğin biri varsa... Bu ilk çocuğum ve bazen korkuyorum...”

“Sus şimdi,” diyerek Lucie onu yatıştırdı. “Her şeyi olduğu gibi kabul etmeye bak ve yazgına söylenip durma. Bert öldüğünde hep öyle yaptım, ama kendi kendimi yormaktan başka elime bir şey geçmedi. Şimdi toparlan ve aşağı gidip yemeğe kadar güneşlen. İstedığın özel bir şey varsa Cosenza seve seve yapar. Şöyle güzel bir kuzu pirzola, bezelye ve kızarmış patatesle elmalı turtaya ne dersin? Eskiden çok severdin.”

“Eskiden,” diye içini çekti Julia. “Çocukken ne kadar şanslı olduğumuzun farkına varmadık. Güvenebileceğimiz bir büyük vardı başımızda. Büyükannem yaşasaydı bunlar olmazdı!”

“Kim bilir!” Lucie geniş odaya bakındı. “Hepimiz kaderin elinde birer oyuncağız, *miss*. Oradan oraya savrulup duruyoruz. Şöyle bir bakınca bu villa çok güzel bir yer.”

“Yaldızlı bir kafes,” dedi Julia. “Beni burada tutsak etmek için hepiniz Rome'dan yanasınız. Bebek doğduğunda sen de ondan yana olacaksın, değil mi?”

“Taraf tutmam, *miss*. Yalnızca sağduyuya inanırım.”

“Uzlaşmadan yanasın yani.”

“Evet, *miss*.” Lucie Julia'nın kederli gözlerine baktı. “Bir çocuğun hem anne hem de babaya gereksinimi vardır. Bunu çok iyi bilmen gerekir.”

“O... Onu düşünmek istemiyorum! Bu konuda artık konuşmak istemiyorum.” Julia arkasını dönerek gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü yıkamak için banyoya seğırtti.

Aynada gözlerinden, dudaklarından taşan umutsuz ifadeye bakarken, ‘uzlaşma’ diye düşündü. Bu, Rome'a boyun eğmek, çocuğunun hatırı için onunla evli kalmak ve istediğinde başka kadınlara gidebileceğini bilmektir. Kokulu kâğıtlara yazdıkları mektupları villaya yollamalarına bile izin veriyordu.

Çocuk içinde kımıldanırken soluğunu tuttu. Henüz onun bir parçasıydı, içinde büyüyen yaşayan bir varlıktı.

“Lanet olsun sana Rome!” diye kederle mırıldandı. “Neden benden uzak durmadın sanki?”

ALTINCI BÖLÜM

Röyde hemen herkes Julia'yla ilgileniyordu. Genç kadın bu görülmemiş yakınlık karşısında şaşırıyor, köyün bu yöresel özelliğine alışmak için elinden geleni yapıyordu. Her gün köy halkından villaya tahtadan oyulmuş küçük oyuncaklar, el örgüsü bebek giysileri ya da nefis şekerlemeler, karamelalar yağıyordu.

Julia, Lucie'yle oturmuş, şekerlemelerden atıştırırlarken, “Yakında bonbon şekerine döneceğim,” diyerek güldü. “Campania'lılar öyle sevimliler ki insan elinde olmadan onları sevmeye başladığını hissediyor.”

“İçten insanlar,” dedi Lucie. “Makine ve psikanalistsiz yapamayan kentlilerin sıkı sıkıya yapıştıkları yapay şeylerle yozlaşmamışlar.”

“Sen de benim psikanalistimsin, Lucie. Sensiz ne yapardım acaba?”

“Unutma, beni buraya getirmeyi düşünen Mr. Rome'du.”

“Sık sık dışarıda olacağını biliyordu tabii!”

“Ne de olsa işini düşünmek zorunda.”

“Kumarhane pek işten sayılmaz. Buradaki her şey,” Julia eliyle odayı gösterdi, “Kumar masalarında para kaybeden enayilerin sırtından kazanılmış. İnan bana, bundan hiç vicdan azabı duymuyor. Ta yıllar öncesinden, köle gibi çalışıp, babası gibi yok olmamaya karar vermiş.”

Lucie'nin soran bakışlarını görünce Rome'un annesinin nasıl dul kaldığından söz etmediğini hatırladı.

Birden Rome'un güvenini kötüye kullanmanın yanlış olacağını düşündü, sakın bir sesle, "Rome'un babası çok çalışmaktan ölmüş," dedi. "Mr. Demario küçük bir iş kurmak için çok çalışmış, sonra da hastalanmış ve bir daha da iyileşememiş."

"O halde Mr. Rome'un yaşamını böyle sağlamaya karar vermiş olması anlaşılır bir şey. Kimse insanları kumar oynamaları için zorlamıyor. Casinoyu dürüstçe işlettiğinden eminim... *Sinyorun* para kazanmak için başkalarını dolandıracağını düşünemem bile."

"Bazı insanlar zayıftır, Lucie." Kız kardeşinin kumara karşı zaafını düşündü, içini çekti. "Şu fındıklı şekerlemeler bize nasılsa, kumarhane de onlara öyle çekici geliyor. Ama biz hiç değilse ne kadar yediğimizi biliyoruz. O casinodan nefret ediyorum! Orayı hiç görmemiş olmayı isterdim!"

"Yoksa kumar mı oynuyordun?" Lucie şaşırmış gibiydi. "Eğlenceyi sevmediğini söylemek istemiyorum tabii, ama sana göre değil o... Hatırlıyor musun, Miss Verna ile seni Coney Island'a götürürdüm. Gözleriniz parlardı ve sizi zapt edemezdim..." Lucie sonunu getirmede, bir an düşünceli düşünceli durdu. Sonra, "Kumar oynayan Miss Verna'ydı, değil mi?" dedi.

Julia başını salladı. "Ona yardım etmek zorundaydım. Lawrence Hale'le nişanlıydı, ama rulette yüzlerce dolar kaybeden bir kızla evlenmeyi göze almayacağını biliyordum... Hale ailesini tanırsın, bankacılık ve hukukla uğraşırlar hep. Bunu hoş görmezlerdi ve Lawrence'ı kaybetmek Verna'yı yıkacaktı. Sahibiyle konuşmak için casinoya gittim... Rome olduğunu bilmiyordum. Borcu nasıl ödeyebileceğimi söyledi. Ama gördüğün gibi Lucie, herkesin oğlan olacağından emin görüldüğü küçük bir yanlışlık oldu. Şu minik örgülerin hemen hemen hepsi mavi..."

Julia sözünü kesti. Giovanni elinde çay tepsisiyle onlara doğru geliyordu. Julia'nın yanındaki küçük sehpa tepsiyi bırakırken, kayaların des-

teklendiğini ve kumsala inen merdivenlerdeki molozların temizlendiğini söyledi.

“Oh, çok iyi!” Julia adama gülümsedi. “Kumları ve denizin kayaların arasında çıkardığı sesi özlemiştim. Cosenza'ya öğlen yemeği için bir şeyler hazırlamasını söyle, bütün öğleden sonra orada olacağım.”

“*Si, signora.*” Giovanni ağırbaşlı bir gülümsemeyle Julia'ya karşılık verdi.

Lucie sordu; “Merdivenler şimdi sağlam mı?”

Giovanni başını eğdi, “Tullio gidip baktı ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi. *Sinyoranın* herhangi bir tehlikeye atılmasına izin vermeyiz, Özellikle *sinyor* burada değilken.”

Rome, bir haftadır yoktu ve ne zaman geleceğini söylemek için de aramamıştı. “Sanırım birisine takılıp kalmıştır.” Julia çay koyarken kayıtsız görünmeye çalıştı. “Merdivenleri yaptırdığın için çok teşekkür ederim Giovanni.”

“*Sinyor*, yapılmasını söylemişti. *Sinyoranın* öğlen yemeği için istediği özel bir şey var mı?”

“Lezzetli şeyler olsun yeter. Ha, bir de şu salatalık turşusundan. Cosenza bilir.”

Giovanni dudaklarını büktü. “Cosenza turşuyu unutmaz, *sinyora.*”

Uşak çıktıktan sonra Julia, Lucie'nin çayını uzattı. “Oh, surat asma, kumsalı özledim. Orası bana iyi geliyor. Temiz hava alıyorum.”

“Dikkatli ol, *miss.* Sonra kıyamet kopar...”

“Öyle mi?” Julia çayını karıştırdı, kuşkuyla baktı. “Şu anda ne yaptığını sanıyorsun? Bürosunda oturmuş hesap yaptığını mı?”

“Herhalde.”

“Hayranı olduğun kahramanı sarsıyorum galiba, öyle mi?”

“Bir hata yaptıysa düzeltmek için elinden geleni yapıyor. Kendime bakıyorum da ona sahip olduğun, şöyle bir evde yaşadığın için birçok kadın sana imreniyordur.”

“Daha önemli şeyler de var.” Julia çayını yudumladı ve düşünceli bakışları havuzun pırıltılı sularına gitti. “Kocanı seviyordun, değil mi?”

“Bert'i mi?” Lucie gülümsedi, sonra derin bir iç geçirdi. “Çok iyi, kibar bir insandı. Bu yüzden öldü ya zaten. Başkalarına yardım ederken kendini kurtarmayı akıl edemedi. Birlikte yaşadığın erkeği sevmek başka bir şey, evet bunu kabul ediyorum, Miss Julia.”

“Rome'la benim aramda hiçbir şey yok... Haftalar önce bunu anlamış olmalısın.”

“Kendi giyinme odasında uyuduğunu biliyorum.” Julia'nın gözlerinin içine baktı. “Bazı erkekler gururludur. Onu istemediğini gösterdiysen...”

Julia gergin bir sesle, “Onu istemediğimi çok iyi biliyor,” dedi. “Gerçek anlamda evli değiliz, karısı olarak bazı sorumluluklarım varmış gibi konuşmayı bırak. Ona asla boyun eğmeyeceğim... Sonuna kadar onunla kavga edeceğim!”

“Pişman olabilirsin, unutma.”

“Pişman olduğum tek şey Paul'le... Sana sözünü ettiğim öteki erkekle aramızda her şeyin bitmesidir.”

“Emin misin?”

“Evet. Paul beni olduğum gibi istiyordu. Rome'a ait olduğumu ve çocuğunu taşıdığımı asla kabul edemezdi. Çok titizdir.”

“Şunlardan ha?” diye burun kıvırdı Lucie.

“Kadını işlevi olan bir insandan çok, kırılabilir süs eşyası olarak görenlerden. Eğer kusura bakmazsan, *miss*, iyi kurtulduğunu söyleyeceğim.”

“Kusura bakarım!” Julia öfkelenmişti. “Ancak duyarlı bir erkekten

hoşlanabilirim.”

Lucie, “Yani *duyarsız* erkek demek istiyorsun,” diye söylendi. “Kadın son derece doğal bir yaratıktır ve her zaman tatlı ve bakımlı olmadığını, zamanla yaşlanacağını kabul eden bir erkeğe gereksinim duyar. Mr. Rome kadınları kadın oldukları için istiyor, Özenle bir köşeye konacak çok değerli bir antika parçası olarak değil.”

Julia kadının fikrini pek eğlendirici bulmadı, ama daha sonra kumsala inen merdivenlerde gülümsemekten kendini alamadı. Yiyecek sepeti, üzerine uzanmak için aldığı çizgili yaygı ve dergilerle genç bahçıvan Tullio önünde yürüyordu.

Güneş sıcacıktı ve denizde altın rengi pırıltılar halinde yansıyor. Her şeyde bir durgunluk vardı. Kıvrılarak uzanan kumsalda, yer yer sarılı, kahverengili gölgeler oynuyor, sular kıyıdaki kayaları yalıyordu.

“Ne harika bir gün!” Julia görünümü doya doya seyretmek için bir an basamaklarda durdu. Burun deliklerini açarak temiz havayı içine çekti. Tullio bir an arkasına dönüp baktı. Julia onun belden yukarısı, güneşin altındaki çıplak bedeni ve kıvrıcık siyah saçlarıyla keçi ayaklı tanrı Pan'a benzediğini düşündü. Sonra gülümsedi, Tullio bembeyaz dişlerini göstererek karşılık verdi. Birden Lucie'nin ne demek istediğini anladı, İtalyan erkekleri doğayla ilgili her şeye büyük saygı duyuyorlardı. Bunu Tullio'nun vücudunda dolaşan gözlerinde okuyabiliyordu. Genç İtalyan hamile gövdesini beğendiğini açıkça belli ediyordu. Sonra genç kadının anladığından habersiz, İtalyanca mırıldandı Tullio.

“Güzel bir kadın plajda yalnız bırakılmamalıdır, yanında bir erkek olması gerekir.”

Kumsala vardıklarında sepetini taşıdığı için nazikçe adama teşekkür etti, “Burası iyi. Şimdi git, yemeğini ye.”

Adamın gözlerinde sanki kalmasını isteyeceğini umuyormuş gibi hafif bir düş kırıklığı sezdi.

“Hadi,” diye gülümsedi. “Maddalena öğlen yemeği için seni bekliyordur.”

“*Si, sinyora.*” Kıvrık saçlı başını eğdi, güneş boynundaki madalyona vurdu. *‘Rome’la hemen hemen aynı yaşta olmalılar,’* diye düşündü. Ama Rome’un havasında onu daha olgun gösteren bir güngörmüşlük vardı. Belki de Amerika’da yetişmesinden ve casinosunda karşılaştığı insanlardan geliyordu bu. Tullio geniş adımlarla merdivenleri tırmanırken *‘Acaba Rome da Campania’da doğsaydı onun gibi olup toprakla mı, uğraşırdı’* diye düşündü. Rome’u o koşullarda gözünün önünde canlandırmaya çalıştı, ama onu aşağılık olmakla suçladığında onun sırtında beyaz akşam ceketiyse kravatını gevşeterek cevap veren hali bunu engelledi. “Pekâlâ,” demişti.

Julia, Rome’u düşünmemeye çalışıyordu, ama şu haliyle onu unutmamasına olanak yoktu. Denize girmek istiyor, ama artık mayosuna sığmıyordu. Ancak çıplak girebilirdi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi, vücuduna baktı. Kumsal tamamen villaya aitti ve terastan görünmesi olanaksızdı... Yeniden denize baktı, o ılık suyun özlemi iradesine baskın çıktı.

Çabucak fermuarını çözüp eteğini sıyırdı, gömleğini ve çamaşırlarını çıkardı. Sutyenine alaycı bir bakış attı; her zaman giydiğinden iki beden daha büyüktü ve kasabadaki tuhafiyeciden alınmıştı. Hamileliğin bir kadına gövdesinin kendini beğenmiş, küçük bir yaratık tarafından istediği gibi kullanıldığı duygusunu verdiğini düşündü.

Yakıcı güneşin altında durdu, vücudunu neredeyse şehvete benzer bir duygunun kapladığını hissetti, sonra denize koştu. Parlak, uzun saçları çıplak omuzlarına iniyordu. Kayaların arasından denize daldı. Suyun vücuduna çarpmasıyla derin bir soluk aldı, sırt üstü döndü. Kollarını açtı, bacaklarını

oylattı.

Ne güzeldi! Suyun üzerinde duruyordu ve vücudu yeniden hafiflemiş gibiydi. Düzgün kulaçlarla yüzdü, serin suyu vücudunda hissetmek hoşuna gidiyordu. Daha önce hiç mayosuz yüzmemişti. Rome'un neden giymediğini şimdi anlıyordu.

Rome da, sık sık Julia'nın izlediğinden habersiz, havuzda çıplak yüzüyor, çıkarken esmer tüylerinden süzülen sularla güneşten ısınan çinilerin üzerine sere serpe uzanıyordu. Tıpkı bir kaplan gibi ağır ağır dönerek vücudunun her yanını güneşin okşayışlarına bırakıyordu.

Julia kafası düşüncelerle dolu olarak doya doya yüzdü, sonra acıktığını hissetti. Sudan çıktığında, güneş öylesine kızgındı ki yarın altındaki yerine gelinceye kadar vücudu kurumuştı bile. Saçlarından sızan suları sıkıp, parmaklarıyla tarar gibi yaptı. Teni yumuşayıp kızarıncaya kadar elleri boyunda, kalçalarında dolaşarak tuz kalıntılarını sildi.

Kendini çok iyi hissediyordu ve özgürlük duygusunu giyinerek sınırlamak istemiyordu. Sutyenini rafya çantasına tıktırmıştı. Üzerinde yalnızca kalçalarına kadar inen krem rengi tuniği vardı. Eteğini daha sonra, villa ya dönerken giyecekti.

Yaygının üzerine oturdu, yemek sepetini açtı. Salata, soğuk tavuk, jambon, peynir, turşu, meyve ve bir termos kahveden oluşan yemeği görünce hoşnutlukla iç geçirdi, kayaların arasında oynaşan denizi seyrederek atıştırmaya başladı.

Yaygının üzerinden ince bacaklarını uzatarak ayaklarını kuma soktu. Denizin sesiyle duyuları uyuşur gibi oldu, vücudunu bir uyku sersemliği kapladı. Bütün kumsal onundu ve onu sallayan, uykusunu getiren bir beşik gibiydi. Bir kolunu kıvrıp yanağının altına koydu Dağınık, parlak saçları yaygının üzerine dökülmüştü ve tuniği ince, pürüzsüz bacaklarını gizleye-

miyordu. Düşüncelere dalmış, yemeğinden kalan artıkları gagalayan kuşlardan habersiz öylece yattı. Deniz hiç bitmeyecekmiş gibi görünen hareketini sürdürüyor, mırıldanırcasına hafif bir sesle kayaları yalıyordu. Masmavi gökyüzündeki altın rengi güneş, Julia'nın ayaklarını yakıyor, sol elindeki yüzüğün taşında göz kırpiyordu. Pırıl pırıl yanan kalın altın halka ve sıkı sıkı çıkarmaması söylenen zümrüt yüzüğün ağırlığıyla eli kumlara gömülmüş gibiydi.

Julia uykusunda vücudunu rahatlatmak için değiştirirken bir kuş ürkererek kaçtı. Şimdi sol elini bacağına koymuştu ve soluk alıp verirken zümrütten yayılan berrak yeşil ışık yanıp sönüyordu.

Uyandığında hâlâ şaşkın ve yarı uykuluydu. Havada mis gibi yosun kokusu vardı. Güneş gittikçe batmaya başlamıştı. Gökyüzünün inanılmaz bir güzelliği vardı. Ancak Julia, yalnızca yanına uzanmış ve üzerine doğru eğilen erkek silüetini fark edebildi.

İçinde bir korku dalgası yükseldi, midesindeki sinirlerin gerildiğini hissetti.

“Ne... Ne yapıyorsun burada?” İyice alçalan güneşte yüzünün rengi uçmuş gibiydi.

“Çok hoş konuşuyorsun, sevgili karıcığım.” Rome gülümsedi ve kaçmasına fırsat vermeden yüzüne dokundu. “Çok etkileyici yüzün var, gözlerinde gün batımını seyredebiliyorum.”

Julia, şaşkınlıktan gözbebekleri irileşmiş, Rome'a baktı. “Ne zaman döndün?”

“Hemen hemen bir saat önce. Bir şeyler atıştırdım, sonra da gelip sana merhaba demeyi düşündüm.” Gözleri Julia'nın vücudunda gezindi.

“Bir bebek gibi uyuyordun, kendiliğinden uyanıncaya kadar bekledim. Seni özledim, *cara mia*.”

“Gerçekten mi?” Julia gittikçe gerildiğini hissetti. “Bütün bir hafta Napoli’de kadınsız kaldığını sanmıyorum. Bu senin yapına ters bir şey olur.”

“Öyle mi?” Rome onun kulağının arkasındaki bir tutam saçı okşadı, parmak uçları uzunca bir süre, kulak memesinde kaldı. “Beni ne kadar az tanıdığını gösterir bu.”

“Seni çok iyi tanıyorum.” Bir tüy gibi yumuşacık bile olsa ellerinin dokunuşu onu rahatsız ediyor, ama daha başka türlü okşamaya kalkışır korkusuyla çekilemiyordu, “Uzakta olduğun zaman bile sana yazıyorlar. Leylak rengi kâğıda yazıldığına göre kuşkusuz bir aşk mektubu olmalı. Seni yalnız bırakamazlar, değil mi?”

Rome, Julia’ya bakıp gülümsedi. Bembeyaz dişleri esmer yüzünde pırıl pırıldı. “Canını mı sıkıyor, *mia*? Başka kadınların bana leylak rengi kâğıda mektup yazmalarını istemiyor musun?”

“Umurumda bile değil!”

“O halde neden sözünü ediyorsun?”

“Ne olursa olsun seninle evliyim Rome ve bu da bana birlikte paylaştığımız eve aşk mektupları gönderilmesine itiraz hakkını verir. Casinoya yazamaz mıydı? O tür ilişkilerini oradan yürütmüyor musun?”

“Dikkat et, Julia.” İyice eğildi. Kumsalı kaplayan akşam kızılığında sıcak ve güçlüydü. “Yokluğumda beni özlediğini umarak iyi duygularla eve geldim. Kavga etmek için bile olsa beni özlemedin mi?”

“Neden özleyecekmişim?” Gözlerinde meydan okuma vardı, ama Rome’un güçlü omuzlarına bakmadan edemedi. “Gitmeden önce uzakta olmanı istediğimi söylemiştim. Seni... Seni kışkırttığımı mı sanıyordun?”

“Şimdi de çok kışkırtıcısın, canım.” Gözleri yeniden buruşuk tuniğinin gizleyemediği vücuduna gitti. “Santo Dio, o çocuksu halinle ne kadar çekicisin. Çocuksu, ama o beyaz, yumuşak vücuduyla bana güzel bir çocuk yara-

tan bir kadın.”

Sesi şehvet duygusuyla boğuklaşmıştı. Gün batımının son kızılıkları Rome'un gözlerinde yansıyor gibiydi. “Şimdi baş başayız, değil mi *mia*?”

“Ne demek istiyorsun?” Julia Rome'un vücudundaki canlılığı hissetti ve kumsalın alacakaranlığında nasıl yapayalnız olduklarını anladı.

“O kadar masum olamazsın, sevgilim.” Dudaklarının ucunda hafifçe alaylı bir gülümseme belirdi. “Bir haftadan beri burada yoktum, azıcık sıcak bir hoş geldin demeni istiyorum.”

Julia kendi kendine düşündü... Belki de onu öperse giyinmesine ve kumsalın yalnızlığını bırakıp villaya dönmelerine izin verirdi. Başını ona doğru kaldırdı, Rome'un gözleri yarı kapalıydı ve kirpiklerinin arasından onu izliyordu. Güçlü kolları birden vücuduna dolandı, kendine çekerek göğsüne bastırırken gergin bacakları onunkilere dolandı. Hiç canını yakmadan onu tutsak etmişti. Dudaklarını yaklaştırdı, “Öp beni Julia,” diye mırıldandı.

Julia dudaklarını usulca onunkilere değdirdi.

“Seni ısırمام, küçük sersem. Biraz daha duygulu öp.”

Julia kalbinin göğüs kafesinden dışarı fırlayıverecekmiş gibi çarptığını hissetti, bir an içinde yükselen direnme isteğini yenerek dudaklarını onunkilere bastırdı. “İşte, şimdi tatmin oldun mu?”

“Hayır.” Dudaklarını Julia'nın boynunda atan damara değdirdi. Julia, Rome'un bedeninde kımıldayan arzuyu hissetti, solukları hızlandı.

“Rome... Lütfen...”

“Bana yalvarman hoşuma gidiyor.”

“Bırak.. Kalkayım!”

“Henüz değil, tatlım.” Yüzünü yüzüne değinceye kadar yaklaştırdı, bir şeyler mırıldanırken dudakları Julia'nın teninde titreşti. Julia hemen kollarından kurtulmak için debelenmeye başladı, ancak çabaları tuniğinin sıyrı-

lıp, çıplaklığını biraz, daha ortaya çıkarmaktan başka işe yaramadı. Tamen giyinmeyip Rome'un heyecanlanmasına neden olduğı için kendi kendini suçladı. Uzaklaştırmak için Rome'u saçlarından tutup geriye doğru çekerken tuniğı iyice açıldı, Rome'un dudakları göğsünün kıvrımlarında dolanmaya başladı. “*Santo Dio,*” diye mırıldandı boğuk bir sesle. “Benim olmalısın, Julia. Sesinin en yüksek perdesiyle bağırırsan bile kimse aldırış etmez. Rahatsız edilmememizi söyledim çünkü... Beni duyuyor musun?”

Julia yalvarırcasına, “Canımı acıtma...” dedi.

“Canını acıtmak mı?” Elleri Julia'nın gövdesinde gezindi. Julia inledi, ama acıdan değildi.

“Canını acıttım mı hiç? Kabul etmek istemesen de cevabını biliyorsun... Oh, *mia*, deniz kokuyorsun, saten gibi tenin... Saten bebek gibi... İzin ver...”

Kopuk kopuk bir şeyler söyledi. Rome'dan taşan arzu her ikisini de doludizgin kavradı. Julia yalnızca kayaların oyuğuna çarpan denizin sesini duyuyordu...

Rome, oturmuş denizi seyrediyordu şimdi. Siyah saçları dağılmış, yüzüne düşmüştü. Ceketine uzandı, sigara paketiyle birlikte çakmağını çıkardı. Julia uzandığı yerden genç adamın sigarasını yakıp, dumanı burun deliklerinden çıkarışını seyretti. Yıldızların ışığında profili sert ve küstahtı, kalçalarına doğru daralarak inen geniş omuzları parlıyordu.

“Kadın deniz gibidir,” diye mırıldandı. “Bir erkeğin asla çözemeyeceğı esrarıyla ele geçirilmez ve anlaşılmaz bir yaratık.”

“Bir kadın senden çok daha güçsüz olsa da yine tahrik olur musun Rome?”

“Sen istemedin mi?” Sesinde bir karamsarlık vardı. “Hiç değilse geçen defa olduğu gibi sırtımı tırnaklamadın?”

Julia'nın bakışları Rome'un sırtında dolaştı. Kaslarını örten teninin düzgün titreşimlerini ve tırnaklamak için o tuhaf isteksizliğini hatırladı. Geçen defakine benzememişti... Onu aşağılamaya kalkışmamış, ona çok başka türlü sahip olmuştu. Sanki hep bebeği düşünüyormuş gibi bir yumuşaklık vardı içinde, Julia dalgın dalgın kumlarla oynadı. Bebeğini taşıdığı için istemişti onu... Hamile bıraktığı bir kadına dokunmak, onu hissetmek istemişti. Parmakları irileşen göğüslerinde dolaşmış, dudakları yumuşak uçlarında gezinmişti.

Julia karnındaki minicik bacakların tekmeler gibi olduğunu hissedince gerildi. “Rome...” dudaklarını ısırıp, sonra ona söylemek gereksinimini hissetti. “Elini ver bana Rome. Bebek oynuyor!”

Rome bir an kımıldamadan durdu, sonra ona döndü. Julia elini tutup karnına götürerek bastırdı. Kısa bir süre sonra Rome'un ürperdiğini hissetti. Çocuğunun esrarlı hareketi ona da geçmiş gibiydi.

“Amorevolezza...” Küçük kımıldılar duruluncaya kadar gözlerini Julia'dan ayırmadı.

“Canını acıtıyor mu?”

Hafifçe gülümsedi, başını salladı. “Başlayınca birden irkiliyorum, ama ağrı yok. Şimdi, bana neler yaptığını iyice anladın mı, *sinyor*?”

Saçları alnına düşmüş, gözlerinde karanlığı delecekmiş gibi keskin bir parlaklık, Julia'ya bakmakla yetindi Rome.

“Erkekler bunu hiç anlamıyorlar, değil mi?” dedi Julia. “Yalnızca kadınlar biliyorlar... Şeyden daha çok...” Julia bocalayınca Rome mırıldandı.

“Neden daha çok?”

“Zevkten.” bakışlarını kaçırmak istedi, ama Rome'un gözleri izin ver-

medi.

“Zevk aldın mı, *amada*?”

“Hayır... Bebek olduğu zaman almadım.”

“Ya bu akşam?”

“Bu akşam... Daha naziktin.” Elini karnına götürdü. “Böyle olduğum için belki.”

“Nazik olmamı istiyorsun demek?”

“Yalnızca insanım, Rome.”

“Evet, tanrım.” Derin bir iç geçirdi, gözleri biraz önce kendi rastgele iliklediği tuniğinin içindeki Julia'nın vücudunda uzun uzun dolaştı. “Hadi, eve gitsek iyi olacak. Hava gittikçe serinleşiyor, üşütüp soğuk almanı istemem.”

“Bebeği mi düşünüyorsun? Senin gibi birinin baba olmak için böylesine heveslenebileceğini hiç düşünmezdim. Neden, Rome? Onu şımartmak, senin sahip olamadıklarını ona vermek için mi?”

“Neden olmasın?” Omuz silkti, elinden tutup ayağa kaldırdı. Julia genç adamın ancak omzuna geliyordu ve kollarını vücuduna dolayıp, kendine bastırınca teninin ona karşılık verdiğini hissetti. “Çocuğumu şımartmama karşı çıkacak mısın?”

“O zaman burada olmayacağım ki.”

Genç adam karşılık vermedi, birden elini gevşeterek onu serbest bıraktı. Julia kumsala çöken serinliği teninde hissetti, arkasını dönüp eteğini giydi. Öfkeleneneğini sanmış, böyle uysalca kabulleneceğini hiç aklına getir-memişti. Hafifçe titreyen parmaklarla eteğinin fermuarını çekti. Yoksa yalnızca kollarında yattığı için bu konuda tartışacağını mı düşünmüştü? Tek arzusu, çocuktu ve az önce olanların bu arzusunun yol açtığı önemsiz bir ayrıntı olduğunu biliyordu. Ama yine de bir kadın olarak cinsel deneyimin be-

denin doyurulmasından öte bir anlam taşıması gerektiğine inanmak istiyordu. Rome'a baktı. Sigarasını dişlerinin arasına sıkıştırmış, ceketini giyiyordu. Julia'ya fiziksel yakınlıklarından hiç etkilenmemiş gibi geldi. Hele Rome;

“Deniz havası iştahı açıyor. Gelir gelmez bir şeyler atıştırdım, ama şimdi iyi bir akşam yemeğine hazırım. Sen de acıkmış olmalısın, *mia*,” deyince bu kanısı iyice güçlendi.

Yaygıyı silkeleyip katlarken. “Pek acıkmadım,” dedi. “Öğleyin çok yemiştim.”

“Ama öğlenden bu yana saatler geçti.” Julia'nın elinden yaygıyı ve yerdeki sepeti aldı. “Duş alıp şık bir şey giyinceye kadar acıkırsın. Hadi acele edelim biraz.”

Kumsalı geçtiler, merdivenlere geldiler. Yarı yolda Julia soluklanmak için durdu.

“Böğrüme bir sancı saplandı... Ama şimdi geçer gibi oluyor. İki canlı olduğumu unutmamalısın Rome.”

“Bu merdivenleri inip çıkmak zorunda olduğun sürece gerçekten kumsalı kullanmamalısın... Bir şey olursa...”

“Merak etme Rome.” Sesi hafifçe sertleşti. “Oğluna çok iyi bakıyor, doktorun dediği her şeyi yapıyorum. Çok sağlıklı ve hareketli bir bebek olduğunu söyledi. Sen kendin de hissetmedin mi?”

Rome'un, kendi üzerinde gezinen gözleri, bir an parladı. Uzun, güçlü vücudunun yanında Julia incecik, kırılıverecekmiş gibi duruyordu. “Eve kadar seni taşıyayım mı?”

“Tabii ki hayır.” Yeniden merdivenleri çıkmaya başladı. “Kendini sakatlamayı istemem, Napoli yolculuklarını tatsızlaştırabilir.”

Rome'un homurdanarak İtalyanca küfrettiğini duydu. “Kanıtlayamayacağın suçlamalara kalkışma, Julia.”

Julia cevap vermedi. Ancak, villaya girdiklerinde, holdeki Rome'u bekleyen mektupların bulunduğu sehpayı gösterdi, "Leylak rengi zarflısını oku," dedi.

Rome ona azarlarcasına baktı, sonra masaya yaklaşıp, elindeki sepeti yere bıraktı. Zarfı açmadan önce üzerindeki damgaya baktı, sonra mektubu çıkardı. İlk satırları okurken Julia onu gözlüyordu. Sonra Rome'un kendi kendine usulca güldüğünü gördü, hızla merdivenlere doğru yürüdü, basamakları çıkarken bacaklarının titrediğini hissetti. Öfkelenmişti... Hem kendine hem de ona. Kendini kumsalda, Rome'un kollarında düşününce öfke-den kuduracak gibi oldu. Cinsel zevkin doruğuna çıktığında ayak parmakları kumların içinde kıvrılmış, ellerini sıcacık omuzlarına kenetleyerek, inanılmaz bir coşkunun dalgalarına kapılmıştı.

Şimdi ise olanlardan iğreniyor, neden olduğu için ondan nefret ediyordu. Bu konuda çok ustaydı. Kadınlar bir kez birlikte olduktan sonra onu bırakamıyorlardı.

Julia kendini yatağa attı, parçalamak istercesine tırnaklarını örtüye geçirdi. Gözü önünde bir başka kadının aşk dolu sözcüklerine gülmeyi ona gösterecekti!

"Günün nasıl geçti, güzelim?" Lucie içeri girmişti. Kolunda henüz düzelttiği Julia'nın çiçekli şifon elbisesi vardı. Genç kadın New York'tan aldığı bu giysiyi pek severdi. Julia onu en son giydiği günü düşündü. Paul'le birlikte bir kokteyle gitmişlerdi ve Paul onun bir güle benzediğini söylemişti; sakın, kendine güvenli ve dikkatsiz bir el tarafından koparılmaması gereken bir güle.

"Mr. Rome plajda seni buldu mu?" diye ekledi Lucie.

Julia bu sözcüklerin kendisi için taşıdığı önemi kavrayarak ürktü. Ona acı veren Rome'la birlikte paylaştığı o görüntüyü kafasından uzaklaştırma-

ya çalışarak, "Evet," dedi. Onu okşamış ona karşılık vermiş ve adını mırıldanmıştı. Karşısındaki bir İtalya gecesinin kadifemsi karanlığında kollarına atılan herhangi bir kadınmış gibi davranmasına izin vermişti.

"Onu görünce çok şaşırmış olmalısın," Lucie dikkatle Julia'ya baktı. Julia, teninin az önce Rome'un kollarında olduğunu gösterircesine kıpkırmızı kesildiğini hissetti.

"Gerçekten sürpriz oldu." Julia yataktan kalktı, elini saçlarının arasından geçirdi. "Her tarafım kum içinde, duş almam gerekiyor. *Sinyor* aşağıda mektuplarını okuyor. Sanırım yeniden yolculuğa çıkacak."

"Ama henüz döndü." Lucie düşünceli bir tavırla elindeki ipek kumaşı okşadı. "Hâlâ onunla kavgalı mısın, Miss Julia? Belki de bu yüzden kaçmak istiyordur."

"Öyle de olabilir." İspanya'dan gelen mektubu okurkenki gülüşünü hatırladı, birden öfkeleni. "Bu kadar saf olamazsın, Lucie. Napoli'ye ya da başka yerlere neden gittiğini sanıyorsun? Şehvet, Rome gibi erkeklerin yapısında vardır."

"Ona sevgini vermediğin için sen de suçlu sayılmaz mısın?"

"Sevgimi mi?" Julia küçümsercesine başını dikleştirdi. "Yine o romantik düş gücünü çalıştırıyorsun, Lucie. Bütün istediği bana zorla verdiği o lanet olası bebek... Evet zorla! Bunu duymak istemiyorsun, ama *Sinyor* Demario'nun Napoli'deki casinosunda yaptığı şey için az bile. Büyükanmem yaşasaydı ona ödetirdi bunu!"

"Şimdi sen mi ödetiyorsun, Miss Julia?"

"Ödeyen biri varsa o da benim!" Julia'nın yeşil gözleri alev alevdi. "Şu halime bak... Merdivenleri çıkarken yarı yolda şişman yaşlılar gibi soluk almak için durmak zorunda kalıyorum. Aşktan bu hale gelmedim, Lucie. Bu haldeyim çünkü..."

“Böyle konuşma, *miss*.” Lucie giysiyi pufun üzerine koydu, Julia'nın yanına geldi. “Hadi, güzel bir banyo yap. Sırtını liflerim ben. Saçlarını şampuanla yıka.”

“Çocukmuşum gibi beni yatıştırmaya çalışma...” Julia titrek bir iç geçirerek sustu. “Gittikçe edepsizleşiyorum, galiba, ne dersin?”

“Sana yakışmıyor, tatlım. Eskiden çok yumuşak huyluydun.”

“Büyüyüp, insanların acımasızlaşabileceğini öğrenmeden önce. Sanırım büyükannem Verna ile beni çok fazla kanatları altına aldı. New York'un arka sokaklarındaki o yoksul apartmanlardaki çocukların nasıl büyüdülerini görmemize izin vermeliydi. Belki o zaman daha sert olurdum... Rome gibi.”

“Mr. Rome öyle fazla sert değil, *miss*.”

“Lucie, sabrımı taşıyorsun! Onu senden daha iyi tanıyorum. Nasıl ateşli bir güneyle kesildiğini ve bir kadını önem verdiği tek kadın olduğuna nasıl inandırdığını iyi biliyorum. O sıcakkanlı, yakışıklı haliyle çok sadık biri gibi görünmeyi çok iyi becerebiliyor. Aşıklarından birinden gelen mektubu nasıl zevkle okuduğunu az önce gördüm. İspanyol bir kadın. Yazısından ve parfümünden zengin, iyi eğitim görmüş biri olduğu belli. En son sevişmelerini hatırlatmak için zarfa o parfümü sıkıdığından eminim.”

“Miss Julia.” Lucie gerçekten şaşırmış gibiydi. “Böyle şeyleri nasıl düşünebilirsin?”

“Rahatça. Mektubu okurken, anıları canlanan biri gibi güldü.” Julia döndü, hızla banyoya gitti. Suyun tenine çarparak, sinirlerini uyuşturmasını, onun dudaklarının ve ellerinin dokunuşunu silip atmasını istiyordu. Üzerindeki çıkarıp attı, süngeri ve armut kokulu sabunu alıp duş teknesine girdi. Süngerle bastırarak bütün vücudunu ovdu, ama ulaşamadığı tek yer kafası ve içindeki düşüncelerdi. Adeta onunla alay edercesine, bütün görün-

tüler kesik diyaloglarla birlikte bir bir beyninin içinde dans ediyorlardı. Birden düş kesildi. Lucie elinde kocaman bir havluyu onun vücuduna sararak, banyodan dışarı çıkardı. Bir çocuk gibi onu kuruladı, geceliğini giydirdi.

“Seni yatıracağım, miss. Güneşte biraz fazla kaldın, sinirlerin bozulmuş. Mr. Rome'a seninle birlikte yukarıda yemek yemesini söylerim.”

“İstemiyorum onu,” diye directti Julia. “O gelinceye kadar çok iyiydim. Beni altüst ediyor, her şeyiyle korkutuyor. Rahatsız ediyor beni... Anlıyor musun?”

Lucie onun ıslak saçlarını fırçaladı. “Anlaşmak çok daha kolay olduğu halde onunla kavga ediyorsun.”

“Ama kavga etmedim...” Julia dudağını ısırıldı. “Yani tam olarak kavga etmiş sayılmayız.”

“O halde seni böyle altüst eden şey ne?”

“O... Öteki kadınlar.”

“Nereden biliyorsun? Nasıl emin olabilirsin? Neden kuşkularını bir yana bırakıp ona inanmaya çalışmıyorsun?”

“Ya o kokulu mektuplar! Tanıdığı bir kadın... Hem de yakından tanıdığı.”

“Belki eski bir sevgilisidir.” Fırçanın yumuşak darbeleriyle Julia'nın saçları lambanın ışığında parlamaya başlamıştı. “Sinyor çok yakışıklı bir erkek. Eskiden sevgililerinin olması çok olağan.”

“Hâlâ ilişkileri var Lucie, eski bir hikâye değil.”

“Ona aldırmasaydın böyle altüst olmazdın.”

“Yalnızca bir onur meselesi.”

“Hıh, onurmuş.” Lucie elindeki fırçayı şöyle bir salladı. “Benim yaşıma gelersen onurla yaşamının tadını kaçırmak yerine daha önemli şeyler olduğunu anlarsın. Mr. Rome sağda solda başkalarıyla dolaşsaydı eve böylesine

heyecanlı gelmezdi. Dünkü  ocuk olduğumu mu sanıyorsun, *miss*.”

Julia'nın yüzü kızardı, parmağındaki yüzükle oynamaya başladı. “Ben-den çok iri, beni engelleyen bu bebekle ondan ka amıyorum.”

“Evet, çok yakışıklı bir erkek.” Lucie gülümsedi. “Evet, saçların şeftali rengi teninde çok güzel duruyor. Yüzüne biraz renk geldi. Gidip, *sinyoru*  a-đırayım.”

“Hayır,  yle bir şey yapma sakın.” diye Julia karşı  ıktı. “Onu istemedi-đimi söyledim sana... Bırak aşağıda oturup, ağzı kulaklarında kokulu mektu-bunu okusun.”

Lucie bir yandan yatak örtüsünü düzeltirken, “Aslında onun ne yap-ması gerekiyor, biliyor musun?” diye söylendi. “Popona şöyle güzelce birka tane patlatırsa iyi olacak.”

“O sevgili oğluna hiç iyi gelmez,” diye alay etti Julia.

“ yle iyi korunuyor ki Mr. Rome seni pataklasa da okşasa da ona bir zarar gelmez. *Sinyorun* o iliklerine işlemiş nezaketini kabul etmek istemi-yorsun. Senin iki katı yaşındayım ve oda hizmetçisi olarak çalışmaya başla-dığımda henüz küçük bir kızdım. İnsanın gerçek bir hanımefendi ya da be-yefendi olması için doğuştan zengin olması gerekmez. Bu türler genellikle inatçı ve cimri olurlar, insanları sevmezler. Cosenza'dan Mr. Rome'un bura-dakilere nasıl iyi davrandığını öğrendim. Herkes seviyor onu. Miss Julia, eğer dikkat etmezsen kendini avutacak başka birini bulur. Sağlıklı, yakışıklı bir erkek; bazı doğal gereksinimleri var. Sonra uyarmadım deme sakın.”

“Neden uyarılıyormuş karım?” Rome, yandaki oturma odasından ora-ya geçmişti. Plajdan döndükten sonra saunaya girdiği belli oluyordu. Beyaz bir ceket, ipek gömlek ve kravatla uzun bacaklarına kusursuzca oturan si-yah bir pantolon giymişti. “Evet, ne oldu *cara*? Yatakta ne işin var?”

“Lucie sinirlerimin bozuk olduğunu söylüyor.” Julia, Rome'un gözleri-

nin ipek geceliğinin açık yakasına gittiğini fark etti. O diri esmerliği ve daha kısa bir süre önce çok yakın olduğu cüretkâr dudaklarının karşısında sinirlerinin yavaş yavaş kıpırdanmaya başladığını hissetti.

Rome kaşlarını çattı, Lucie'ye döndü. “Kötü bir şey yok ya? Bilmek istiyorum.”

Lucie gülümsedi, başını salladı. “Julia biraz kendini heyecanlı hissediyor... Çocukluğunda da her zaman ürkekti. Bazen hiç olmadık şeylere ağlardı, ama dişçiye gitmek ya da soğuk algınlığı gibi şeylerde çok yürekliydi. Bana kalırsa yemeğinizi burada yemeniz daha iyi olur, *sinyor*.”

Rome kaşları hâlâ çatık, Julia'yı dikkatle süzdü. “O böğründeki sancı geçmişti değil mi?”

Julia ona baktı, birden onu nasıl incitebileceğini ve bir daha ona dokunmamasını nasıl sağlayacağını buldu. “Sancım var,” dedi. “Kumsaldan döndüğümüzden beri devam ediyor.”

Rome, derin bir soluk aldı. Julia onun burun deliklerinin açılıp kapandığını, çenesindeki çukurun iyice keskinleştiğini görünce ürker gibi oldu. Rome yatağın yanına gelerek, “Ağrı mı?” diye sordu. “Nasıl bir şey... Nedeni ne?”

Gözleri karşılaştı ve Rome'un plajda olanları düşündüğünü anladı. Onunla sevişmişti ve belki de Julia'nın duyduğu sancıya o neden olmuştu! “Doktoru çağırmalıyım,” dedi endişeyle, “İşi şansa bırakamayız.”

Lucie de yatağın yanına gelmişti. Genç kadına kuşkulu gözlerle baktı. “Bana sancıdan söz etmemiştin, Miss Julia. Sancın olduğundan emin misin?”

“Elbette eminim.” Julia Rome'a bakıyordu. Adamın şaşkınlığı hoşuna gidiyordu. “Kocamın dediği gibi işi şansa bırakamayız. Bebeği kaybedersem mahvolur...”

“Alnına bakayım.” Lucie eğildi, elini alnına bastırdı. “Hımm, çok hafif

bir ateşin var. Sancı nerede?”

Julia karnının alt tarafını gösterirken Rome'un iki yanına sarkan ellerinin kasıldığını gördü. “Doktorun gelip seni görmesini istiyorum, Julia. Çok mu şiddetli?”

“Dayanılamayacak gibi değil,” dedi sakın bir sesle. İlk kez ona karşı üstünlük kurmayı başarmıştı. Kendi kendine bunun hoşuna gittiğini düşündü. Bakışlarını Rome'un gergin yüzünden kaçırdı. “Doktor çağırmana gerek yok, geçer sanırım. Belki de acıkmışımıdır.”

“Miss,” Lucie onu çenesinden tuttu, gözlerinin içine baktı. “Kanama var mı?”

Julia, Rome'un heyecanla soluğunu tutup cevabını beklediğini hissetti. Bir oyun olarak başlattığı şey birden ciddileşmişti. “Hayır,” dedi telaşla, “Sanırım... Sanırım açlıktan... Gerçekten...”

“Doktoru çağırıyorum.” Rome kapıya doğru yürüdü. “Hatta gidip kendim getirsem daha iyi. Böylesi daha çabuk olur...”

“Rome, hayır!” Julia yatağın üzerinde diz çöktü. “Doktora ihtiyacım yok, gerçekten. Öyle telaşla köye gitmene gerek yok... Lütfen! Yemekten sonra bir şeyim kalmaz. Bu içimdeki ezilme duygusu sık sık oluyor... Belki de iki kişilik yemem gerektiği için. Lütfen gitme!”

Rome, kapının kolunu sımsıkı tutarak bir an durdu, sonra ona döndü. “Benimle oyun mu oynuyorsun?” Çenesi kasılmıştı ve gözlerinde tehlikeli bir pırıltı vardı.

Julia yatak örtüsüne iyice sarındı. Ağzının kuruduğunu hissediyordu. “Sanırım hazımsızlığım var...”

“Evet, sana sıkıntı veren bir şeyler var.” Gözlerini kısarak onu dikkatle süzdü, sonra Lucie' ye döndü. “Lütfen bizi yalnız bırak,” dedi. “Sanırım bu sıkıntının iç yüzünü öğrenmek zorundayım.”

Lucie bunu hak ettiğini söylemek istercesine başını hafifçe sallayarak Julia'ya bir göz attı. Kadın kapıya yaklaşıırken Rome çekildi, dışarı çıkarken ona hafifçe gülümsedi. Ancak kapı kapanır kapanmaz, yüzündeki gülümseme sönüverdi. Julia'nın yanına gelirken ellerini pantolonunun cebine soktu. Kendine güvenemiyor, Julia'yı sarsmaktan korkuyor gibiydi.

Julia'nın üzerine doğru eğildi, "Kendini akıllı sanıyorsun, değil mi?" diye soludu. Gözleri öfke doluydu. "Pekâlâ, söylemek istediğini anladım. Plajda olanların bir daha tekrarlanmayacağına inanabilirsin. Karşısındaki erkekten intikam almak için böyle bir oyuna başvuran bir kadına dokunmaya hiç hevesim yok. Kendi isteğinle kollarımdaydın, Julia. Benim kadar sen de o işin bir parçasıydın. Neden seni incitmişim gibi davrandığını merak ediyorum. *Santo Dio*, bir an bütün kanımın çekildiğini hissettim! Bir daha asla bana bunu yapamayacaksın... Yalvarsan bile sana dokunmam artık!"

"Pekâlâ, şimdi eşit durumdayız," Julia başını çevirdi, Rome'un yatağa bir şey fırlattığını hissederek sinirleri iyice gerildi.

"Benim yüzümden katlandığın son işkencenin bir karşılığı olarak kabul edebilirsin." Hiç böylesine alaycı olmamıştı. "Bakmayacak mısın? Aldığım yerde Victoria döneminden kaldığını söylediler, sana çok yaraşacak sevgilim."

Julia bakmak istemiyor, ama armağanıyla ilgilenmezse öfkesinin patlayacağını biliyordu. Paketi açarken parmaklarının titrediğini hissetti. İnci ve yakutlarla bezenmiş altın işlemeli bir makyaj kutusuydu.

"Saflık ve tutku," diye alay etti Rome. "Takı almak istedim, ama bunu görünce dayanamadım. Tam benim karıma göre bir armağan. Hoşuna gitti mi?"

"Evet, teşekkür ederim." Genç kadının sesi ifadesizdi. "Çok güzel bir makyaj kutusu."

“Kuşkusuz onu son kez kullanan kadın utangaç görünmekte çok ustaydı.”

“O ateşli *senyoritana* daha çok yakışmaz mıydı?” Julia'nın yüzü kızardı.

“Ramona Albanez'e böyle bir şey vermek aklımdan bile geçmez.” Tıpkı mektubu okurken olduğu gibi usulca güldü. Yatak odalarında bile kadının adını böyle doğallıkla söylemesi Julia'nın kanını beynine sıçrattı. Bir an elindeki kutunun Rome'a doğru uçtuğunu ve yanağına çarptığını gördü. Genç adam sıçrayarak geriye doğru bir adım attı. Yanağında kırmızı bir leke vardı şimdi. Bir süre sessizce Julia'ya baktı, sonra artık daha fazla kendine güvenemiyormuş gibi topuklarının üzerinde hızla döndü, kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

Kutu, halının uzun tüyleri arasına yarı gömülmüş bir halde duruyordu. Julia yaptığından dehşete düşmüş, bir halde yatağın üzerinde çömelerek öylece kalakaldı. Yeniden Rome'un yanağındaki kanı ve acısını düşününce midesi kalktı, elini ağzına kapayarak banyoya koştu. Lavaboya eğildi, midesi bulanıyordu. Bir süre sonra çini kaplı duvara yaslandı. Vücudu buz gibiydi, ama her yanını incecik bir ter tabakası kaplamıştı.

Yaşamında böyle öfkeden kendini kaybettiği hiç olmamıştı; attığı kutu kolayca Rome'un gözünü çıkarabilirdi.

Boğazından bir hıçkırık yükseldi, yere yığıldı, ellerini yüzüne kapadı. Parmaklarının arasından gözyaşlarının süzüldüğünü hissediyordu. Hamile olduğunu anladığı ve geleceğin çok ürkütücü görüldüğü gün de böyle kahrolmuştu. Acıyla öne, arkaya doğru sallanıyor, gözyaşlarının tuzlu tadını dudaklarında hissediyordu. Bu gece Rome'u incitme isteğini tatmin etmişti, ama bu arada kendisi de üzülmüştü ve ne yapacağını bilemiyordu.

Rome gözlerinde sevgi dolu bir ışıkla yanına gelmiş, ama onu söndür-

müştü... Elini yanağına bastırarak arkasını dönerken Rome'un gözlerinde o ışığın birden yok olduğunu görmüştü.

Lucie genç kadını yerde büzülmüş bir halde buldu. Yüzünü yıkadıktan sonra yatağına götürdü. "Seni uyarmıştım yavrum," dedi. "Bir erkek elinde zeytin dalıyla yaklaşınca itmemelisin. Yoksa işleri yeniden düzeltmen çok zor olur."

Daha sonraki günler, haftalar boyunca Julia bu sözcüklerin sürekli doğrulandığını anladı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Julia'nun doğuma üç haftası kalmıştı. Arkada toplanmış saçları ve Napoli'den gelen sevimli hamilelik giysisiyle pek sakın bir görünüşü vardı. Gün geçtikçe hissetmeye başladığı korkuyu belli etmemeye çalışıyordu. Aslında doğumdan değil, bebek kucağına verildiği anda kendi tepkisinden korkuyordu. Gri gözleri kadifemsi gözbebekleriyle babasına benzeyeceğini biliyordu. Ondan ayrılmak istemiş, Rome da bebeğin doğumundan sonra gitmesine razı olmuş, Julia'nın makyaj kutusunu yüzüne fırlatmasından birkaç gün sonra, "Seni durdurmayacağım," demişti. "Çocuğumun böyle bir ortamda yetişmesini istemiyorum. Onu senin yerine de seveceğim."

Julia, sık sık onun soğuk, uzak ve kibirli tavrını hatırlıyor, o sıcak gövdesine yıldızların aydınlattığı plajda tutkuyla kucaklaştıkları gibi bir daha dokunamayacağını biliyordu. Rome, onunla yakınlaşmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Nazik, cömert bir ev sahibiydi ama artık kocası değildi.

Julia içini, çekti, nakış iğnesi parmağına batınca hafifçe inledi. Kameriyenin önüne düşen gölgeyle başını kaldırdı ve purosunun ince dumanları arasından onu ilgiyle süzen bir yabancıyla karşılaştı. Göz kapakları düşük, siyah bıyıklı ve topluca biriydi. İnce bir keten takım giymişti. Buyurgan bir tavrı vardı. Yüzündeki o tehlikeli ifadeyi sık sık Rome'da da gördüğü olmuştu. Latinlere özgü esmerliği atalarını hatırlatıyordu... Tıpkı tehlikeli bir yarışa başlamak üzere arabasının üzerinde dimdik duran Romalı bir sürücüyeye

benziyordu. Çenesinin hatları sertti, ama dudaklarının kıvrımında yumuşak bir hava vardı.

“Özür dilerim, sinyora, sizi ürküttüm, iğneyi elinize batırdınız. Umarım çok kötü değildir?”

“Hayır...” Julia başını salladı. Kim olduğunu merak etmişti.

Yabancı, Julia'nın aklından geçenleri anlamış gibi ayaklarını bitiştirerek önünde hafifçe eğildi.

“Kendimi tanıtmam gerekiyor, değil mi? Ben Vitale Cantrelli, kocanızın iyi arkadaşıyım. Size söz etmiş olmalı.” Sorarcasına kaşını kaldırdı, “Nasıl, sinyora? Rome benden söz etti mi size?”

“Ah... Evet.” Julia Rome'un dediklerini çok iyi hatırlıyordu. Sicilyalı bir anne babadan Amerika'da doğmuştu ve genç yaşta düştüğü hapisanede elinde olmadan Rome'un babasının ölümüne yol açmıştı.

“Siz Don Vitale'siniz,” dedi sakın bir sesle.

Adamın siyah gözlerinde bir an keyifli bir pırıltı belirdi, purosundan usulca bir nefes aldı. “Bunun sizce bir sakıncası var mı?” Uzatarak konuşmuştu. Sesi Amerikalılarda olduğu gibi hafifçe genizden geliyordu. Rome kendi konuşmasında bilinçli olarak bunu atmayı başarmıştı.

“Tanımadan önce insanları yargılamaya çalışmam,” dedi Julia. “Rome sizi çok seviyor, niçin ben farklı düşüneyim? Adamlarınızın yanınızda olduğunu sanmıyorum.”

Usulca gülerken, Julia adamın gözlerinin bir an çiçekli giysisine gittiğini hissetti. Rome'dan yakında doğum yapacağını öğrenmiş olmalıydı. Düşündüğü gibi oldu, adam;

“Sizi korkutmak istemezdim, sinyora,” dedi. “Yolda bir bebek olduğunu biliyorum. Rome çok mutlu, ne dersiniz?”

Julia içinin ürperdiğini hissetti; Rome son zamanlarda duygularından

pek az söz eder olmuştu.

“Sanırım öyle, sinyor. Güneyli erkekler çocukları çok seviyorlar, öyle değil mi? En iyi yanlarından biri de bu galiba!”

“Başka iyi yanları yok mu, sinyora?” Purosunun dumanları arasından onu uzun uzun süzdü. Julia adamın saçlarında dolaşan gözlerinde bir hayranlık pırıltısı yakaladı. “Bir İtalyan’la evlendiğinize göre böyle düşünmüş olmalısınız.”

Julia'ya Rome'un evliliğini merak ediyormuş gibi geldi. Belki de arkasından koşan onca İtalyan kızı varken neden bir Amerikalıyla evlendiğini anlamıyordu.

“Rome, Domani'ye geleceğinizden söz etmemiştii,” dedi Julia. “Şimdi Napoli'de ve...”

“Evet, orada işi olduğunu biliyorum, ama sanırım biraz sonra evde olur. Buraya geleceğimi biliyordu. Rome'la ben böyle şeylere önem vermeziz. Karısını tanımak için gelecektim, ama bir süreden beri İspanya'daydım... Özel bir iş için. Hâlâ halledilmedi zaten.” Don Vitale kaşlarını çattı, dalgın dalgın kameriyenin üzerine doğru eğilen dallardan sarkan limonlara baktı. “Bakıyorum; Rome, yaşamını paylaşmak için çok çekici bir kadın bulmuş kendine. Kuşkusuz sizin de bildiğiniz gibi gençliğinde çok acı şeyler yaşadı. Size Julia diyebilir miyim? Bir Latin adı, ama tam bir Anglosakson olduğunuzu anlamak için şöyle bir bakmak yeter.”

“Rome'un benim gibi biriyle evlenmesi sizi şaşırttı mı Don Vitale? Uzun zamandan beri dost olduğunuza göre onu benden daha iyi tanırırsınız sanırım.”

“Sizi çocukluğunuzdan beri tanıyordu, öyle değil mi, Julia?”

“Size söyledi demek?”

Don Vitale esmer başını eğdi, gözlerinde bir ışık yandı. “Neredeyse

modern bir Romeo ve Juliet diyebiliriz, öyle değil mi?”

“Onların öyküsü acıklı bitti...” Julia gözlerini ipeğin üzerine işlediği yarı bitmiş dans eden figürlere dikti. Biraz önceki dinginliğini yitirmişti. “İspanya'yı hiç görmedim, ama çok renkli bir ülke olduğunu... Özellikle kadınlarının çok güzel olduğunu duydum.”

“Rome sizi mutlaka oraya götürmeli. Ülkeyi ve halkını çok seveceğinizden eminim. Kadınlarının sıcacık kalpleri, olağanüstü bağlılıkları var ve çok çekiciler. Sanırım Rome da sizi öyle buluyordur, ne dersiniz?”

Julia nasıl cevap vereceğini bilemedi. Rome'un uzun süredir onu bir kadın olarak görmediğini ve yalnızca çocuğuyla ilgilendiğini biliyordu.

“Domani'ye gelmek için çok güzel bir gün seçtiniz, *sinyor*.” Julia bütün gücünü toplayarak gülümsemeyi başardı. “İtalya'nın bu kesiminde yaz hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor... Oh, hayır şikâyet etmiyorum. Sıcak ve bu zengin kokuları seviyorum.”

“Çok güzel bir yöre,” dedi adam. “Rome burada bir ev bulduğu için şanslı, ama akıllıca işler becermede çok yetenekli görünüyor. Şu son yaptığı işe ne dersiniz?”

“Ben...” Böyle bir soru beklemiyordu. “O konuda hiç bilgim yok. Rome iş konusunda benimle konuşmaz.”

“Konuşmaz mı?” Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. “Ama saygıdeğer bir çiftçi olmak için casinoyu satıp Campania'da bir çiftlik aldığı izlenimi bıraktı bende. Kuşkusuz bunu sizin... Sizin ve bebeğin hatırı için yaptı.”

“Gerçekten casinoyu sattı mı?” Julia büyük bir şaşkınlıkla Don Vitale'ye bakıyordu.

“*Si*, pazarlıkta ben de vardım, çok iyi bir iş yaptığına size garanti verebilirim. Görüşmeler bir süre önce başladı. Bugün de casinonun karşılığında onu çiftlik sahibi yapacak olan kâğıtları imzalıyor. Bu kararında etkili oldu-

ğunuzdan kuşkum yok.” Esmer, sert yanaklarında bir gülümseme belirdi. “Ama hâlâ Rome’u bir toprak insanı olarak düşünemiyorum. Hele beyaz smokini ile casinodaki o sevimli halini gördükten sonra. Kumar işinde çok keskin bir kavrayışı vardı. Şimdi sıfırdan başlamak zorunda. Ona bol şans dileyeceğim hep.”

Julia, parmağına ipek ipliği dolayarak öylece oturdu. Sezgileri Rome’un çocuğun hatırı için kumar işinden uzaklaştığını söylüyordu. Casino çevresinden çok daha sağlam ve güvenilir bir gelecek, yeni bir yaşam kurmak istiyordu. Hiç sözünü etmeden bunca işi yapması onu yaşamından çıkardığının bir kanıtıydı. İstedikini... Özgürlüğünü veriyordu ona; karşılığında ise yalnızca çocukluk günlerinde oluşan nefretin meyvesi olan çocuğunu istiyordu.

“İyi misiniz, sinyora?” Don Vitale kameriyeye girmiş, ilgiyle üzerine eğilmişti. “Birden renginiz soldu, titriyorsunuz... Vakit gelmiş olmasın?”

“Hayır, ondan değil. Casino hakkındaki, haberiniz beni çok şaşırttı. Rome’un orayı satıp yeni bir işe atılmaya karar verdiğini bilmiyordum.”

“Belki de size söylememeliydim. Belki de kendisi söyleyecekti... Ama bildiğinizi sandım...” Ağaçların arasından adının çağırıldığını duyunca sustu.

“Vitale, neredesin *querido*?”

“Buradayım, *carissima*.” Kameriyenin bulunduğu düzlükte incecik bir kadın belirdi. Don Vitale ona doğru yürüdü, genç kadının uzattığı minicik elini tuttu. Birbirlerine gülümsediler, Julia onları izlerken ‘Birbirlerine âşık oldukları hemen anlaşılıyor’ diye düşündü.

“*Querido*,” diye büyük bir hevesle başladı kadın. “Keşke biz de böyle bir ev bulabilsek! Her tarafı dolaştım. Öyle güzel, öyle huzur verici ki. Çağırmadıkça kimse insanı rahatsız edemez! Ah, Vitale, böyle bir evimiz olacak mı? Umarım...”

Adam, genç kadının zarif elini dudağına götürdü, öptü. “Eğer biraz yüreklilik gösterir, bana güvenirsen elbette, *carissima*. Seni buraya bunun için getirdim zaten, sevgili arkadaşım Rome ve karısıyla tanışman için. Gel, seni onunla tanıştırayım!”

Genç kadını elinden tutup içeri getirdi. Julia bir an bu eşi bulunmaz güzellik karşısında hayranlıktan dilinin tutulduğunu hissetti. Mavi ışıltılı simsiyah saçları kaplumbağa kabuğundan iki tarakla geriye doğru tutturulmuştu. Pürüzsüz bir cildi, çıkık yanakları vardı. Dolgun dudakları kıpkırmızıydı ve gözleri siyah laleleri hatırlatıyordu.

“Nişanlım olma lütfünü bağışlayan Sinyorita Ramona Albanes de los Reyes'si size takdim edebilir miyim, *sinyora*?”

Bu ad karşısında Julia'nın soluğu kesilir gibi oldu. Bütün yapabildiği uzunca bir süre, hiç sesini çıkarmadan şaşkınlık içinde genç kadına bakmak oldu... Demek Rome'a yazan kadın buydu! Yoksa onun evlendiğini öğrenince avunmak için Don Vitale'ye mi dönmüştü? Sonunda;

“Sizinle tanıştığıma çek sevindim, *sinyorita*,” demeyi başarabildi.

“Çoğu kez...” diye başladı kadın. Kıp kırmızı dudaklarının arasından dişleri parladı. “Bizim yakışıklı Rome'un nasıl bir kızla evleneceğini merak ederdim. Görüyorum ki o ne kadar esmerse siz de o kadar sarışınısınız. İkinizi, birlikte görmek isterdim. Acaba bu zevki tadacak mıyım?”

“Gerçekten bilmiyorum.” Julia şaşırmişti. Bu güzel İspanyol kadın Rome'la olan romantik ilişkisini hiç belli etmiyordu. Parmakları Don Vitale'ninkilerle kenetlenmişti ve şık ipek giysisi, sakin ve kültürlü görünüşüne rağmen savunmasız bir hali vardı. Genç adama doğru yaslanmıştı, onun gücüne soluduğu hava kadar gereksinmesi varmış gibiydi.

“Rome iş için sık sık gider,” diye açıkladı Julia. “Umarım bugün eve gelir. Sizi kaçırsa eğer, çok üzülür.”

“Ben de öyle.” Ramona gülümsedi, nişanlısına baktı. Kolunu hareket ettirirken bileğinde kalın bir altın bilezik parladı. İspanyol kadınlarının geleneksel nişan simgesiydi bu. “Rome'un öğüdü üzerine Vitale ile nişanlandık. Ailem... Ailem karşı çıkıyordu, ama Rome, ikimizin arasına hiçbir şeyin, hiç kimsenin girmesine izin vermememi yazdı. Başka çıkar yol yoksa acımasız olmam gerektiğini, aşkımız güçlü ise kırılan kalplerin yeniden onarılabilirliğini söyledi. Çok katı kurallara göre yetiştirildim. Başka biriyle evlenmem isteniyordu, ama üç yıldan beri Vitale'yi seviyordum ve ayrılığa daha fazla dayanamıyordum. Umarım, anlıyorsunuz beni?”

Siyah gözleri kayarcasına Julia'nın dışarıdan bakan birine, karşılıklı bir tutkunun simgesi gibi gelen hamile gövdesinde dolaştı. Julia her zaman olduğu gibi kızardı. Böyle baktıklarında insanlar onu kocasının ateşli kollarında canlandırıyorlarmış gibi geliyordu. Şimdi ise o kolların arasında düşlediği Ramona Albanes, üç yıldan beri Rome'la arasında garip bir dostluk bulunan Sicilyalı adamı sevdiğini söylüyordu.

Julia'nın bakışları Don Vitale'ye gitti. Ramona'nın ailesi istememişti, ama adamın kolay kolay unutulmaz bir çekiciliği, canlılığı vardı.

Ailesi genç kadını unutmaya zorlamış, o da Rome'a, sevgilisinin arkadaşına yazmıştı. Rome ise aşkın bütün acımasızlıklara ve acılara değdiğini öğütlemişti.

“Yani...” Don Vitale eliyle boş ver gibilerden bir hareket yaptı. “Ramona'nın soylu bir ailesi var ve onların gözünde ben bir hiçim. Ancak birbirimiz için çok şey ifade ediyoruz ve önemli olan da bu. Ailesinden istedim, ama kesin bir dille reddettiler. Biz de Rome'un önerisiyle buraya geldik... Anlayacağınız, kaçtık. Burada, Campania'da evleneceğiz.”

“Oh, Vitale,” Ramona sıkıca adamın koluna sarıldı, endişeyle ona baktı. “Keşke duygularımı anlayıp, seni kabul etselerdi! Benim yüzümden üzül-

dün... Sen ise öyle iyi, öyle nazıksın ki. Bir kadının düşleyemeyeceği kadar şefkatlisin. Seni bırakamazdım. Rome da aynı şeyi söyledi. Benim gibi o da seni çok iyi tanıyor.”

“Demek, artık bu işin yürüyeceğine inanmaya başlıyorsun?” Vitale gülümsedi. “Nasıl oldu da böyle düşünmeye başladın?”

Genç kadın utangaç bir tavırla gülümsedi. “Senin çocuğunu istiyorum,” dedi. “Julia gibi yapmak istiyorum... Kadınlığımı hissetmek istiyorum. Onun yanında başka hiçbir şeyin önemi olamaz.”

Adam gözlerini kısarak Julia'ya baktı. “Siz de böyle mi düşünüyorsunuz, *siniora*?” diye sordu. “Sizce bir erkeğin bir kadını alıştığı bütün şeylerden; arkadaşlarından, ailesinden ve yaşam biçiminden ayırmaya hakkı var mı? Sizi mutlu etti mi bu?”

“Julia nasıl mutsuz olabilir?” diye bağırdı Ramona. “Rome gibi biriyle evli ve denizin üzerinde böyle güzel bir evde oturuyor ve kısa bir süre sonra da onun çocuğunu kucağına alacak. Gerçek bir aşk öyküsü, öyle değil mi?”

Julia böğrüne bir bıçak sokulmuş, yavaş yavaş buruluyormuş gibi hissetti. “Eve gidip çay içelim mi?” diye konuyu değiştirdi. El işini, ipliklerini topladı, rafya iş çantasına koydu. “Canım öyle çay istiyor ki. Sizin istemiyor mu, *siniorita*?”

“Lütfen bana Ramona de. Şimdiden kendimi seninle arkadaş gibi hissediyorum. Vitale'yi Campania'da bir ev alması için kandırabilirsem birbirimizi sık sık göreceğiz. Ne de olsa İtalyan erkeği sevmek gibi ortak bir yanımız var, ne dersin?”

Julia zar zor gülümsemeyi başardı, ancak Vitale'nin siyah, zeki gözlerine bakma gücünü kendinde bulamadı. “Campanialılar çok sevimli insanlar. Umarım burada bir ev bulursunuz. Rome aldığı anda bu evin çok kötü bir

durumda olduğunu söylüyor. Ama gördüğünüz gibi yavaş yavaş restore ettirdi ve içini modernleştirdi. Sana çocuk odasını göstermeliyim, Ramona. Üç çocuğa yetecek kadar oyuncak var.”

“Belki de Rome öyle yapmayı düşünüyordur.” Ramona gülümsedi. “İtalyan erkekler çocuklarla çok iyi anlaşıyorlar, öyle değil mi? Onlarla oynayabiliyorlar. Ama İspanyollar çocuklara daha yukarıdan bakıyorlar ve onları küçük birer yetişkin gibi görüyorlar. Benden büyük bir erkek kardeşim vardı ve çocukluğum çok sakin geçti. Vitale ile karşılaşınca kadar babamın her dediğini yapmak zorundaydım. O zamanlar Venedik'te, rahibe okulundan bir arkadaşımın ailesinin yanında kalıyordum.”

Ramona adama sevgiyle baktı, gövdesinden karşı duramadığı bir sıcaklık yayılıyormuş gibi ona doğru eğilmişti. “Eski saraylardan birinin avlusunda yolumu şaşırdığımda arkadaşımınla birlikte kenti dolaşmaya çıkmıştım. Yolumu kaybetmiştim ve hava gittikçe kararıyordu. Vitale ile karşılaştığımda artık endişelenmeye başlamıştım,” Genç kadın güldü. “Siyah bıyıklarla bir hayduda benzediğini düşünmüştüm. Ama gözlerimiz karşılaşır karşılaşmaz... Nasıl anlatmalı bilmem ki. Daha önce karşılaşmışız gibi gözlerimizde bir ışık yanıp söndü. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi Julia. Sizin de aranızda aynı şeyler geçmiş olmalı?”

“Rome'u ilk tanıdığımda henüz çocuktum,” dedi Julia. “Haydi, çay için daha fazla bekleyecek sabrım kalmadı.”

“İzin verin *sinyora*.” Don Vitale ayağa kalkmasına yardım etti. Julia titreyişini onun fark ettiğini anladı, ama gözlerinin içine bakıp, hafifçe gülümseme gücünü bulabildi.

“Bir şeyim yok, *sinyor*, biraz yorulduğum o kadar. Çaydan sonra Lucie dinlenmem için diretecek. Siz ve Ramona belki havuzda yüzmek ya da plaja inmek istersiniz. Ramona'ya uyabilecek mayom var. Size de

Rome'unkilerden bir şey uydururuz.”

“Elbette dinlenebilirsiniz, Julia. Bir iki saatliğine Ramona ile birbirimizi eğlendireceğimizden kuşkunuz olmasın. Öyle değil mi, *carissima*?”

Ramona, onunla yalnız kalmak yaşamının en büyük zevkiymiş gibi yumuşak bir sesle güldü. Julia, ondaki bu büyük sevginin adamın mesleğinin getireceği tehlikelere karşı onu koruyacağını düşündü. Salona doğru yürürlerken birden rahatladığını hissetti. Rome, Don'un çevresinden bazı insanlarla birlikte olmuştu, ama Tanrıya şükürler olsun ki onun örgütüne girmemişti. Bu yüzden de başka bir işe başlamak üzere casinosunu kolayca satabilmişti. Ama Don, onlara bağımlıydı. Davranışlarıyla hiç belli etmese bile Ramona'nın bunu biliyor olması gerekirdi. Adamın tavırlarında hiç kabalık yoktu. Tam tersine bakarken gözlerinde bir yumuşaklık vardı. Ruhunu şeytana satmış bile olsa Ramona onun meleğiydi.

Çayla birlikte tereyağı ve kızarmış ekmek yediler. Sonra Julia, birkaç saatliğine dinlenmek üzere izinlerini istedi, “Odama çekilmeden önce size çocuk odasını göstereyim,” dedi. Daha sonra onları kol kola, mutlu aile düşleriyle baş başa bırakarak yukarı çıktı. Julia içinden onlara özendiğini hissetti. Herhalde sevdiğini... Sevildiğini bilmek büyük bir mutluluk olmalıydı.

Lucie soyunmasına yardım etti ve genç kadın hafifçe içini çekerek yatağa girdi. Perdeler çekilmişti, odanın sakın, sessiz bir havası vardı.

“İyi misin, canım?” Lucie onun şakaklarını okşadı. “Ağrı ya da sancın yok ya?”

“Yalnızca biraz yorgunum. Don Vitale ile nişanlısı yüzmek isterlerse onlara mayo ayarlarsın değil mi?”

Lucie başını salladı. “Kadın çok güzel, ama adam tüylerimi ürpertiyor. Cosenza diyordu ki...”

“Ne dediğini biliyorum.” Julia hafifçe kaşlarını çattı. “Doğru elbette,

ama yaşamının o yönünü Sinyora Albanez'den uzak tuttuğundan kuşku yok. Çok kibar bir erkek, gerçekten."

"Mr. Rome eve dönerse bayağı sevineceğim. Gece de kalacaklar mı?"

"Öyle sanırım. Cosenza'ya dört kişilik akşam yemeği hazırlamasını söyler misin? Rome belki dönebilir. Lucie, biliyor musun, casinoyu satın Campania'da bir çiftlik satın almış."

"Nasıl olur! Buna sevinmiş olmalısınız, Miss Julia."

"Bana hiç söz etmedi. Görünüşe bakılırsa beni ilgilendirmediğini düşünmüş olmalı. Biliyor musun Lucie, doğumdan sonra ayrılıyoruz."

"Kafandan geçenleri biliyorum, ama bunu nasıl yapacaksın anlamıyorum. Bu kadar katı kalpli olamazsın. Bebeğini terk edersen önce kendi kalbini kırarsın. Hem nereye gideceksin? Mr Rome ile kalsan daha iyi..."

"Beni sevmiyor. Yalnızca bebeğe adını vermek için evlendi benimle."

"Sen de onun adını taşıyorsun, miss. Bazı hakların var ve sakın onun bir kadını çocuğundan ayıracak kadar kötü biri olduğunu söyleme. Bunu bana söyleyemezsin."

"Hayır, söyleyecek değilim." Julia hafifçe gülümsedi. Lucie'nin gür, kıpırtılı saçları heyecanlanınca hep çıtırdardı. "Onun ilkelerini bana karşı savunmana gerek yok. Ama bilirsin, bir kadınla bir erkek birlikte yaşıyorlarsa ve uyum sağlayamıyorlarsa, bu, çocuk için iyi değildir. Hem Rome kararını verdi, çocuğunun kendi çocukluğundan çok daha mutlu olmasını istiyor. Gelecek için kurduğu planlarda bana yer yok. Benim de onurum var Lucie. İstenmediğim bir yerde kalamam, çocuğun bana alışmasına yüreğim dayanmaz. Burayı daha önceden terk etmek zorundayım."

Julia sustu, sesi gittikçe zayıflıyordu. Eski güvenini kazanmalı, dediğini yapmaya çalışmalıydı.

"Lucie, bana söz vermeni istiyorum. Benim yerime Domani'de kalaca-

ğına ve bana yaptığın gibi ona da iyi bakacağına söz ver.”

“Oh, *miss*...”

“Lütfen Lucie! Bebeğin dadısı olarak kalmana izin vermesini istersem, Rome kabul eder. Seni seviyor, sana güveniyor. Gittiğimde çocuğumun iyi ellerde... Ona yol gösterecek, onu sevecek ve bakacak iyi ellerde olduğunu düşünüp rahatlayacağım.”

“Oh, canım. Gitmekten söz etmene dayanamıyorum!” Lucie yatağın yanına oturdu, çocuk gibi Julia'yı kollarında salladı. “Böyle olmasına izin vermeyeceğim... Mr. Rome'la konuşacağım...”

“Sakin, Lucie! Böyle bir şey yapma sakın! Gidip ona yalvarmaktan men ederim seni... Tanrım, zorunlu olduğu için benimle evlendi ve ben de borcumu onurlu bir şekilde ödemeli, zamanı gelince onu serbest bırakmalıyım.”

“Zorunlu oldukları için evlenen yığınla insan var, *miss*.”

“Ama biz birbirimize âşık değiliz. Olanları sana anlattım Lucie.”

“Olanları bütün yaşamı boyunca ona karşı kullanacak mısın *miss*?”

“Ben kinci biri değilim.” Julia şaşkın bir haldeydi. “Ama bu koşullar altında onunla yaşayamam... Onu terk etme gücünü bulmalıyım... Sanırım burada olduğunu, çocuğa bakacağını bilirsem daha kolay yaparım bu işi, daha yüreklenirim. Onu görmez, kucağıma almazsam belki...” Julia artık ağlıyordu. Lucie onu yatıştırmaya, çalıştı. Ağlamaktan yorulmuş bir halde uykuya daldığında sarı saçları yastığa dökülmüştü. Yüzünde öyle bir çekici ifade vardı ki, Lucie gitmeden önce bir süre sessizce yatağın yanında durup onu seyretti. Sonra içini çekerek ipek örtüyü iyice üzerine çekti, usulca odadan çıktı. Yüzünde kederli bir ifade vardı.

Gümüş rengi ay ışığının aydınlattığı terasta herkes rahat bambu koltuklara gömülmüştü. Yalnızca Don Vitale elinde şarap kadehi ile balkon du-

varının kenarında duruyordu.

“*Alla salute!*” Adam kadehini önce Rome, sonra da Julia'ya kaldırdı. “Bu evi almakla çok iyi bir seçim yapmışsın, dostum. Böyle gecelerde mehtap yalnızca sizin oluyor, öyle değil mi?”

Rome usulca gülümsedi, ince İtalyan purosundan çekti. Akşam yemeğinden biraz önce gelmişti ve Julia ile bir iki selamlaşma sözcüğünün dışında konuşmamışlardı. *'Formunda ama biraz yorgun görünüyor'* diye düşündü Julia. Ama şimdi daha bir rahatlamış gibiydi. Kirpiklerinin arasından Rome'u dikizliyor, yakalanma tehlikesine karşı hemen gözlerini kaçırmak üzere tetikte bekliyordu. Aşağı inmeden önce özenle banyo yapmış, gözyaşlarının izi kalmamıştı. Her zamankinden daha büyük bir dikkatle göz kapaklarına gri yeşil arası far sürmüştü. Sırtında hemen hemen aynı renkte geniş etekli dantel bir giysi vardı ve saçları bir bantla tutturularak arkaya bırakılmıştı. Çıplak boynunu ise ucunda küçük bir haç bulunan altın bir zincir süslüyordu.

“Evinize bayıldım *caro*,” dedi Ramona. İpek yelpazesinin uçlarına işlenmiş tavus kuşu gözleri elinin hareketine göre gidip geliyordu. “Böyle bir yerde yaşasam başka hiçbir yere gitmek istemezdim. Hemen her şey yanı başınızda; plaj, deniz, yürüyüş için bahçe, alışveriş için küçük dükkânlarıyla sevimli bir köy ve bebeğinizi bekleyen harika bir çocuk odası. Julia odayı gösterdi, ama sanırım ilk birkaç hafta sizin yanınızda yatması gerekecek. Bebeğim olsaydı, onu bir dakika için bile olsa yanımdan ayırmazdım.”

Bir sessizlik oldu. Julia, ellerini ovuşturduğunu fark etti. Rome'un tarafından bir puro dumanı yükseldi, Julia gözlerini kaçırmamasına fırsat kalmadan onunla göz göze gelince kalbinin yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladığını hissetti. Bakışları içine işleyecekmiş gibi keskindi. Julia yeniden gövdesine bıçak saplanır gibi hissetti, dudağını ısırdı.

“Julia Amerikalı,” dedi Rome. “Onlar bu gibi konularda daha az duygusal olurlar.”

“Ama Julia'nın nasıl duygulu bir kadın olduğunu herkes anlayabilir.” Ramona yerinden kalkıp Julia'nın yanına geldi, eline dokundu. “*Madre di Gesu*, ellerin buz gibi. Böyle sıcak bir gecede üşüyor musun yoksa?”

“Ben... Ellerim her zaman biraz soğuktur...” Julia yutkundu, Rome'un alaycı bir şeyler söyleyip söylemeyeceğini merak ederek bambu sehpanın üzerindeki kadehine uzandı, sonra çabucak; “Giysini çok sevdim,” dedi Ramona'ya. Belinden aşağı serbestçe dökülen ipek giysinin uzun eteği iri yıldız çiçekleriyle bezenmişti. “Madrid'den mi aldın? Orada mağazaların çok iyi olduğunu duydum.”

“Evet, Madrid'den. Bazen kendi kendimi şımartıyorum ve özel terzi-me diktiriyorum.” Ramona'nın gözleri genç kadında gezindi. “Çekiciliğini korumana hayranım. Bazı kadınlar hamile olunca kocalarına artık önem vermiyorlarmış gibi kendilerini bırakıveriyorlar. Rome'un seni her zaman sevimli ve güzel bulmasını istediğin belli oluyor. Rome, umarım karının bu çabalarının değerini anlıyorsundur?”

“Elbette, anlıyorum.” Rome'un gözleri, karısındaydı. Şarabını yudumlayan Julia sırtına bıçak gibi bir ağrının girdiğini hissetti. “Son günlerde çok tuhaf duygularla doluydu ve bunu hamileliğine yoruyordu.”

“Sanırım bunu Julia da biliyor,” diye ekledi Rome. “Şık olmak onun yapısında var. Hatırlıyorum da çocukken bile bakımlı ve zarifti. Parlak sarı saçlarını kurdeleyle tuttururdu. Çok kötü bir çocuktum. Birinde ayakkabısına çilekli dondurma döküp onu ağlatmıştım.”

“Ne kötüsün...” Ramona, elindeki yelpazeyi ona doğru salladı. “Bugün Julia'ya ikinizi bir arada görmek istediğimi söylüyordum. Renkleriniz öyle zıt ki, merak ediyorum, bebek kime benzeyecek.”

“Rome'a.” dedi Julia sakın bir tavırla. “Koyu renk her zaman daha bas-kındır.”

“Peki ya gözleri?” dedi Ramona. “Seninkiler yeşil, Rome'unkiler ise gri. Tahmin ederim çocuğun gözleri ikisinin karışımı bir renkte olacak. Sahi, o küçük yaratığın nasıl bir şey olacağını, nasıl büyüyeceğini merak edip he-yecanlanmıyor musunuz?”

Bu kez gövdesindeki batma duygusu öyle belirgindi ki Julia hafifçe in-lemekten kendini alamadı.

Rome, sürekli genç kadının tepkilerini gözlüyormuş gibi, “Bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Hayır, yalnızca küçük, tuhaf kımıldılar.” Julia özenle arkasına yaslan-dı.

“Rome, sanırım senin bebek nasıl bir dünyada yaşadığımızı görmek için sabırsızlanıyor. Dünyamızın bazen unutulmaz anları var.” derken Ramona gökyüzünü seyrediyordu. “Şu mehtap bana ölümlü olduğumu ha-tırlatıyor, ama yine de birbirlerini gerçekten seven insanların ölümsüzlüğü-ne inanıyorum. Ne dersiniz, yoksa iflah olmaz bir romantik miyim?”

“Kadınlar mehtaptan etkilenirler.” Rome ayağa kalkmıştı. Birden sa-bırsızlanmış gibiydi. Vitale'nin yanma gitti, balkon duvarına yaslanıp denizi seyretmeye koyuldu. Ay ışığının aydınlattığı gökyüzüne karşı profili biçimli ve keskindi. Dakikalarca kumsalı ve denizi seyretti, sonra birden arkasını döndü.

“Aşk öylesine kutsal bir duygu ki bir erkeğin onu denemek için aziz olması gerekmez.” Don Vitale sigarasını dudağına götürdü. Gülümsemesi bi-le yapısındaki tehlikeyi gizleyemiyordu.

“Bir erkek aşk okuyla vurulunca şükretmelidir. Kendimden biliyo-rum.”

“Bu oklar yalnızca erkekleri bulurmuş gibi konuşuyorsun, *querido*,” dedi Ramona. Yelpazesini dudaklarına götürmüştü.

“Kadınlar zaten aşkın kendisidirler. Ona vücut verirler. Tıpkı, şu masadaki tuz, reçeldeki şeker gibi.” Terası geçti, Ramona'nın yanına gelerek öpmek için eğildi. Bir an Julia'ya bakıp göz kırptı. “Bir İspanyol kadın yelpazesini dudağına götürürse, bu öpülmek istediği anlamına gelir. Çok işvelidirler ve bu konuda ince yöntemleri vardır.”

“Başka erkeklerle flört etsem ne yaparsın, Vitale?” Ramona yelpaze siyle adamın sert yanağını okşayarak sordu.

“O güzel boynunu kırabilirim.” Parmakları kadının, siyah incilerin ortasına asılmış beyaz, kalp biçimindeki inci kolyesine gitti, onu çekti. Julia, Ramona'nın yaşamının adamın güçlü ellerinin arasında, güven içinde olduğu duygusuna kapıldı.

“Gördüğün gibi güneyli erkekler böyle acımasız âşıklardır.” Ramona gülümsedi. “Yalnızca aptal bir kadın onu isteyebilir. Bana katılmıyor musun, Julia?”

“Bence de çok acımasızlar,” dedi Julia. Rome'a bakmıyordu, ama onun esmer, zarif bedeniyle kumsalın üzerine doğru çıkıntı yapan terasın duvarına yaslandığını biliyordu. Yine böyle bir gecede kumsalda onu kollarına alırken ay ışığının gözlerinde ateşe dönüştüğünü görmüş, ama daha sonra söylediği sözlerle o ateşi gri bir küle döndürmüştü.

“Acımasız, ama romantik,” diye mırıldandı Ramona. “Birine fiziksel olarak ne kadar yakın olsak da asla onun ne düşündüğünü, neler hissettiğini anlayamayız. Ama âşık olduğumuz zaman yıldızlar gibi çaresiz hissederiz kendimizi, her an gökten düşüverecek gibiyizdir. Bir yandan da oldukça korkutucu.”

“Ama aynı zamanda heyecan verici *carissima*.” Vitale, Ramona'nın ko-

lundaki altın bileziğe dokundu. “Birkaç güne kadar evlenmiş olacağız ve düştüğünde hemen yanında olacağım.”

“Evet.” Ramona onun siyah gözlerine baktı, gördüklerinden soluğu kesilir gibi oldu. “Evet, yanımda olacaksın, querido.”

Vitale, güven verircesine başını salladı, sonra Rome'a döndü. “Sana teşekkür borçluyuz, dostum. Düğüne kadar burada kalmamıza izin verdin. Ama düğünden bir gece önce köyde kalacağımı söylemeye gerek yok sanırım.”

“Keşke ailem de düğünde olsaydı.” Ramona kederle içini çekti.

“Ya ben, ya da ailen, *carissima*. Bunu birçok kez tartıştık. Artık kuşkun olmamalı...”

“Evet, seni sevdiğimden hiç kuşcum yok, Vitale.” Ramona hararetle konuştu. “Seninle olmayınca kendimi gerçekten yaşıyor saymıyorum. Sen... Sen her şeyin üstündesin. Bunu, Rome'la Julia'nın önünde söylüyorum. Aynı şeyleri birbirleri için hissettiklerinden kuşcum yok çünkü. İnsan sevdiği ile birlikte olmazsa yaşamın bir anlamı kalmaz. Ailemin seni kabullenmesini isterdim, ama etmediklerine göre mutluluğumuzu gerçekten isteyen dostlarla bir arada olmak çok güzel bir şey.”

Julia'ya döndü, uzanıp eline dokundu. Düğünümüzde bulunabilecek misin Julia?”

“Elbette.” Julia gülümsedi. “Düğününü asla kaçıramam. Doktor, doğumun düğünden on beş gün sonra olacağını söyledi. Biliyorum, çok hantal görünüyorum, ama...”

“Çok çekici görünüyorsun,” dedi Ramona çabucak. “Rome, Vitale'nin sağdııcı olacak, senin de benim olmanı isterdim.”

“Bu halde mi?” Julia kararsızca gülümsedi, sonra ne düşündüğünü öğrenmek istercesine elinde olmadan Rome'a baktı. Rome pek hoşuna gitme-

miş gibi hafifçe kaşını çatmıştı.

“Ne dersin, Rome?” diye sordu. “Sence bir sakıncası var mı?”

“Seni yormayacaksa bence mesele yok.” Julia biraz şaşırmıştı. O kadar kalabalığın önüne çıkmasını istemeyeceğini düşünmüştü. Düğünün bütün köy halkını kiliseye çekeceğini biliyordu. Ayrıca Vitale, köyün meyhanesinde herkese açık bir yemek verip geleneksel domuz çevirmesi yapmayı düşünüyordu. Köylüler partiye bayılırlardı ve akın edeceklerinden kimsenin kuşkusu yoktu.

“Eminim, bir şey olmaz,” dedi Julia. “Hamile olduğumu herkes biliyor, pek göze çarpacağımı sanmıyorum.”

“Pekâlâ, Ramona'ya sağdıçlık yap, ama partiden eve erken dönmeni isteyeceğim. Şu aşamada herhangi bir riski göze almak istemem, Julia.”

“Tabii,” dedi, arkadaşlarının önünde kendisi için değil, yalnızca bebek için endişelendiğini söylememek için kendini zor tuttu. Ramona'yı düş kırıklığına uğratmak istemiyordu. Rome'la birbirlerine deli gibi âşık olduklarını ve birbirlerine olan ateşli tutkunun meyvesini taşıdığına öyle inanıyordu ki.

Ramona'ya döndü, “Balayı için nereye gidiyorsunuz, karar verdiniz mi?” diye sordu.

“Venedik'e. Üç yıl önce orada karşılaşmıştık. Vitale, çok güzel eski bir sarayda yer ayırttı. Kanallarda kayarak giden gondolda el ele tutuşmak gibi bütün romantik şeyleri deneyeceğiz.”

“Ama,” diye uzatarak konuştu Vitale. “O dediğin şeyler pek sağlığa yararlı değil.”

“Değillerse ne olur sanki?” diye adamı azarladı. “Balayında insanlar yalnızca birbirleriyle ilgilenmelidirler. Gece gündüz benimle ilgilenmeni isteyeceğim.”

“Söz veriyorum, yalnızca seninle ilgileneceğim.” Hafifçe gülümsedi, tehlikeli bir şeyler var di gülümseyişinde. Genç adamın bakışları karşısında Ramona utanmış gibi yelpazesini açıp, kızaran yanaklarını örttü.

“Düğüne kadar bana öyle bakma,” diye yalvardı.

Adam, sakın bir tavırla gülümsedi. Julia, canının iyice sıkıldığını hissetti, yukarı çıkma zamanının geldiğine karar verdi. Kalkmak üzere hazırlandığı anda Rome'un bir adımı yanına geldiğini fark etti. Genç adam kollarından tutup ayağa kaldırdı. Julia ona baktı, ama yüzündeki saygılı ifadenin dışında duygularını anlamak olanaksızdı.

Rome, Vitale ve Ramona'ya bakarak, “Ay ışığında muhabbet kuşlarını yalnız bırakıyoruz,” dedi. “Odalarınızın nerede olduğunu biliyorsunuz, bir şey gerekirse hemen Giovanni'yi çağırmanız yeter. Umarım evimde rahat edersiniz.”

“*Mille gracias* Rome.” Ramona elini Vitale'ye uzattı, öteki hemen tuttu. “Sana ve Julia'ya nasıl şükran duyduğumuzu bilemezsin. İnsanın böyle nazik arkadaşlarının olması ne güzel şey.”

“Arkadaş olduğumuza sevindim.” Julia, konuşurken Rome'un kolunu beline doladığını fark etti.

“Domani'deki günlerimizi her zaman sevgiyle anacağız.” Ramona, Vitale'nin elini yanağına götürdü. “Aşk çok değerli bir duygudur. İki insan bu duyguyu yaşayınca onu özenle korumalı, hoşgörü ve şefkatle beslemelidirler. Unutma Rome, kadınlar daha zayıftır ve yaşam onlara karşı daha acımasızdır. Yakında Julia senin yalnızca düşünebileceğin bir deneyim yaşayacak. Zevkini paylaştığın gibi acısını da paylaşmaya çalış.”

Rome başını eğdi. “*Buona notte*, dostlarım.”

Kolu belinde Julia ile birlikte merdivenlere kadar geldi. Genç kadın kolundan kurtulmaya çalıştı. “Tamam, Rome.”

Rome kararlı bir sesle, "Seninle birlikte yukarı geleceğim," dedi.

"Seyircimiz yok nasılsa, Rome." Sözcüklerin ağzından boşalmasına engel olamıyordu. "İlgi gösterisiyle başkalarını etkilemek zorunda değilsin artık."

"Sen de sevimli görünmek zorunda değilsin," diye karşılık verdi. "Yine de seninle geliyorum. Yorgun görünüyorsun." Merdivenleri çıkarken elini belinden sıkıca tutmaya devam etti.

"Düğünde Ramona'ya sağdıçlık yapmak istediğinden emin misin? Yalnızca onu hoşnut etmek için kabul etme. Çok istiyor, ama gerçekten yapmak istemezsen, bunu anlayışla karşılar."

"Çok fazla göze batacağımı düşünmüyorsan eğer, gitmek istiyorum."

"Beni ilgilendiren senin sağlığın."

"Rome," Julia'nın sesi yorgundu. "Gerçekte bebeğin sağlığını tehlikeye atacak bir şey yapmamı istemediğini neden söylemiyorsun? Umarım, bir terslik olmaz, yoksa mutlaka beni suçlarsın! Çocuk odasını gösterdiğimde Ramona o kadar çok oyuncak karşısında çok şaşırdı. Bir şeyi bu kadar çok istemenin pekiyi olmadığını düşündüğünden eminim. Attığım her adımı izlediğini biliyorum. Dinlenmemi sağlaması için her gün Lucie'nin başının etini yiyorsun. Yemem gereken şeyler için Cosenza'ya buyruklar yağıdırıyor-sun. Yoğurttan nefret ediyorum artık. Çoğu kez dondurma ya da sosis yemek istiyor canım."

"Çilekli dondurma mı?" diye mırıldandı. Rome'un bakışları Julia'nın kollarıyla karşılaşınca gözlerinde alaycı bir pırıltı belirdi. Yatak odasının kapısında durdular. Rome parmağının ucuyla gözlerinin altındaki halkaya dokundu. "Seninle ilgilenmediğimi mi sanıyorsun Julia? Seni bekleyen şeyin çok iyi farkındayım. Bu akşam çok sinirli görünüyorsun. Seninle kalmamı ister misin?"

Julia'nın gözleri açıldı, şaşkınlığı özlemle karıştı, ama çabucak bu duyguyu bastırmayı başardı. “Hayır, bir şeyim yok,” dedi soğuk bir sesle.

“Aptallık etme, Julia. Şu durumda gövdeni isteyecek kadar kaba biri değilim... Ama bazen geceler bitmeyecekmiş gibi gelir ve karanlıkta korktuğumuz şeyler daha da yakında gibi görünür. Çocuğumu doğuracaksın, sana yardımım olsun istiyorum. İkimizin de paylaştığı bir şeyde beni dışlamaya çalışma.”

“Acıdan korkmuyorum,” dedi. “İşin zevki sana aitti.”

“Gerçek değil bu sevgilim.”

“Duygularımı nereden bilebilirsin ki?”

“Çünkü kollarımdaydın. Bir erkek kollarındaki kadının tepkilerini kendininkiler kadar iyi hisseder. *Santo Dio*, neden bu bebeği yaparken ikimizin de karşılıklı zevk aldığını kabul etmek istemiyorsun?”

“Sus... Nasıl söylersin bunu? Onca yıldan sonra ikimiz de birer yabancıydık... Napoli'deki o gece romantik bir kavuşmamış, hiçbir şey onu önleyemezmiş gibi konuşuyorsun. Vicdanını rahatlatmak istiyorsun, çünkü gerçekte annenin çektiği acılar için bir Van Holden'i cezalandırmak istedin. Gerçek bu Rome, yoksa kendi kendine kurduğun düşler değil. O sabah casinodan çıktıktan sonra saatlerce deniz kıyısında serseriler gibi dolaştım. Bütün geceyi senin kollarında... Beni aşağılamaya yemin eden bir adamın kollarında geçirdiğim belli oluyor gibi hissettim!”

“Aşağılanmak değil,” dedi vahşi bir sesle. “Fazla ileri gidiyorsun, Julia!”

“Öyle aşağılanmış, öyle utanç duymuştum ki, onurum yerlerde sürünüyordu sanki.”

Rome dişlerini sıkarak baktı. Çenesinin ortasındaki çukurluk iyice kararmıştı. “Öyle hissetmeni hiç istemedim. Sen istediğin için casinodan yal-

nız çıkmama izin verdim.”

“İstediğimi vermek için biraz geç değil miydi, Rome? Evlenmek zorunda kalmadan önce yapamaz mıydın onu?”

“Anladığıma göre bu gece yalnız olmak istiyorsun.” Rome kolunu Julia'nın belinden çekti, ellerini cebine soktu.

“Evet,” Julia'nın yüzünde, sakın, onurlu bir maske vardı sanki. “Şu yirmi gün içinde bana yardım etme zevkini sana vermeyeceğim. Yalnız da yapabilirim. Yalnız başıma burayı terk ettiğimde benim için iyi bir pratik olur. Bebeği birlikte götürmeme izin vermeyeceğini biliyorum.”

“Hayır.” Yüzü sertleşmişti. “Çocuk, buraya, Domani'ye ait.”

“Hiç değilse nerede duracağımı biliyorum.” Julia yatak odasının kapısını açtı. “Lucie'nin burada kalıp bebeğe bakmasına izin vermeni istiyorum. Ondan daha iyi bir dadı bulamazsın. Hem ben de bebeğin iyi ellerde olduğunu bilirim.”

“Ben de isterim.” Rome'un yüzü de sesi gibi ifadesizdi. “Dost olabileceğimizi ummuştum...”

“Dost mu?” Julia gülümsedi. “Çocukluğumuzda bile olamadık. Buna büyükannemin Verna ile beni fazla kollamasının neden olduğunu sanıyordum. Ama başka bir şey vardı... Tam adlandıramadığım bir engel... Çocukken da farkındaydım. Başka çocuklarla kolayca konuşabiliyordum, ama sevinirken sanki dilim bağlanıveriyordu. Bunu yıkmaya çalıştığım zaman da gri gözlerini yüzüme diktin ve verdiğimi üzerime fırlattın. Önceleri ayakka-bılarım için ağladığımı sanmıştım, ama şimdi incindiğim için ağladığımı anlıyorum. İyi geceler Rome.”

İçeri girdi, kapıyı adamın esmer, düşünceli yüzüne kapadı. Yorgun bir halde kapıya yaslandı, sırtından aşağıya bir ağrının girdiğini hissetti. Sırtını eliyle ovarken gözlerinde yaşlar belirdi. Yalnız kalmayı kendi seçmişti, ama

şimdi önündeki uzun, karanlık gecede sanki uğursuz bir şey bekliyordu onu. Telaşla hemen ışıkları yaktı, çevresine bakındı. Her şey sakın ve sessizdi, ama yine de ürperdi. Aynaya gitti, saçlarını çözdü. Sarı saçları ışıltılar saçarak omuzlarına döküldü.

Hâlâ arkasında karanlık bir gölge bekliyormuş gibi hissediyordu. Eğildi, Lucie'yi çağırmak için zile bastı.

Lucie, elinde küçük bir tepsiyle içeri girdi. “Mr. Rome mutfağa geldi ve dondurmanın hoşuna gidebileceğini söyledi. Ben de biraz getirdim.”

Julia dilini gönülsüzce dudaklarında gezdirdi. “Boğazım kurudu,” dedi boğuk bir sesle.

“Öyleyse yatağa gir, orada ye.” Lucie gülümsedi. “Hem de çilekli dondurma.”

Julia'nın dudaklarında zoraki bir gülümseme belirdi. Rome'un gözünden kaçan bir yanı mı vardı acaba? Bir an en az kendini tanıdığı kadar onu tanıdığını sanıyor, hemen sonra da hiç tanımadığını fark ediyordu.

“Sinyor, ayrıca kızarmış sosisin de hoşuna gidebileceğini söyledi, ama gece yarısı hazımsızlıkla uyanmanı istemedik. Ne dersin, iyi yapmış mıyız?”

Julia usulca güldü. Oda şimdi daha sıcak geliyordu ve karanlık gölge şimdi köşesine çekilmişti. Yatağın içinde dondurmasını yerken Lucie gizlice bir şeyler yiyen küçük bir kıza benzediğini söyledi.

Julia karnına vurarak, “Hangi küçük kız,” diye alay etti. “Umarım yediğim, şu küçük şeytanın da hoşuna gidiyordur. Terasta otururken içimde öyle bir döndü ki bir an bayılacağımı sandım.”

“Nasıl bir dönmeydi?” Lucie ilgilenmiş gibiydi. “Sancılı mıydı?”

“Sabırsızcaydı. Belki benden bıktı, babasını istiyor.” Julia gözlerini kaldırmadan dondurmasını bitirdi. “Rome dadı olarak kalmanı istiyor, Lucie. Umarım kalırsın.”

“Zamanı gelince konuşuruz onu, Miss Julia.” Lucie boş kabı aldı. “Eğer seni tanıyorsam, bebeğini terk edemeyeceksin.”

“Rome bırakmaz onu... Daha şimdi söyledi.”

“Ne dik kafalı insanlarsınız siz! Şu ufaklık daha doğmadan paylaşılmaz oldu.”

Julia ürperdi, dikkatle kocaman yatağa girdi. İpek örtüyü çenesine kadar çekti. Gövdesini fiziksel bir yorgunluk kaplamıştı. Yarını düşünmek istemiyordu. Bu gece sevdiği, sevildiği birinin güçlü kollarının arasında olduğunu düşlemek istiyordu. Paul Wineman'la paylaştığı o sıcak duygulara şimdi gülümseyebiliyordu. O günlerden bu yana değişmiş, aşkın olağanüstü bir şey olduğunu anlamıştı... Keşke ulaşabilseydi böyle bir aşka. Bazen bunun düşlerin ötesinde olduğunu hissediyordu. Kim bilir, belki bir sabah uyandığında her şeyin gerçekleştiğini görecekti.

“Çabucak uyu, canım.” Lucie hafifçe yanağını okşadı.

“Lucie,” diye mırıldandı Julia. “Sence düşler gerçekleşir mi?”

“İstenirse tabii. Ama mutluluğunu düşlere bağlarsan, umduğunu bulamayabilirsin. Düşlerinin gerçekte sahip olduklarından daha iyi olup olmadığını kendi kendine sorman gerekir.”

Julia, inançla, “Öyle,” dedi. Düşlerinde biri seviyordu onu. Hem öyle çok seviyordu ki sabahları uyandığında içinde büyük bir boşluk hissi duyuyordu.

Düğün günü hava sıcak ve güneşliydi. Domani'de hâlâ Tullio'nun bahçeden kesip kiliseye götürdüğü güllerin kokusu vardı. Gelin düğüne hazırlandığından villada bir koşturmadır gidiyordu.

Ramona'nın hazırlandığı odadaki aynayı yaseminlerden yapılmış çelenklerle donatılmıştı. Gelinin düğün sabahı kullanacağı aynayı böyle çiçeklerle bezemek İtalya'da gelenektir. Uzun kollu beyaz giysisinin göğsü işleme-

liydi ve eteği farbalalıydı. Altından beyaz dantel iç eteği görünüyordu.

Başındaki beyaz çiçeklerden oluşan tacın altından beyaz dantel duvağı iniyordu.

Bu geleneksel İtalyan gelinliğini Vitale'nin Sicilya'daki büyükannesi yollamıştı. Yaşlı kadın o uzun yolculuğu göze alamamış, torununun karısının yıllardan beri ailenin kadınları arasında el değiştiren bu gelinliği giymesini istemişti. Sedir ağacından sandıkta mis kokulu otlarla korunan gelinliği Ramona'ya uydurmak için bir iki değişiklik yetmişti. Gözlerindeki umut ve neşe dolu ışıltıyla tam bir İtalyan gelini olmuştu Ramona. Ailesi düğünde bulunmadığı için kuşkusuz üzülüyor, ama bu duygusunu başarıyla gizleyebiliyordu. Gülümseyerek aynadan çekilip, Julia'ya döndü. Gözlerinden mutluluk okunuyordu.

“Vitale beni begenecek mi dersin?”

Julia karşılık olarak gülümsedi, kısaca, “Bayılacak,” dedi. “Hiç böyle güzel bir gelin görmemiştim. Gelinlikle duvak sana çok yakıştı. Sanki senin için yapılmış.”

“Sen de çok güzelsin, Julia. Bana sağdıçlık etmekten hâlâ caymadığına çok sevindim. Rome'un bu işi pek istemediğini biliyorum. Bir şeyin yok ya Julia?”

“Kendimi çok iyi hissediyorum.” Julia kararlı bir sesle konuştu. Ama sabahleyin kalktığında korkunç bir baş dönmesiyle birden yere yığılıvermiş, geçinceye kadar kalkamamıştı. Hâlâ kendini bir tuhaf hissediyordu, ama bunu kimseye söylemeye niyeti yoktu. Rome'un kendisini hasta görüp eve yollayacağından korkarak özenle makyaj yaptı. Herkes bu güzel günde eğlenirken evde kapatılmak düşüncesi dayanılmaz geliyordu.

Ramona ile aşağı inerken belinin zorlandığını hissedebiliyordu. Lucie gelinin uzun duvağını tutmuş arkalarından geliyordu. Rome damada yar-

dım etmek için bir saat öncesinden köye inmişti. Koyu gri takım ve yakasındaki şarap rengi çiçeğiyle çok yakışıklıydı. Arabasıyla uzaklaşırken arkasından bakan Julia, Rome'un çok yakışıklı olduğunu düşündü tekrar. Yalnız son günlerde ince, esmer yüzüne ciddi bir ifade yerleşmişti.

Holde düğün arabasının gelmesini beklerlerken Lucie'nin endişeli gözlerle kendisini izlediğini fark etti. Kadıncağz yorulacağından korkuyor olmalıydı. Çenesini kaldırarak ona gülümsedi. Fildişi rengi hasır şapkasının, altında yumuşak kıvrımlarla aşağı inen türkuaz rengi ipek giysisiyle yeşil gözleri daha koyu görünüyordu. Göğsüne zümrüt bir iğneyle krem rengi çiçekler iliştirilmişti. Sabahleyin Rome iğneyi gelişigüzel bir tavırla tuvalet masasının üzerine koyarken düğüne gidebilecek kadar kendini iyi hissedip hissetmediğini sormuştu.

“Gitmeme engel olma,” demişti Julia.

“Senin için daha iyi olacağını bilsem engellerdim, Julia.” Ciddi gözlerle bir an yüzünü araştırmıştı. “Keyfini bozmak istemiyorum ama evde oturup dinlenmenden yana değilim desem yalan olur.”

“Hasta değilim, Rome.” Güldü, belki de heyecanın verdiği sabahki baş dönmesini unutmaya çalıştı. “Aylar boyunca bebeğe zarar verecek hiçbir şey yapmadım. Şimdi Ramona'nın düğününe gitmenin oğlana bir zararı olmaz.”

“Oğlana mı?” Rome'un dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “İçgüdülerin sana oğlumuz olacağını söyletiyor olmasın sakın?”

“Oyuncak trenin boşa gitmesini istemezdim,” diye karşılık verdi.

Düğün arabası köye girdi. Pırıl pırıl güneşli bir hava vardı. Eğri büğrü sokakların iki yanında dizili düz çatılı, beyaz badanalı evlerin pencereleri, kapı önleri toprak saksılar içindeki renk renk çiçeklerle bezenmişti. Yaşlılar gelin arabasına el sallamak için kapılara inmişlerdi. Güneş yanığı tenleri,

çok çalışmaktan ye gülmekten kırış kırıştı.

Araba, kilisenin önünde durdu. Duvarları güneşten solmuş kilisenin renkli camlardan yapılmış pencerelelerinin çevresine melekler oyulmuştu. Ramona uzun duvağını tutan işlemeli giysiler içindeki iki küçük kızla birlikte taş merdivenleri çıktı, org sesinin geldiği serin kiliseye girdi.

Siyahlar içindeki Vitale ve Rome sunakta bekliyorlardı. Julia gelinle birlikte onlara doğru yürürken Lucie sıralardan birine oturuverdi. Julia bir an Rome'un bakışlarının onu kuşattığını fark etti. Bir süre sonra da orgun sesi yavaşladı, törene başlamak üzere papaz içeri girdi.

Latince sözcükler, genç kadına kendi nikhını bütün canlılığıyla hatırlattı. Bütün sıralar bomboştu ve geniş kilisede sesler yankılanmıştı.

Ramona ile Vitale küçük, kırmızı bir yastığın üzerinde diz çökünce Julia, Rome'un yanında diz çöküşünü ve ellerini tutan ellerinin sıcaklığını hatırladı. Sinirliydi ve üşüdüğünü hissetmişti.

Karşılıklı söyledikleri sözlerin birbirlerine duydukları aşkın bir ifadesi değil, bir yalan olduğunu biliyordu. Rome öpmek için başını eğince buz kesilen yanağını uzatmıştı... Ne kadar sıcaktı dudakları. Tıpkı onur ve tutkunun onları acımasızca pençesine aldığı o geceki gibi. Birden Julia sendeledi... Bulantı ve baş dönmesi yine başlıyordu. Tam düşmek üzereydi ki bir çift güçlü kolun onu tuttuğunu, hemen sonra da kiliseden güneş ışığına çıkarıldığını fark etti. Rome'un bir şeyler söylediğini ve Lucie'nin karşılık verdiğini duydu.

"Doktoru ağır!" dedi Rome. "Villaya gelmesini söyle... *Santo Dio*, yüzü! Yüzü bembeyaz! Julia?" Bir el yanağını okşadı. "Julia, bir tanem?"

Ses hem çok uzak, hem de çok yakındı... Sanki, bir an gölgelerden oluşan bir boşluğa giriyorlar, hemen sonra da gözleri kr edici bir beyazlığa çıkıyorlardı. Minicik pençeler içini parçalıyor gibiydi. Soğuk soğuk terlediğini

hissetti. Kusmak istedi. Araba durdu ve kendini sıkıca, ama şefkatle tutan kolların arasında yolun kenarına çıkardı.

Ağlıyordu Julia.. Bir terslik olmuştu. Her ne ise o sabah başlamıştı. Rome'a söylemesi gerekirdi. "Rome..."

"Sus." Alnında biriken terleri sildi. "Biraz sonra evde olacağız, seni yatağa yatıracağım."

"Üzgünüm..."

"Benden daha üzgün olamazsın, Julia." Gözleri kapandı, bütün vücudu ve yüreği acıyla kıvrandığı halde inlememeye çalışarak öylece kaldı. Belli belirsiz başını Rome'un omzuna yasladığını hissetti. Yakasındaki çiçeğin kokusu geliyordu burnuna.

"Oh, Tanrım!"

"Dayan küçüğüm, neredeyse eve geldik!"

Ev... Grand Drive'daki ev, onu mu demek istemişti? Çok tuhaf şeyler hissediyordu. Sanki başı acıyla kıvranan gövdesinden ayrılmış, boşlukta uçuyordu.

"Rome..." Kendinden geçti, her şey karardı.

Onca sancı ve bitkinlik arasında zaman zaman kendine gelir gibi oluyordu.

"Ya karınızı ya da çocuğunuzu kurtarabilirim, *signor*." Ses İtalyanca konuşuyordu ve Julia her sözcüğü anlıyordu. "İkisini kurtarabileceğim kuşku, birinden birini seçmelisiniz."

Rome hiç duraksamadan kararını verdi. "Karımı kurtarmalısınız! Julia'yı kaybedemem... Kendi yaşamımı kaybetmek gibi bir şey olur bu!"

"Ah, onu seviyorsunuz, *signor*."

"Çocukluğumuzdan beri seviyorum onu. Çocuğumuza ne oldu doktor?"

“Ne sizin, ne de karınızın, kimsenin suçu yok. Böyle şeyler olur sinyor. Hamilelik boyunca her şey iyi gider, fakat sonunda birden bir terslik olur. Bazen doğanın ne yapacağı bilinmez.”

“Şu anda olan ne, *dottore*?”

“Çocuk ters dönmüş, baş ve omuzların yerine bacakları geliyor. Kordon vücuduna dolandığı için oksijen almakta zorluk çekiyor. Yavaş yavaş boğuluyor.”

Julia'nın yanağından aşağı yaşlar süzüldü, Rome'a oğlunu vermek zorundaydı. Bitkin bir halde usulca elini kaldırdı, “*Dottore*,” dedi İtalyanca. “Bebeği kurtarın... Kocam onu çok istiyor!”

Doktor üzerine doğru eğildi. “Sizi ondan daha çok istiyor, *sinyora*. Hemşire, forseps lütfen! Sinyor, belki karınızı tutmanız gerekecek. Son bir kez daha deneyeceğiz...”

Sözcükler uzaklaştı, yeniden acıyla kendinden geçer gibi oldu. Sıcak iki el başını tutuyor, boğuk bir ses adını mırıldanıyordu. Acıyla kıvrandı, birinin umutsuzca küfrettiğini duydu; “Daha fazla canını acıtmayın, Tanrı aşkına!”

“Ölü, ya da diri, çocuğun çıkması gerek, *sinyor*.”

FINAL...

Şimdi her şey sakindi. Yatak odasının lambalarından yumuşak, sıcak bir ışık yayılıyordu. Perdeler çekilmişti. Julia sıcacık yatakta hafifçe kımıldandı. Gövdesi tuhaf bir şekilde gençleşmiş, hafiflemiş gibiydi. Odaya şöyle bir bakındı, kapıda biriyle konuşan uzun boylu, esmer gölge hemencecik yanına gelince kalbi hızla atmaya başladı. Adam ona doğru eğildi, Julia elini kaldırıp ince, yorgun yüzüne dokundu. Sonra yavaş yavaş gri gözlerinde yaşların parladığını gördü.

“Üzgünüm, Rome,” diye mırıldandı.

“Üzgün mü?” Yanaklarından inen yaşları telaşla sildi. “Onu gördüğün zaman üzülmeyeceksin, cara.”

“Onu mu?”

“Sebastian, oğlumuz.” Rome hafifçe kapıya döndü. “Onu buraya getir, Lucie. Oğlanı getir.”

“Ama doktor dedi ki...” Julia gözlerini Rome'un yüzünden ayıramıyordu. “Duydum, beni ya da bebeği seçmek zorunda olduğunu söylüyordu. Bebeğin öldüğünü söyledi...”

“Babası gibi çetin ceviz o da.” Lucie kucağındaki mavi kundakla yatağın yanına gelmişti. Julia'ya gülümsedi. “Doktor çıkardığında şu kundak gibi masmaviydi. Çılgılık çılgılığa bağırıncaya kadar *sinyor* yapay solunum yaptırdı. Ama şimdi sapasağlam bir bebek!”

Julia kollarını Rome'un oğluna açarken gözleri ısıt ısıldı. Yumuşacık ve sıcacıktı. Yuvarlak yanakları hafifçe pembeydi. Parmağının ucuyla yavaşça incecik tenini okşayınca ağır ağır gözlerini açtı. Parlak gri gözleri, siyah kadifemsi gözbebekleriyle tıpkı Rome'unkiler gibiydi. Ona benzeyeceğini biliyordu zaten.

Bu her zaman sevdiği gözlere coşkuyla baktı. Sevgisi bir süre gizlenmiş... O esmer, güzel çocuğun böylesine büyüyüp Napoli'deki o gece acımasız bir arzuyla onu alıp götüren bir erkek olabileceğini kabul etmek istememişti.

Ama aşk güçlü olunca arzusun bazen acımasızlaşabileceğini artık biliyordu.

Rome eğildi, önce onu, sonra da yavaşça bebeği öptü.

"Beni terk etme," diye yalvardı. "Buna dayanamam Julia. Hiç dayanamam... Öbüründe olduğu gibi ne olursa olsun kalman için elimden geleni yapmak zorundayım."

"Buna gerek yok sevgilim," diye mırıldandı. "Çünkü aşkın olduğu yerde kalmak istiyorum."

"Sana birçok kez bunu söylemek istedim, ama ben ilerledikçe sen geri çekiliyordun... Seni yalnızca tutkuyla sevebilirim, Julia. Öteki adamdan beklediğin incelikle sevemem. Elimde değil, İtalyan'ım çünkü." Gözlerinde için için yanan bir ateşle Julia'ya baktı. "Şimdi gerçekten tek aşkım olduğuna inanıyor musun?"

"Oh, evet." diye soludu. "Lucie, başka birinin olmadığını söylerken haklıydı."

"Senden başka hiç kimse önemli olmadı... Napoli'deki o geceden sonra kimse olmadı, Julia. Beni bağışlayacak mısın?"

Julia, kucağındaki bebeğe bakıp gülümsedi. "Haklıydın, *sinior*. Oğlu-

muza o tutkulu aşkımızla yaptık... Şimdi anlıyorum bunu. Ne harika bir bebek değil mi?"

"*Santo Dio*," diye inledi Rome. "Bir kadın gerçekten anlaşılmaz bir şey."

Lucie gülümsedi, Julia'yı Rome'un hiç bitmeyen sevgisiyle baş başa bırakarak odadan çıkarken kendi kendine başını salladı. Domani'nin... Yarının Evi'nin üzerinde yıldızlar titreşiyordu.

SON